

GATEØVISA

Anti-autoritær autoritet

Nr. 188 (1/10)

VÅRKÅTE KUPPMAKERE
LANSERER NY NETTAVIS
gateavisa.no

Unge skribenter oppfordres til å delta

Test: syntetisk cannabis
Bak konspirasjonene
Hijab og G-streng

Rus og religion
India: No Problem
Mannsgruppen Blottar

Kr. 30,-

Intersex • Fyllegener • Israels propaganda • Dataovervåkning

Folkeaksjonen for lovlige utsalgssteder for hasj og marihuana (LUHM):

Innspill til Stoltenbergutvalget

Det offentlige utvalget, som ledes av Torvald Stoltenberg, har fått i oppgave av regjeringen å vurdere hvordan de mest hjelpetrengende rusmiddelavhengige kan få bedre hjelp, samt se etter løsninger for å redusere kriminalitet.

Folkeaksjonen LUHMs innspill er at utvalget ser på spørsmålet om cannabislovgivningen spesielt, da vi mener at ulike typer narkotika bør reguleres og eventuelt behandles ulikt. I dag selges alle narkotiske stoffer i samme marked. Noe som gjør at de som kun ønsker å kjøpe hasj ofte allikevel får tilbud om sterkere stoffer. Det er dessuten ingen kvalitetskontroll på den hasjen som blir solgt og brukt, og det hersker derfor stor usikkerhet rundt hva brukerne (og da spesielt de medisinske brukerne) får i seg av uønskede tilsetningsstoffer.

Folkeaksjonen LUHM ble startet som et initiativ på Facebook for å samle støtte til kravet om lovlige utsalgssteder for hasj og marihuana. Folkeaksjonen har nå over 6000 medlemmer i alle aldre spredt over hele landet, et betydelig antall personer med tanke på at de fleste støtter aksjonen under fullt navn overfor familie, arbeidskolleger og (kommende) arbeidsgivere. Vi har også mange medlemmer som ikke selv er brukere, men som støtter kravet om lovlige utsalgssteder fordi de ser at det har gitt positive resultater i de landene der dette har blitt innført.

I følge SIRUS er det over 200.000 cannabisbrukere i Norge. Uavhengig av forbud og straff vil dette markedet fortsatt eksisterere, og vårt hovedpoeng er at det vil ha større samfunnsnytte å få salget inn i regulerte former, bla med aldersgrense.

Den største andelen av cannabisbrukerne har ikke andre problemer med sitt bruk enn forbudet. Det våre medlemmer oftest gir tilbakemelding om er redselen for å bli avslørt pga jobb og

barnevern, men også ikke-brukere er frustrert over å ikke tørre å delta i den politiske debatten fordi de frykter å bli stigmatisert som hasjrøykere.

Skadefølgeprinsippet bygger på at individet i størst mulig grad bør kunne handle fritt, og at straff bare bør anvendes når tungtveiende grunner taler for det. Sitat fra Straffelovkommisjonen: "Det bør ikke være tilstrekkelig for å kriminalisere en handling at den medfører skade eller fare for skade og at tilstrekkelig etterlevelse bare kan oppnås ved bruk av straff. I tillegg til vilkåret om at andre sanksjoner ikke er tilstrekkelige, må det stilles som vilkår at bruk av straff er hensiktsmessig. I det ligger at en handling bare bør kriminaliseres dersom nyttevirkningene er klart større enn skadevirkningene." Straffelovkommisjonen anbefalte allerede i 2004 å avkriminalisere alle typer narkotika.

I Danmark har København bystyre sendt en forespørsel til justisministeren om tillatelse til å åpne 40 lovlige utsalgssteder for hasj, men presiserer at det er avgjørende at det sikres lovlig leveranse til salgsstedene, og at dette eventuelt kan skje ved regulert, lovlig dyrkning. Hvis en forsøksordning skal etableres anbefales det dessuten at:

- ordningen ledsages av lisenser og/eller offentlig drift av engros- og detalj salg av hasjen
- styrken og kvaliteten på hasjen kontrolleres
- spesielt unges adgang til hasjen reguleres
- det sikres relevant informasjon om skadevirkninger og anbefalinger vedrørende inntakelse av hasj
- konsekvensene av endringer i lov og praksis, samt utviklingen på området overvåkes nøye
- det er adgang til hurtig revidering av ordningen

Folkeaksjonen LUHM bemerker, det samme som bystyret i København kom frem til, at avkriminalisering ikke holder. I Nederland har de i mange år hatt et godt fungerende system for detaljsetning, men både produksjons- og salgskjeden må være lovlig for å redusere den kriminelle svartebørsen for rusmidler. Fordi Nederlenderne ønsker og trenger full legalisering har de gått ut og bedt om en internasjonal debatt om cannabislovgivningen, og vi håper i den forbindelse at Stoltenbergutvalget vil vurdere mulighetene for full legalisering, ikke bare avkriminalisering.

Når det kommer til hvilken modell man skal velge for utsalgsstedene anbefaler vi publikasjonen "After the War on Drugs: Blueprint for Regulation". Transform Drug Policy Foundations har tatt for seg de ulike modellene, med fordeler og ulemper. Folkeaksjonen LUHMs anbefaling er å velge en type utsalgssted som gjør det mindre tilgjengelig for barn og unge enn i dag, men ikke så strengt regulert at det illegale markedet består.

Siviliserte forhold i Nederland

Med vennlig hilsen

Stein Hoftvedt
Anita Nyholt
Arild Knutsen
Knut Schrøder
Tony H. Køhn
Bjørn Hjelmerud
Bjørn Frode Kvernstuen

på vegne av Facebookgruppa "Folkeaksjonen for lovlige utsalgssteder for hasj og marihuana"

Vedleggene til denne uttalelsen finner du på www.gateavisa.no/stoltenberg

Gateavisa
Hjelmgate 3
0355 OSLO
Tlf.: 22 69 12 84

gateavisa@gateavisa.no
www.gateavisa.no

Opplag: 5000
Trykk: Nr1 Trykk, Lillestrøm

Forsiden: Harald Medbøe
Modell: Ote Breines

Redax dette nummer:
Bjarne Benjaminsen,
Pål Flakk, Kris Gutssønn,
Are Hansen, Martin Knutsen,
Harald Medbøe, Anita Nyholt,
Ole A. Seifert, Lillit Sinand
Keogh

Alle er velkomne som medlemmer i redaksjonen. Ta kontakt!

Innsendte bidrag mottas med takk – bortsett fra dikt, som brennes ved en enkel seremoni hver fullmåne

Kopier gjerne, men oppgi kilde

Temperaturen da Jyllandsposten brenner

Selvsagt er du møkk lei den store, stygge islam-debat-ten. For hver ny runde blir farsen stadig mer latterlig. Eks: Sint ung muslim Arfan Bhatti tipser Dagbladet om en lenke til en Muhammedkarikatur på PSTs nettsider. Dagbladet "avslører" dette ved å gjenopprekke karikau-ren på forsida, hvorpå Bhatti i sinne arrangerer protest-marsj mot Dagbladet. Gir noe av dette mening? Kan man ikke bare holde kjeft, tenker du kanskje, heller enn å delta i dette tøyset?

Lørdag 15. januar arrangerte nett-verket LIM (Likestilling, Inkluderung, Mangfold) en markering for ytringsfrihet utenfor Stortinget. Til tross for glis-sent oppmøte var jeg henrykket: Dette var den mest positive hendelsen så langt i karikaturstriden, og kanskje den viktigste demonstrasjon jeg noen gang har vært til stede på. Muslimer var blant initiativtakerne som offentlig fremholdt at vi i et fritt samfunn ikke kommer utenom karikaturer av verken religion eller menneskegrupper, at vi alle må leve med både god og dårlig kritikk, og at dette ikke er av det onde. De reagerte sterkt på at religionen ble misbrukt til å kneble medmennesker med drapforsøk og trusler.

Som redaxmedlem i et sati-risk og respektløst blad, har Muhammedkarikaturene opptatt skje-bebestemmende karakter i min bevisst-het. Noen uker i 2006 grublet jeg dag og natt over dette. Problematikken gikk til margen av hvorfor jeg drev med bladutgivelse, og satte mine meningers mot på en prøve jeg fremdeles står oppe i. En presentasjon av mitt dilemma, og hvorfor jeg er så begeistret for LIMs initiativ, kan derfor være interessant.

Fahrenheit 451

Jeg har min politiske dannelsen fra science fiction. Som purung antirasist gjorde Ray Bradburys roman *Fahrenheit 451* ("temperaturen da bøker brenner") voldsomt inntrykk. Her skildres et gjennomsensurert samfunn, og det blir etter hvert forklart at sensuren ikke har oppstått ovenfra (ved at makthaverne har stilnet kritikk rettet mot dem selv) men nedenfra: De mange minoriteters samlede krav om ikke å bli krenket har gjort enhver offentlig meningsbrytning umulig. Til sammen utgjør alle minoritetene (etniske, religiøse, ideologiske, seksuelle osv.) en kompakt og mektig majoritet.

Bradburys varsel mot "krenkelses-fundamentalismen" kom lenge før islam ble et hett tema i europeiske tabloider. Forfatteren er ingen nykonservativ innvandringsmotstander, han har bl.a. skrevet med innlevelse om mexicanere i USA og om tredje-verdensspørsmål. Han vil ikke den frihetlige minoritets-kampen til livs - minoriteter bør absolutt slippe til i offentligheten med sine egne selvoppfatninger. Men de bør aldri få *enerett* på den offentlige sannheten om seg selv. Det er å bli unntatt for

kritikk, og er i sin logiske konsekvens totalitær.

Jeg har lenge sett det som min borgerplikt å motvirke tendense-ne Bradbury retter lupen mot i sin roman. Da de lokale protestene mot Jyllandspostens karikaturer brøt ut i 2005 (mens jeg befant meg i Danmark), følte jeg umiddelbart gradene øke med ganske mange fahrenheit. Med draps-truslene og ambassadeangrepene i 2006 ble det jammen enda hetere. Min frykt var ikke for islamistiske øksemenn så mye som for et humørløst press på det

offentlige debattklima. Dette presset måtte ikke få utvikle seg - det måtte uskadeliggjøres innen det ble normali-sert.

Varmedød

Faren ligger altså ikke spesifikt i islam. Den ligger i at kravet om fritak fra offentlige krenkelser skal bli allment akseptert. Mye annet enn karikaturstri-den kan her anføres som urovekkende tegn i tida, ikke minst den islamo-fobe folkevalgte Geert Wilders forslag om å forby Koranen i Nederland. (Vi må også nevne rasismedommene mot David Irving (i Østerrike) og Oriana Fallaci (i Sveits), blasfemidommene mot Oriana Fallaci og Adel Smith (begge i Italia), samt rettssaken mot Wilders selv (i Nederland). Ingenting av dette går i ytringsfrihetens favør). Karikaturstriden tydeliggjør dog klart Bradburys poeng om at totalitær tenk-ning kan begynne nedenfra. Det er en

Gateavisas skribent er fristet til å tenke i samme baner. Dessverre kommer han seg ikke utenom: Karikaturstriden appellerer til hans borgerplikt. Sjanser må gripes til å klargjøre premissene for et frihetlig og mangfoldig samfunn. Veien utenom fører oss lunket ut i de stilltiende, morderiske sumper.

ekkel strid, utrivelig for frihetselskere, men desto viktigere er det å utholde presset.

I et pluralistisk samfunn må vel enhver religion, enhver ideologi, enhver idé, forvente å bli karikert hver eneste dag? I hvert fall om det dreier seg om en sterk idé, som får folk til å ta stil-ling?

Den eneste måten å stoppe tem-peraturstigningen mot fahrenheit 451, sto for meg i å formidle dette over-ordnede perspektivet også til de kren-kede muslimene. (Andre debattanter syntes å drømme om en annen, åpen-bart menneskefiendtlig og kontrapro-duktiv, løsning: Å kaste muslimene ut av landet. Her fant jeg like lite fel-les grunn som overfor de misforstått islamo-solidariske). Fredens premiss er

"Jeg har min politiske dannelsen fra science fiction"

frihet. Mellommenneskelig respekt og fri debatt hører sammen. Moskéens regler kan ikke gjelde for den offentlige diskurs, liksom det selvsagt heller ikke gjelder andre veien. Ærbødigheten fra moskéen, og høfligheten du forventer av naboen, kan du ikke kreve å gjen-finne i alle aviser og tidsskrifter.

Dilemmaet

Dilemmaet er: Jeg står overfor krenke-de mennesker jeg ikke ønsker å støte fra meg, men tvert imot trenger å komme nærmere. Fornyede "krenkelser" får da neppe den ønskede effekt. Samtidig vil jeg fremheve "retten til å krenke" en idé: Jeg tror ikke at idéer (i motsetning til personer) skal vernes fra omtale på noen som helst måte, og vil derfor ikke gi etter for de krenkedes krav. Holdes islamkritikken tilbake vinner Bradburys dystopi terreng.

GA-redaksjonen kom opp med flere morsomme løsninger på pro-blemet (i Gateavisa 1/06 og 1/08, se www.gateavisa.no), uten at det har til-dratt seg særlig offentlig oppmerksom-het.

Muslimer behøver slett ikke like Jyllandspostens karikaturer. Vi kan ikke engang i ytringsfrihetens navn kreve av andre at de skal gå inn for ytrings-friheten. Men vi kan oppfordre til det:

Engasjement for ytringsfrihet og åpen-het er den eneste veien til inkludering og mangfold. Reell ytringsfrihet er ikke bare et gode gitt av Staten, men et ideal for et levende samfunn. Reell ytrings-frihet er avhengig av at mennesker ønsker den og er villige til å slåss for den. Helt siden 2005 har jeg håpet på et tydelig "muslimsk initiativ" i denne retning, hvor en dypere forståelse av fri offentlighet ligger til grunn. LIM har her prestert denne fantastiske, helt nød-vendige nedkjølning fra "temperaturen da Jyllandsposten brenner". Endelig løsner det, problemet pinner meg ikke like sterkt på kroppen, det pluralistiske samfunn er innen rekkevidde igjen!

Noen selvfølgeligheter til slutt, for å oppklare eventuelle misforståelser: En konstruktiv debatt handler selvsagt om mer enn bare karikaturer, den dreier seg også om kunnskap, analyse, vilje til å lære. At alle parter får komme til orde, så ordskiftet ikke innskrenkes til en gruppes hetsing av en annen, er essen-sielt. Men alt dette er en utvidelse, ikke en innskrenkning, av den frie debatten.

Det er dessuten helt riktig at den muslimske frustrasjonen har flere kilder enn akkurat disse karikaturene (asyl-søkere og innvandrere behandlet som tollgods, krig og utbytting i Midtøsten, politivold...). Alle anstendige men-nesker bør skjønne at dette ikke får vedvare. Men det er ingen grunn til å kue den offentlige meningsutveksling. Ingenting godt kan komme ut av å inn-skrenke den reelle ytringsfriheten.

Bjarne Benjaminsen

Don Quijote? Det er noe islam-ofobisk møl, hva? Forby dritten!

NB: Mer kari-katurstrid på side 20

Pat Rie Arch i Mannsgruppen Blottar kjemper mot mannediskriminering

Gateavisa har fått et e-postintervju med Pat Rie Arch i Mannsgruppen Blottar. Blottar er en av mange grupper som i dag reagerer mot at feministene har fått bestemme norsk likestilling på egne premisser. Med en dose humor og en dose alvor svarer Pat på hva han synes om norsk «likestilling».

Hvorfor Pat Rie Arch og Mannsgruppen Blottar?

Navnet Blottar ble til under en diskusjon med Hohrek Unde (nestleder i Blottar) da jeg lette etter et litt satirisk motnavn til Kvinnegruppen Ottar. Det naturlige valget falt på Mannsgruppen Blottar, spesielt siden ordet «blotter» gjerne forbindes med grisete menn, og ikke med kvinner. Det samme gjelder navnet mitt Pat Rie Arch, som er ment som en harselering med feministenes fiksering på det «kvinnefiendtlige patriarkatet».

Forklar logoen deres?

Logoen viser en eldre herre som viser sine edlere deler foran en enda eldre kvinne. Herren er åpenbart en blotter, og nyter å vise seg for fruene med vesken. Denne illustrasjonen er spesielt ment for å vise meningen bak gruppens navn. Vi er godt fornøyd med logoen.

Hva mener dere er galt med måten menn behandles på i Norge i dag?

Først og fremst mener vi at dagens fokus på likestilling er feil, nettopp fordi likestillingen mellom menn og kvinner i Norge ble oppnådd for lenge siden. Likestilling, slik vi ser det, skal bety like muligheter og rettigheter, og det har vi i Norge per i dag. Det forekommer for eksempel ikke at en kvinne får mindre betalt enn en mann for likt arbeid. Saken om at kvinner tjener 85 øre for

hver krone menn tjener har ingenting med mangel på likestilling å gjøre. I tillegg så nevnes aldri for eksempel omskjæring av guttebarn i u-land som et problem i det offentlige; kun kvinnelig omskjæring blir nevnt som problematisk. Videre får brystkreftforskning på verdensbasis alt for mye penger fremfor for eksempel forskning på prostatakreft. Med andre ord blir fokuset for ensidig, mener vi i Blottar.

Vi mener også at samfunnet stadig feminiseres, at de myke, feminine verdiene til stadighet overskygger samfunnet. For oss er ikke dette naturlig. Mannskulturen svinner sakte, men sikkert hen. Det er ikke lenger rom for machokulturen i dagens Norge. Dette bidrar til å svekke mannens posisjon i samfunnet, og fremfor alt bidrar det til å svekke det mangfoldet av uttrykk vi en gang hadde.

Bør kvinner også måtte gjøre militærtjeneste?

Naturligvis. Likestilling omfatter like ret-

tigheter og muligheter for begge kjønn og da må også pliktene mellom kjønnene fordeles likt. Det er en skam at likestillingsdepartementet gang på gang har sagt nei til å gjøre alle norske kvinner vernepliktige.

Hva mener dere om barnefordelingssaker?

Her mener vi det må komme et lovverk på banen som sikrer at menn i slike saker kommer bedre ut enn de gjør. Det er et kjent faktum at kvinner i alt for mange tilfeller får den primære omsorgsretten for barna. Far har minst like stor rett på omsorgsretten til sine barn som mor og her er det klart noe må gjøres. Nøyaktig hva har ikke vi tatt standpunkt til enda.

Synes dere menn behandles riktig i reklame og media generelt? Hva kunne vært annerledes?

Dessverre bugner det over av mannsfiendtlig reklame i alle mediekkanaler. Dette gjelder ikke bare reklame, men ofte såkalte «sitcoms» der mannen ofte blir presentert som en halvsprø guttunge som trenger sin kone som stabiliserende faktor. Barn og unge risikerer å vokse opp i den tro at dette faktisk er virkeligheten. Svært skremmen-

de. Et godt eksempel er komedieserien «According to Jim» som går på TV3, der familiefaren Jim skildres som en mann som alltid må reddes av

eller forklare seg for sin kone, matriarken. Antall reklamer og andre serier er for mange til å kunne listes opp. Det skal riktignok sies at mye innenfor media kan anses for å være kvinnefiendtlig, men vi ønsker å skifte feministenes nedlagte samfunnsfokus på kvinnefiendtlige medieprodukter, til kjønnsfiendtlige medieprodukter, som ikke ekskluderer det mannlige kjønn.

Hva mener dere om loven mot sexkjøp?

Vi mener loven mot sexkjøp er fullstendig feilslått politikk, og det er jo ingen hemmelighet at loven er et resultat av ekstrem feministisk lobbyisme. Man kan lese mer om Blottars synspunkt på dette punktet på våre nettsider, men kort fortalt mener vi at salg og kjøp av sex er en industri som aldri vil forsvinne. En kvinne som ønsker å selge sex, vil få solgt denne sexen uavhengig av et forbud. Forbudet er i våre øyne svært naivt, og er mer et desperat håp om å gi en signaleffekt enn noe annet. Prostitusjon vil aldri forsvinne. Det eneste dette

forbudet gjør er å tvinge jentene til å jobbe mer i skjul.

Hva mener dere om porno-grafi?

Vi er 100% for pornografi, og ønsker faktisk en ny pornolov i Norge som gjør det lovlig å selge og leie hardporno. I motsetning til Ottar ønsker vi ikke å «begrense menns seksuelle rettigheter» ved å forby pornografi; vi ønsker å gjøre pornografi enda mer tilgjengelig. Og så ønsker vi å påpeke at det lages tusenvis av pornografiske filmer spesielt for kvinner, så pornografi er ikke kun for menn.

Burde seksualundervisningen i skolen være annerledes?

Nå er det lenge siden jeg fikk seksualundervisning på skolen, men Blottar mener først og fremst at dette er et tema som burde ligge utenfor skolen. Her hviler et stort ansvar på foreldre rundt omkring i Norges land.

Er det riktig med kjønnskvalifisering?

Absolutt ikke. Dette er et stort problem som ikke skaper noen som helst form for likestilling. Det er ironisk at regjeringen, for å oppnå likestilling, tar i bruk diskriminerende metoder. Det er en skam at enkelte menn må forlate stillingene sine som de gjerne har hatt i årevis, for å slippe til en kvinne grunnet et lovpålegg. Dette skjedde faktisk i januar i år da kommunalt ansatte styremedlemmer måtte pakke veskene sine for å slippe til kvoterte kvinner. Er man interessert i vite mer om hva vi mener om denne saken kan man logge seg på Blottar sine nettsider.

Det sies at menn er de nye taperne i skolen. Hvordan kan man rette på dette?

Menn er definitivt taperne i skolen slik læreplanen er nå. Teori prioriteres og læremetoder som diskusjonsmøter og pugging dominerer. Dette er metoder som generelt fungerer spesielt bra for jenter, noe som er positivt, men det ekskluderer dessverre guttene. Derfor må det satses i langt større grad på praktiske arbeidsmetoder for tillæring av teoretisk stoff, samt en økt rekruttering av mannlige lærere. De fleste lærere i

Logoen til Mannsgruppen Blottar

grunnskolen i dag er dessverre kvinner, noe som kan være negativt for guttene. Her trenger vi et langt større mangfold enn hva vi har i dag.

Hvordan kan man engasjere seg i mannesaken?

Først og fremst kan man registrere seg i ulike mannsgrupper og delta i offentlige debatter, gjerne gjennom aviser og andre medier. Alle monner drar og dette med å sakte, men sikkert endre det feministiske fokuset over mot et mer helhetlig bilde er noe vi Mannsgruppen Blottar har stor tro på. Det er på tide å ta tilbake mannskulturen som en gang stod sterkt i Norge. Vi ønsker hjelp fra både menn og kvinner som synes at feministene har fått hyle for høyt og for lenge.

Mannsgrupper i Norge

Blottar

mannsgruppen-blottar.com

Forum for menn og omsorg

krisesenter.org

Foreningen 2 foreldre

f2f.no

Sosialliberal Pappagruppe (var pappagruppen i Venstre)

michaenh@yahoo.com

Gateavisa advarer mot falske statsoppnevnte mannsgrupper som Ressurssenter for menn.

Hasjdebatten utdatert?

Syntetiske stoffer endrer spillereglene

Angst og fornuft

De siste åra, og spesielt månedene, har debatten om hasj og marihuana endret seg drastisk. Fokuset flytter seg fra tidligere redsel og krav om forbud over til et mer faktabasert perspektiv på hvordan samfunnet skal forholde seg til disse rusmidlene. Spørsmålet har blitt aktualisert mye pga hva som nå skjer i USAs rikeste og mest folkerike stat California, men dypere sett skyldes det demografiske endringer og tidens tann. Da hasj ble populært i den vestlige verden på 60- og 70-tallet, dominerte overdrivelser og skrekkpropaganda i medier og myndighetenes info-kampanjer, noe som selvfølgelig skremte vettet av den generasjonen som da hadde barn og tenåringer. Men nå har disse blitt gamle og begynt å dø ut. Deres barn og barnebarn har mer kunnskap og erfaring med hva hasj er og ikke er, og kan derfor se på spørsmålet uten angst og mer edruelig diskutere hvordan ruspolitikken bør være for å redusere misbruk og skadevirkninger. Fra å være et ord man nesten ikke turde si høyt, har hasj blitt normalisert og fleipes med på TV-programmer i beste sendetid. Vi har nå både en statsminister og kommende konge og dronning som selv har røyka. Fler og fler innser at selvom de ikke selv synes bruk av hasj er noen god idé, så betyr ikke det at bruk nødvendigvis bør være kriminelt og straffeforfølges. Som de siste tiåras praksis har vist oss, så blir da medisinen lett verre enn sykdommen og det skapes et uregulert svart marked helt uten kontroll på kvalitet og aldersgrenser.

Vi beveger oss mot avkriminalisering og diskusjonen har startet om hvordan disse stoffene skal omsettes rent praktisk (apoteker, røykekafeer med medlemsskap, eget “hasjmonopol”, m.m.). Men midt i dette blir vi tatt på senga. Kjemikernes virke har endret spillereglene i cannabismarkedet totalt.

Lovlig stein

Akkurat da Aftenposten og andre medier oppdaget at nettet flyter over av tilbud på syntetiske cannabinoider, kom en tidligere gateavist innom våre lokaler med prøver på nevnte varer. Vi ble meget skeptiske: en liten plastpose med hvitt pulver? Det ga umiddelbart assosiasjoner til helt andre dopmarkeder, med heroin, amfetamin og kokain. Men vår venn forsikret om at dette fungerte som sine naturlige forbilder og

dessuten fremdeles var helt lovlig å innta. En ørliten mengde pulver (ca. 3 milligram) ble blandet i tobakk og røyket. Overraskelsen var stor da effekten viste seg å være nesten nøyaktig som naturlig cannabis. Lovlig stein i Norge! Stoffet var **JWH-018**, som syntetisk framstilles i laboratorier og aldri har vært i nærheten av noen cannabisplante. Det aktiverer de samme reseptorene i hjernens nerveceller (CB1 og CB2), med hovedvekt på sistnevnte. Stimulering

av CB2 gir den “kroppsstene” effekten (åla CBD i naturlig cannabis), mens stimuleringen av CB1 forårsaker den “hodehøye”, lett psykedeliske effekten (åla THC).

Pulver og penger

Det politisk interessante ved denne kjemien er rett og slett økonomien. JWH-018 koster for tida 300 kr. per gram bestilt på nettet, og et gram er nok til ca. 100 jointer av normal styrke – altså en stykkpris på bare 3 kroner!

JWH-018 er bare ett av en enorm mengde nye, syntetiske stoffer som stimulerer cannabisreseptorene i hjernen (følg linken for liste). Det er viktig å huske at i motsetning til de naturlige cannabisproduktene som har vært i bruk i tusener av år, så aner vi ikke konsekvensen av bruk over tid for de syntetiske. Gateavisas testpanel gransket skeptisk sine egne reaksjoner og diskuterte virkningen i detalj kontra *the real thing*. Det ble bl.a. kommentert som påfallende hvor lik effekten var på alle og at virkningen også varte like lenge. Flere syntes de kjente seg anderledes dagen derpå enn de gjør etter cannabis. Ingen av vanerøykerne følte noen lyst til å bytte fra natur til

kjemi. En i testpanelet som har hatt medisinsk nytte av visse typer marihuana mot muskelsmerter opplyste at dette pulveret *ikke* ga noen slik lindring.

Men hva feinschmekkerne synes blir dessverre irrelevant. Ungdommer som har lyst til å bli steine, danse, feste og sjekke hverandre opp vil ikke skjenke denne problematikken mange tanker. Prisen kommer til å gjøre de syntetiske stoffene dominerende og etterhvert vil bare sidrumpa gamle hippier insistere på sine vante planteekstrakter. Og selv de vil ikke gå fri: for selgere av dårlig hasj er naturligvis fristelsen stor for å sprite opp sine produkter ved å tilsette litt JWH. Antakelig skjer det allerede. Stoffet kom i offentlighetens lys ved at et tysk farmasifirma fant stoffet i “Spice”, et røykeprodukt som har vært solgt i flere år som et “naturlig” alternativ til hasj og marihuana.

Skadereduksjon

Dette er den nye virkeligheten vi må forholde oss til. Disse stoffene er så billige å produsere og enkle å smugle at de kommer til å oversvømme markedet som hittil har vært dekket av hasj og marihuana. Det at stoffene kommer som rent pulver gjør også at nye inntaksmuligheter som snorting kan bli populært. Vi får bare håpe for folkehelsa sin skyld at de ikke viser seg å ha store skadevirkninger på sikt.

Og så må vi ikke glemme at det sikkert blir like billig å dyrke ekte cannabisplanter selv. Kanskje det å tillate folk å ha et visst antall planter hjemme (omtrent som det er lov å lage egen vin) kan bli et nyttig virkemiddel mot mulige skadevirkninger av disse syntetiske stoffene.

Are Krishna

en.wikipedia.org/wiki/Cannabinoid

rull ned til bønn og klikk om nødvendig på Show på høyre side

**Bekymret for helsa?
Sjekk ut side 30**

2010: året cannabis blir lovlig?

2009 var et fantastisk år for cannabissaken, og vil bli husket som året cannabisdebatten ble mainstream. I USA fikk legaliseringsbevegelsen regelmessig slippe til på lik linje med alle andre i de fleste media, inkludert konservative Fox News. I Norge kom Willy Pedersen på banen for legalisering, med mange støttende artikler. Folkeaksjonen for lovlige utsalgssteder for hasj og marihuana og Det norske Cannabisparti ble født, og mange markerte seg.

Selv om debatten ble mainstream, har Obama ennå ikke kommet med noen tydelige retningslinjer. American Medical Association har bedt om at cannabis reklassifiseres til klasse to slik at det blir mulig å forske på medisinsk bruk av planten.

Det har vært noen tilbakeslag i USA. Enkelte razziaer mot de som distribuerer medisinsk marihuana i California har fortsatt, ivrige politimenn som ikke lar seg stoppe møter opp og beslaglegger planter og penger. Mange som eier marihuanaapotek påstår at politiet ikke sjelden har stjålet halvparten av pengene selv og bare innrapportert en del av summen i etterkant. Gil Kerlikowske, drug czar'en til Obama, gikk ut med et motargument for legalisering, med påstanden «legalisering er et ikketema både for meg og presidenten».

Men vi kan fortsatt leve i håpet. Det at Kerlikowske i det hele tatt svarer på legaliseringstrenden er interessant. Argumentene han brukte var ikke spesielt bra heller, og mye tyder på at forbudspolitikken står for fall i USA. Som Ghandi sa: «First they ignore you, then they ridicule you, then they fight you, then you win.»

Her hjemme har det også vært både heroin- og cannabisdebatt. Heroindebatten er spesielt langt fremme, og alle venter på Stoltenbergutvalgets konklusjoner den 1. juli. Helseministeren ville ikke vente, og sa nei til heroin på resept allerede før utvalget har konkludert - men ble raskt irettesatt av andre politikere. I mellomtiden begynner cannabisdebatten sakte men sikkert å snike seg inn og bli like stueren. Selv om politikerne ikke diskuterer cannabis åpent ennå, er det mye snakk i kulissene. Det har etterhvert utviklet seg en enghet om at narkotikapolikken har feilet, og mange aviser har bedt om en mer åpen debatt på lederplass - selv om de paradoksalt nok fortsatt avviser legalisering.

Den 1. februar og 1. mars ble to viktige møter om grunnverdier i norsk narkotikapolitikk avholdt ved Universitetet i Oslo, og den 11. februar holdt SIRUS et åpent fagmøte om avkriminalisering. Det andre møtet om grunnverdier var spesielt interessant og vil nok bli betraktet som historisk når narkotikaforbudet faller. Den nystartede motvekten mot Ungdom Mot Narkotika, Ungdom for human narkotikapolitikk, delte ut flyveblader utenfor møtet. Og til fullsatt sal ble det forklart både om heroin og cannabis. Politikere fra AP og Unge Venstre tok ordet etterpå, og forklarte hvordan det snakkes om dette i det private. På møtet om avkriminalisering hos SIRUS kunne Willy Pedersen fortelle at mange sentrale politikere har kontaktet ham for hemmelige samtaler om legalisering av cannabis. Nå avhenger mye av resultatet av folkeavstemningen om legalisering i California den 2. november.

Oppsummeringen av møtene ved UiO og SIRUS: apollo420.wordpress.com

Anti-semitt!!!

HASBARA – den israelske propagandamaskinen

I den siste tiden har ordet anti-semitt blitt trukket frem mer og mer i forbindelse med krisen i Midtøsten. Her hjemme i Norge startet det hele med Mona Levins beskyldninger mot Kåre Willoch under Gaza-krigen i 2008 og toppet seg nylig da Israels statsminister Benjamin Netanyahu erklærte hele Norge en "anti-semittisk nasjon". Vanlige folk vil vel klø seg i huet og tenke at det er enkeltstående uttalelser fra opprørte personer, men mye tyder på at så ikke er tilfelle. Under dagens israelske regjering er nemlig offensiv bruk av begrepet anti-semittisme blitt en inkorporert del av Israels "hasbara"-politikk, noe som på godt norsk best kan beskrives som "statspropaganda". Målet med denne artikkelen er å belyse dette fenomenet, samt å vise hvordan dagens israelske regjering aktivt bruker dette til å påvirke grensene for akseptabel diskurs rundt Israels handlinger.

Selve ordet "hasbara" betyr "forklaring" på hebraisk og ble en ofisiell term på 70-tallet. Den anerkjente hasbara-bibelen er boken "Battleground: Facts and Fantasy in Palestine" av Shmuel Katz, som kom ut i 1973 og som regnes som den definerende boken for Israel-venners senere retorikk. Boken slår fast som fakta en del helt sentrale teser i sionismen og har som uttalt mål å tilkjempe seg definisjonsmakten i konflikten. Dens teser er bl.a.:

- Det har aldri eksistert et palestinsk folk. Det palestinske folk er en "arabisk" konstruksjon, med det mål for øyet å utrydde Israel.
- Israel har en historisk rett til landet og har vært dets hovedinnbyggere siden 1700 år før Kristus.
- Det finnes ingen palestinske flyktninger og det var ingen fordrivelse av palestinere fra israelsk territorium. Flyktningeleirene i Libanon er bevisst holdt i fattigdom av araberne for å rekruttere krigere mot Israel.

Disse tesene har siden blitt bærepillarene i Israels forsvaret for sine handlinger i Palestina, men mer viktig for hasbaraens utvikling var metodikken og formen Katz perfektionerte. Gjennom å gripe definisjonsmakten over begrepene man diskuterer konflikten med, oppnår han et par viktige retoriske posisjoner: Han gir sine etterfølgere muligheten til å dra sine motstandere inn i en svært lang og detaljrik krangel, og han fratar sine motstandere deres viktigste begreper, så som selve ideen om et palestinsk folk. Det gjelder å få diskusjonen vekk fra virkeligheten og over til å bli en debatt om hvilke begreper man kan bruke, slik kan man unngå å diskutere faktiske forhold på bakken og istedet drive en utmattelsestaktikk ovenfor motstanderen. Dette grepet er siden blitt malen for hasbara og har fått utvidet bruk i andre staters propaganda. (Tenk på begrepet terrorist). I 1977 ble

Katz utnevnt til rådgiver for den israelske statsminister i internasjonal kommunikasjon. I 1992 ble det offisielle hasbara-kontoret nedlagt og ansvaret overført til hver enkelt ambassades presseansvarlige. Målsetningen var klar, nemlig å påvirke TV-mediet og å plante positive vinklinger i nyhetsbildet. I 2009 ble den offisielle internettavdelingen opprettet i forbindelse med Gazakrigen, hvis uttalte målsetning var å oversvømme internett med positive pro-israelske poster.

I 2007 kom det ut en liten guidebok lagd for pro-israelske studenter i USA som beskriver hasbaraens uærlige sider, originalt kalt "The Hasbara handbook". Den beskriver ulike teknikker for å få frem sine poenger og det er her ihvertfall undertegnede begynner å rynke på nesen. Manualen beskriver nemlig i detalj nettopp de uærlige diskusjonsteknikkene vi har sett så mye av i media og på nettet, hvor det blant annet understrekes viktigheten av å sverte motstanderens rykte, samt å skjule sine egne handlinger bak positivt ladede generaliseringer. Her er 2 av de 7 hovedpunktene for hvordan pro-israelske kan knuse sine motstandere:

- Sverting av motstanderen, "name-calling": "Gjennom nøye utvalgte ord og begreper kan sverting assosiere en person eller idé med negativt ladede symboler. Målet er å få publikum til å ta avstand fra den svertede gjennom negative assosiasjoner uten å gå inn på hans argumenter." Palestinske demonstrasjoner er opptøyer, palestinske barn er ungdommer. Liberale er sosialister. I nyere tid har det blitt til at alle som kritiserer Israel er anti-semitter. Mer om det senere.
- Glitrende generalitet: Gjennom å bruke ord som er positive men uten konkret mening, så som "sivilisasjon", "likhet", "vitenskap", "frihet" og det uoversettelige "motherhood", søker man å bygge en memetisk ressonans, dvs. en klang av ord som står opp i mot et sett negative ord man benytter om motparten. (Dette er direkte fra neurolingvistisk teori, for de som har interesse for slikt..)

Dette var fremdeles i 2007, mens Olmert var ved makten og situasjonen var nogenlunde rasjonell. Men noe annet hadde skjedd før dette: I 2005 vedtok det Europeiske Monitor Senter for Rasisme og Xenofobi en helt ny definisjon av anti-semittisme. Definisjonen inkluderte, i tillegg til handlinger utført mot individuelle jøder pga. av deres tilhørighet/religion, også manifestasjoner mot staten Israel, sett som en jødisk enhet. (Mal apropos, å bli anerkjent som en jødisk stat er et av Israels hovedmål. Snakk om retorisk catch 22.) Dermed var grunnen lagt for en ny runde hasbara, der man kunne begynne å bruke begrepet anti-semittisme om kritikere som brøt med dette kjernebegrepet. Det hele er akademisk jiu-jitsu, og har ført til utallige krangler på diverse campus rundt i USA og Europa. Etterhvert som krigen i Asia tok av for USA, ble begrepet utvidet ytterligere til å inlemme termen "linkage", altså å påstå at Israel-støtten hadde noen sammenheng med krigen for muslimenes hoder og hjerter.

Det var her General Petraeus, helten fra Irak, satte foten ned nå nylig, da

han kort og konsist fremla en militær vurdering foran Senatet hvor han helt klart anså Israels nåværende politikk som et problem for krigføringen.

Etter det har vi fått den sittende regjering i Israel, med den godeste Avigdor Lieberman som utenriksminister og dermed ansvarlig for hasbara. Lieberman, som blant annet er tidligere dørvakt og knyttet opp til den russiske mafiaen, får Sarah Palin til å se ut som en tedrikkende liberaler og en lynende intellektuell. Og under ham har begrepet anti-semitt blitt det ledende motivet i hasbara, som jo altså i bunn og grunn betyr "forklaring". Lieberman har som politikk å ydmyke samtlige verdensledere som kommer på besøk, og innførte nylig et krav om at alle ledende stasoverhoder må legge ned krans på graven til Herzl, sionismens far. Det har blitt stiftet utallige NGOer og websites finansiert av den israelske stat som har til oppgave å slå tilbake det de ser som den store trusselen, en internasjonal inngripen ledet av USA i Palestinakonflikten. Under den nåværende regjering har hasbaraen tilpasset seg den ekstreme kristne høyresidens i USAs retorikk, og i mange tilfeller også rasisme. Som en israelsk politiker sa: Forskjellen mellom høyre- og venstresiden i Israel er at venstresiden ikke er helt sikker på om alle hater dem. Dette reflekteres i dagens hasbara, der det forfattes rapporter og skrives websites om pro-palestinske, dvs. anti-israelske, dvs. anti-semittiske medieoppslag.

La det være sagt, undertegnede er ikke en konspirasjonsteoretiker av det harde slaget. Jeg har ingen tro på en altoverskyggende konspirasjon som styrer verden, eller enorme hemmelige råd. Jeg anser meg selv nærmest selvfølgelig som verdensborger og bedømmer ethvert individ på den basis. Derimot føler jeg meg som historiker (sort of) på ganske trygg grunn når jeg hevder at verdenshistorien består av uendelige mengder små konspirasjoner, cabaler og mafia-familier og institutter og revolusjoner, alle bunn i produktet av seriøse, voksne konspirasjoner av enige folk som bestemte seg for å sette gjennom viljen sin. Walt og Mearsheimer har i sin bok "The Israel Lobby" dokumentert inngående den reelle makten som alliansen av kristne menigheter og pro-israelske interesseorganisasjoner har hatt og har i USA. Svært mye av vestens nyhetsbilde blir i dag drevet av færre og færre nyhetsbyråer, som igjen blir styrt av færre og færre kapitalkonglomerater. Denne konstruksjonen er åpen for manipulering i propagandaøyemed. Jeg anser meg ikke som paranoiker når jeg mistenker den israelske propagandamaskinen for å drive med urent spill. Men jeg må inrømme at det irriterer meg å se den frektheten de viser ved å så åpent gå inn for å manipulere oss, mens palestinere dør under okkupasjonens jernneve. Og ikke minst, jeg synest det er for galt at de skal slippe unna med det.

Martin Knutsen

Skaut, solbriller, g-streng og hijab

Det er utrolig hvordan klær opptar folk. Ikke kvaliteten, men kvantiteten eller manglende sådan. Prisene står sjeldent i forhold til hvor mye stoff som er brukt (og da snakker jeg ikke om designernes stofforbruk) og holdningene styres stort sett av industrien.

Dagens virkelighet er retusjert. Møter man noen på nett, er sjansen stor for at bildet enten er gammelt, retusjert eller forandret i et billedbehandlingsprogram.

I det såkalte virkelige livet retusjeres det også. Sminke, botox og silikon er det få som reagerer på lenger. For ikke å snakke om enorme solbriller som skjuler store deler av ansiktet. Lettlurte menn går stadig på limpinnen... De med begynnende måne går riktignok på limpinnen godt ikledd lue eller cap.

Solen har gjort sitt inntog og varsler vår. Snart kommer sommeren og vi kaster enda mer av klærne. I parkene vil det ligge lettkleddede mennesker, gjerne iført kun en liten g-streng. Merkelig, når man tenker på at g-strengen kun var forbeholdt pornoindustrien inntil for drøye tyve år siden. Jaja, greit nok.

I Bogstadveien sprader unge jenter sommers-tid rundt med oppblåste pupper dekket med et utrolig eksklusivt, lite tøy-stykke. Ikke så mange g-strenger å se her, men tighte hotpants som reklamerer for camel toe er helt vanlig.

Trenden sier mindre og mindre klær, på jenter i sær. Riktignok er store solbriller lov. Skulle tro vi har blitt mer frisinnede; hvor er nærmeste nudiststrand? Hm, utviklingen stoppet visst litt på veien. Riktignok er mindre tøy-styk-

ker inn, men totalt nakenhet er fortsatt sjelden vare; særlig flere nudiststrender har det ikke blitt.

Ja, vi kan smile og le litt av motebildet og trendene. Og vi kan kritisere andre som ønsker noe annet eller det motsatte; — å være tildekket. En kvinne med skaut går til nød an, men en kvinne med hijab, burka eller niqab? Nei, fysj og fy! Riktignok er luer akseptert store deler av året for både kvinner og menn. Eller cap, gjerne med hette trukket godt over. Det ser man nærmest overalt hvor man ferdes, mens niqab har nok mange normenn fortsatt til gode å se in real, med mindre man bor i Oslo og ferdes i skumle områder som Grønland og Tøyen.

Motebildet endres. Det er nødvendig hvis moteindustrien skal tjene penger. Ellers ville kanskje folk vurdert kvalitet og salget ville stagnert. Så mens ureflekterte 30-årige jenter barberer seg så det ikke skal stikke frem et eneste hår under den minimale trusa (som er verdt sin vekt i gull i forhold til

størrelsen), — de kan jo tross alt ikke huske at det var en tid før g-streng, skal de som ønsker å tildekke seg stemples som ureflekterte og undertrykte.

Jeg undres. Hvorfor dette hysteriet over hvordan folk går kledd? Hvorfor så lite aksept for en "fremmed" kultur? Hvorfor så mye styr over hijab-burka-niqab, et fenomen som knapt nok eksisterer utenom i små, avgrensede områder blant en desidert marginal gruppe? Kan det ligge noe annet bak?

Overvåkning slik den er og fungerer i dag, ville vært uhørt og skapt alvorlig rabalder om det var blitt innført før g-strengens tid. Nå tas det nærmest for gitt. I et overvåkningsøyemed, er det særdeles hensiktsmessig at ansikter kan gjenkjennes (se annen artikkel i Gateavisa). Helst i 3-D. Da er selvfølgelig tildekking uønsket. Så er da hijab-hysteriet motebasert eller politisk basert? Hvis det siste er tilfelle, hva da

med store solbriller? Lue, cap og hettegensere? Hva med ansiktshår, burde ikke det forbyes rimelig kjøpt? Ellers blir jo millioninvesteringene i overvåkningskameraer menigsløse.

Ole A. Seifert

Hold deg oppdater på moten på side 16!

Skar Økokollektiv

Siden februar i år har en liten gruppe økovennlige mennesker okkupert Skar leir, et område som tidligere har vært brukt til øvelser for militære skoler i Oslo-området. Området ligger idyllisk til i Maridalen i Oslo. Gruppen kaller seg Skar Økokollektiv.

Skar har stått øde og forlatt i over fem år uten å være i bruk av eier. Det har ikke vært noe tilsyn over nærområdet og naturen, alle inngangsdører har stått åpne og det var åpenbart akseptert at folk tok seg inn i husene. For øyeblikket finnes det ingen realistiske planer eller konkrete resultater som vil forandre denne situasjonen i nær fremtid, det finnes ingen klar formening om hva området skal benyttes til. I et slikt forhold er det åpenbart lagt til rette for å bosette seg i de seks bolig-husene. Dette er formålstjenlig fordi det hindrer videre forfall av husene og det begrenser farene for negativ inntrengning på naturområdet, noe om

også burde være i eierens, Oslo kommunes interesse.

Skar Økokollektiv har kontaktet GAIA-arkitektene og arbeider nå med en planløsning for stedet. Her vil vi da legge vekt på økologiske og bærekraftige løsninger i forhold til bo- og levestuasjonen, samt det sosiale perspektiv når det kommer til lokalbefolkningen og deres ønsker for stedet. Skar økokollektiv ønsker å benytte seg av de demokratiske prosesser som finnes i bydel Nordre Aker og i Oslo kommune, for å øke forståelsen for økologiske boalternativer.

Fra 24. til 27. februar 2010 sydet Logen i Bergen av kreative vibrasjoner fra Fristaden Christiania. 50 artister opptrådte med alt fra trylling, akrobatikk, syre-rock, rap, jazz, og barneteater med hjemmelagede leker og historier fra Afrika. Her var også utstillinger med flotte metallskulpturer laget på Kvinnesmia. De berømmelige christianiasyklene var utstilt og til salgs, fotoutstilling, visning av filmer fra den elskede og forhatte fristaden. Flere debatter ble også holdt med temaer som: Normaliseringen av Christiania, Christiania i klemme mellom staten og mafian, Barnefødsler og alternativ legekunst i Christiania. Her opplevde en fruktene av det Christiania som ikke er så lett å få øye på gjennom røyken fra Pusherstreet. Fristaden Christiania er en skikkelig rugekasse for de som ønsker å leve et kreativt liv. En av de viktigste i denne delen av fristadens miljø er den bergenske kunstmaleren Lauri Grundt. Han levde og virket som kunstmaler i 40 år i Christiania. På toppen av Arken, en av de største beboelseshusene i den okkuperte militærforlegningen, hadde han sitt atelier. I dag er Lauri 87 år og har flyttet tilbake til Bergen etter avtjent verneplikt for kunsten. Selv sier han at han har flyttet tilbake til naturen. Det var i anledning tilbakeflyttingen at kremen av hans kreative venner inntok den ærverdige Logen i Bergen. Uten støtte fra det offentlige sponset Lauri og Logen dette minneverdige arrangementet. Musikere fra Bossa Family i Bergen var med på å spille på åpen scene og de ble invitert til å ha konserter i fristaden, det ble altså bygget kulturbroer. Det er å håpe på at det offentlige gir støtte til lignende arrangementer i fremtiden. All

diskusjon og oppmerksomhet i pressen angående Christiania dreier seg den frie hasjen. Fristaden representerer så meget mer og under KulturXplosionen i Logen opplevde publikum en profesjonell gjeng som spilte med amatørernes glede. Missforstå meg rett, amatør betyr å jobbe fra hjertet og det var virkelig det disse artistene gjorde.

Harri Om

Personvern og Datatilsynet

Har Storebror fått

ufortjent dårlig rykte?

Georg Apenes gikk av med pensjon 8.april 2010, rett før Datalagringsdirektivet skulle opp til høring 12. april. Det spekuleres nå om Erk Nadheim blir mannen som skal vokte personvernet for den nærmeste fremtid og bli Apenes' etterfølger. Nadheim, født 1954, er jurist, advokat og tidligere politisk rådgiver for AP-justisministrene Kari Gjesteby og Grete Faremo samt APs stortingsgruppe. Fra januar 2006 har han vært direktør for Det Kriminalitetsforbyggende råd. Fra Wikipedia: «Det kriminalitetsforebyggende råd (KRÅD) er den norske regjeringens spesialorgan for forebygging av kriminalitet. Rådet ble etablert i 1980 etter initiativ av daværende justisminister Inger Louise Valle. Selv om rådet administrativt er knyttet til Justisdepartementet, er det faglig uavhengig. Med dette menes at det er rådet som bestemmer hva som står på dagsorden, og det er rådet som vedtar hvilke felt gitt i mandatet som skal prioriteres. Rådsmedlemmer oppnevnes i statsråd for tre år av gangen.»

Dette kan i seg selv så en svak tvil om hvor Erik Nadheims perspektiv på personvern ligger. Noe sterkere blir mistanken når det kommer frem en artikkel fra FOKUS nr. 2, 2007; Politiets Kriminalitetsforebyggende Forum. Denne artikkelen skal ha vært postert på KRÅDs egne hjemmesider* som nå er nede og mistanken er at denne artikkelen fjernes, noe som naturlig nok skaper reaksjoner. Gateavisas grundighet gjorde at vi fant "originalen" ganske kjapt. Det gjør oss ikke mindre skeptiske. Bare tittelen får en til å sperre øynene opp: Storebror har fått ufortjent

dårlig rykte.**

– Det er ikke dokumentert at tiltaket er forholdsmessig, sier Datatilsynet i sin høringsuttalelse til forslaget om innføring av datalagringsdirektivet i norsk rett. Her er noen flere utdrag fra hva Datatilsynet selv sier i sitt nyhetsbrev 15.03 i år om sin egen høringsuttalelse:

«Krav om frihet, privatliv og personvern vil alltid møtes med argumenter om sikkerhet og nytte. Prinsipielle argumenter for liberale rettigheter kommer ofte til kort. Bør vi reflektere mer over hvordan inngrep i personvernet forandrer samfunnet?»

«At staten iverksetter etterforskningstiltak som retter seg mot hele samfunnet, uten at det foreligger mistanke mot noen, og før det engang er identifisert et mulig lovbrudd, innebærer et paradigmeskifte i norsk strafferettstradisjon og kan ses som et uttrykk for at hele folket settes under mistanke.»

«Dette innebærer at det ikke bare skal registreres enkelte øyeblikk av våre liv, men at registreringen nærmest blir kontinuerlig».***

La oss nå se hva denne Nadheim har sagt som ser ut til å være noe problematisk. «Det bekymringsfulle er at den praktiske anvendelsen av dette [ordet personvern] stadig brukes i den offentlige debatt, og – hva verre er – i det offentliges styring av vårt samfunn. Dette har, etter mitt skjønn, fått negative konsekvenser for trygghet, ro og orden og mulighetene for å drive kriminalitetsforebyggende arbeid.»

«I alle samfunn må hensyn til fellesskapet avveies mot hensynet til enkeltindividets personlige integritet. Denne avveiningen er ofte meget vanskelig, og

den er klart politisk.»

«Personvernet er blitt et honnørbegrep, ladet med positive og beskyttelsesverdige verdier. Jeg har dessverre alt for ofte følelsen at mange er blitt fristet til å bruke "personvern" som en populistisk trylleformular. Etter at det kastes inn i en debatt, faller alle andre argumenter maktesløse til jorden. Slik bør det ikke være. Etter mitt syn repre-

senterer personvernet en interesse, som må veies mot andre interesser. Det bør på ingen måte være gitt at personvernet skal vinne, i hvert fall ikke alltid. Ikke minst hensynet til det offentlige – til fellesskapet – bør etter mitt syn tillegges større vekt enn i dag.»

«Etter mitt syn er det i dag slik at hensynet til fellesskapets behov for å forhindre eller oppklare straffbare forhold ikke alltid tillegges tilstrekkelig vekt i en konkret avveining mot personvernet.»

Om kameraovervåkning: «Men jeg tror at denne grensen vil være forskjellig fra person til person og da blir spørsmålet om enkeltes ubehag ved kameraovervåking er viktigere enn andres behov for å føle trygghet.» Hans bekymringer går mot at vi kan få «den såkalte "tilskuereffekten". Hvorfor skal

jeg bry meg og tre støttende til så lenge det sitter noen med makt og myndighet og følger med i det som skjer via et kamera? På denne måten kan solidaritet og sosialt samhold undermineres. Vi fritas fra et personlig ansvar som samfunnsmedlemmer.» Avslutningsvis sier han: «Men boken [1984] har bidratt til å gi storebrødre et ufortjent dårlig rykte.»

Det er en parodi på personvern hvis Nadheim skal vokte den som sjef for Datatilsynet. Eller er det bare in å sette bukken for havresekken?

Her er alle søkere til direktørstillingen i Datatilsynet: medieutvikler Anders Brenna; forbrukerombud Bjørn Erik Thon; administrasjonssjef Donald Walter Osthoff; logistikkssjef Annika Susanne Sjøgren; prosjektleder Christine Hafskjold; konsulent Kjell Graver Johnsen; direktør Ola-Kristian Hoff; salgskonsulent Mohammed Iqbal Gondal; department manager Michael Kindermann; prosjektleder Jon Petter Lindholm; seniorrådgiver Walter Martin Tveter; kulturadvokat Eirik Djønne; tidligere leder i Norsk Journalistlag, redaktør Ann-Magrit Austenå; førstestatsadvokat i Økokrim Elisabeth Roscher og altså direktør i Kråd, Erik Nadheim. I det Gateavisa gikk i trykk, kunne departementet ikke svare på når ny direktør blir ansatt.

Ole A. Seifert

* www.krad.dep.no

** www.pkforum.no/article.php?Id=279

*** www.datatilsynet.no

Konspirasjonen bak konspirasjonsteorier

Konspirasjonsteorier får mer oppmerksomhet i dag enn før, og det er ikke bare på internett de får utfolde seg. Både bøker og TV ser ut til å være med på hypen. Ligger det mer bak enn vanlige folks sug etter en spennende historie?

Salgsuksesser som Dan Brown's "Da Vinci-Koden" og "Engler og Demoner" har fått mye oppmerksomhet, først som bøker, deretter som filmer. Lokalt så har Erlend Loe og NRK løftet frem Petter Amundsens kodekneking. (Amundsen er til og med frimurer selv. Prøver han å avsløre sitt eget brorskap?) Aviser og nettsider bader i stoff om hemmelige brorskap. Hvorfor kringkaster NRK Petter Amundsens teorier i beste sendetid? Ligger det en konspirasjon bak? Nei, det handler om noe mindre mystisk: Seerjakt. Så da får vi spørre: Hvorfor tiltrekkes seere av konspirasjonsteorier?

Fyller konspirasjonsteoretikere psykologiske behov når de søker fantastiske forklaringer på politiske fenomener? Det virker som om Samfunnet er helt uforståelig for dem, og de bare må vite Sannheten. De kan ikke tro at det ikke ligger en ond vilje bak alt det vonde i verden. De forsøker å tilfredstille sine egne behov for svar. Det konspirasjonsteoretikere legger opp til er at verden ikke vil bli bra før alle VET. Jeg foreslår at man tar stilling til virkeligheten av en konspirasjonsteori om de først klarer å enes om én forklaring. Hvis noen styrer alt, så kan det ikke være noen Andre, og det må altså være én. Konspirasjonsteoretikere kan bli enige først, så tar vi det opp. Og deretter diskuterer vi hva vi kan gjøre mot Overmakten. Kanskje er jeg flåsete nå, men det burde jo vært en heftig debatt om hvilken konspirasjonsteori som er den riktige blant konspirasjonsteoretikere? At denne ikke finnes vitner kanskje heller om at de søker sammen av en annen grunn enn å faktisk motarbeide Makten?

Konspirasjonsteoretikere beskylder andre for å tro blindt på løgnene de blir servert av den styrende eliten. Vel. Jeg vil si at hvis du tror på en konspirasjon er du akkurat like LITE kritisk som det alle andre er. Et avslørende trekk ved konspirasjonsteoretikere er at de leter etter sammenhenger – og den som leter VIL finne. Men virkeligheten er sjelden sammenhengende. De ser ikke systemet de selv sitter i, og har ikke mer fantasi enn at de tror enkeltpersoner styrer det hele. Hvorfor er man så opptatt av sjokkerende konspirasjoner når det finnes nok av sjokkerende fakta man aldri bør slutte å spørre etter svar på, som for eksempel: Hvorfor kaller norske politikere Norge for en fredsnasjon, når Norge er verdens største våpeneksportør? Er ikke virkeligheten

sjokkerende nok? Eller er virkeligheten kanskje for sjokkerende?

Gjøres det avtaler over hodene våre? Det gjøres avtaler over hodene våre hele tiden. Det er realiteten i et representativt demokrati, slik vi har i Norge. Hvis uvitenhet om beslutninger, som angår deg, er relevant for om vi har med en konspirasjon å gjøre, så er regjeringen en konspirasjon. Skjulte beslutningsprosesser er virkeligheten i dagens Norge, men snarere på grunn av at lobbybyråkratiet er uoversiktlig (med mindre du vier deg til Spillet) enn at en elite konspirerer.

Konspirasjonsteoriene vekker behag hos sine tilhengere ved at de som tror på en konspirasjon slipper å føle ansvar i en verden de ikke rår over, angivelig... Troen på at samfunnet styres gjennom en konspirasjon er den enkleste forklaringen på hvorfor folket er uten makt. Hvis det er en økt tilslutning til konspirasjonsteorier, så betyr det at samfunnet er mindre gjennomskikt og at demokratiet oppleves som en bløff. Er dette et faresignal til politikere? Ja, det er det. Jeg aner at tilstandene er enda verre i USA og det henger sammen med at avstanden mellom ledere og folk er enda større. Altså: Når Jens Stoltenberg ikke er åpen om sine medarbeideres tidligere arbeidsgivere ovenfor folket, så leter folk selv etter en sammenheng. Så: Hva tjener maktpersoner på at kritikere og konspirasjonsteoretikere puttes i samme bås?

Mangel på sammenheng i politikken er et økende problem, som fordrer konspirasjonsteorier. Når Erling Borgen avslører politisk underkommunikasjon av sammenhenger mellom norsk handel og krig uten at politikere følger de skylder oss svar, så er det svært urovekkende. Et resultatet blir økt tilslutning til konspirasjonsteorier. Folk kan ikke tro at det er noe galt med verden med mindre det finnes personer som VIL noe ondt. At politikere ikke bryr seg mer enn det folk flest gjør er nok heller nærmere sannheten. Kanskje de til og med bryr seg litt mindre.

Men! Vil konspirasjonsteoretikere si: finnes det ikke hemmelige avtaler i det hele tatt? Tja, vil jeg svare. Og forklarer med følgende spørsmål: Hvor gjennomskiktig er verdensøkonomien? Hvit og/eller svart? Jeg har ikke noen uttømmende innsikt i noe av det, men det forekommer meg at pengetransaksjoner og internasjonal

handel av varer og aksjer er ganske langt utenfor demokratiets armer. Det foregår mye vi ikke vet noe om, og det kan gå lang tid før vi får vite sannhetene. Jeg ser altså ingen grunn til å tro noe annet enn at det er mye vi ikke vet, men må vi vite alt? Hvorfor skulle vi ville vite alt? Konspirasjonsteorier er for folk som ikke stiller spørsmål, og har et behov for svar.

Hvis du virkelig graver i samfunnet vil du ikke finne konspirasjoner, men mange veletablerte makt-sentre med agendaer. Hvis du vil vite hvor mye makt de besitter, så foreslår jeg heller å undersøke hvor mye penger de sitter på/styrer over, enn å grave etter Hemmelig Viten. Jeg ville aldri forby hemmelige avtaler, men hva med å forby formue?

Finnes det lukkede forbund som skader samfunnet? Lukkede forbund og hemmelige allianser undergraver samfunn, men verst under den forutsetning at de opparbeider seg materiell makt i tillegg. Frimurerlosjen påstår at frimureriet handler om personlighetsutvikling. Først og fremst utvikling av etikk og moral. Men hvilken etikk og moral? Hvis frimurere skal vise etikk og moral gjennom handling så lurer jeg på hvilken etikk de følger. Frimurere er åpenbart ikke imot grådighet. Hva slags selvutvikling er det?? Er det noe som kjennetegner frimurere så er det at de har makt i form av eiendom og kapital. Jeg skulle like å se en etisk begrunnelse for å legge beslag på mer ressurser enn det man behøver for å leve godt. Vet de egentlig hva de holder på med? Frimurerlosjen er opptatt av makt og makt alene. Både seg imellom og i forhold til samfunnet. De er opptatt av hvem som støtter hvem, hvem som er over og under hverandre og lignende syke maktspill.

Hvilken effekt har det egentlig om noen utfører ritualer sammen? Når man gjør noe som er sosialt uakseptabelt og/eller hemmelig sammen, så fører det til at man får et så sterkt samhold at man unngår konflikter. Selv når de møtes på andre arenaer. De vil sansynligvis også holde munn om at de kjenner hverandre. Dessuten så kommer du også til å frykte hva som vil skje om du vil "gå ut" av menigheten. Vi kan kanskje godt kalle det en sekt! Ritualene skaper lojalitet gjennom religiøst samkvem. Når frimurere påstår at ritualene og hemmeligholdet er en pedagogisk selvutviklingsteknikk, så underkommuniserer de at

ritualene skaper et samhold som ikke bare eksisterer i losjenes lukkede rom. At båndene frimurer imellom opphører utenfor losjene er like sansynlig som at det faktisk er etikk og moral som er fokus for selvutviklingen. Fokuset for frimurere er snarere makt. Sansynligvis ene og alene makt!

Det er god grunn til å frykte slike grupper i samfunnet. Det er helt klart destruktivt for beslutningsprosessene i samfunnet, men i det øyeblikket du slår inn på konspirasjonsteorispoet så gjør du deg selv ufarlig for akkurat den makten du ønsker å gjøre noe med.

Konspirasjonen bak konspirasjonsteori?

Konspirasjonsteorier tilfredstiller konspirasjonsteoretikere og sensasjonsjournalister, men det gavner også de som konspirerer. Det gavner også politikere som er tilbakeholdne om å snakke om forbindelser i politikken for politikken egen skyld. De som faktisk konspirerer, hvor enn de gjemmer seg, tjener godt på å bli anklaget på en slik måte at de ikke behøver å svare for seg. For det er virkelig ikke nødvendig å svare for seg i media hvis man blir anklaget for barneofring og analsex med romvesen. Dette lukter av en konspirasjon... Er konspirasjonsteorier en konspirasjon? Har makteliten agenter i alternative miljøer som sprer svart propaganda for å diskreditere kritikk?

Er det så sikkert at de personene som fremmer usansynlige og fantastiske forklaringer har rent mel i posen? Det er overhodet ikke sikkert. Historien er full av dobbeltagenter, hvis du ikke visste det. Man kan godt hevde at konspirasjonsteorier tåkelegger hele maktagenda-tematikken. Enten man tror på konspirasjoner eller ikke, så kan man havne i tåkeheimen. Hvor man enten ser en illusjon istedenfor virkeligheten, eller ikke ser en faktisk makt-agenda fordi "det er det bare konspirasjonsteoretikere som gjør".

Guttssønn

Lettlurt?
Les også side 6

Klimaskeptikernes hevn?

Under og etter klimakonferansen i København i desember i fjor, kom det kritikk mot FNs klimapanelers rapport på ca. 3000 sider. Dette skapte olje i maskineriet til klimaskeptikerne og de fikk omsider den oppmerksomhet de lenge hadde kjempet for å få i media. Ja, de fikk faktisk utrolig mye publisitet. En ny meningsmåling viser dessuten at færre enn tidligere tror på klimaforandringene, så det er ikke tvil

om at klimaskeptikerne omsider har klart å gjøre en god markedsførings- og mediajobb. Vel så riktig er det vel å si at media generelt har gjort en tilsvarende dårlig jobb og kanskje vært mer opptatt av lesertall enn kritisk journalistikk, for nå har en tidligere så marginal gruppe klart å snu vinden om klimabevissthet. Det ironiske er at de bruker samme teknikk de selv har vært utsatt for, nemlig kildegransking.

Før klimakonferansen var klimaskeptikerne kraftig på banen i nettdiskusjoner og med kommentarer i forskjellige aviser i et tappert forsøk på å forklare at klimaforandringer vi opplever ikke er menneskeskapt. Mediadekning ellers sto vel heller i forhold til at skeptikerne tross alt utgjorde en relativt liten gruppe, hvorav mange fra konspirasjonsmiljøer. De dundret løs med professorer og meteorologer som skulle bevise deres påstander. Litt uheldig møtte de oppegående mennesker som kikket nærmere på kildene og argumentasjonene.

Det finnes sikkert enkelte forskere ved siden av organisasjoner som the US Chamber of Commerce og selvfølgelig olje- og kullindustrien som mener at klimaendringer overhodet ikke har noe med menneskers forbruk bl.a. av fossile brennstoff å gjøre. Når man ser at den harde kjerne av forskere som benekter vår rolle i den globale oppvarmingen er sponset av bl.a. oljeindustrien, bør noen varselbjeller ringe og man bør være ekstra kritisk. Til sammen utgjør de en svært liten andel av forskerne. Likevel høres de nå ut som de er tusenvis.

Det er selvfølgelig svært uheldig at det er feil i klimapanelets rapport, men la oss nå se litt nærmere på feil i klimadiskusjonene fra skeptikernes side, da dette ikke har fått tilsvarende mye omtale i media. Noen få ledende skeptikere skal jeg gå litt grundigere etter i sømmene, resten bare kort.

SKAL DENNE MANNEN REDDE VERDEN?

Bjørn Lomborg er en ofte sitert "forsker" i klimadiskusjoner grunnet sine to bøker *Cool It: The Skeptical Environmentalist's Guide to Global Warming* (2007) og *The Skeptical Environmentalist*/Verdens sande tilstand (2001 / 1998). At han overhodet ikke har erfaring fra klimaforskning, fysikk eller meteorologi, men derimot matematikk og statistikk, kommer ofte ikke frem* (han er cand.scient. pol.), ikke engang i et interview i *The Ecologist* 16. mars i år. Det er rett og slett svært betenkelig! Etter å ha blitt innklaget til Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighet, UVVU, for vitenskapelig uredelighet i boken *The Skeptical Environmentalist* erklæ-

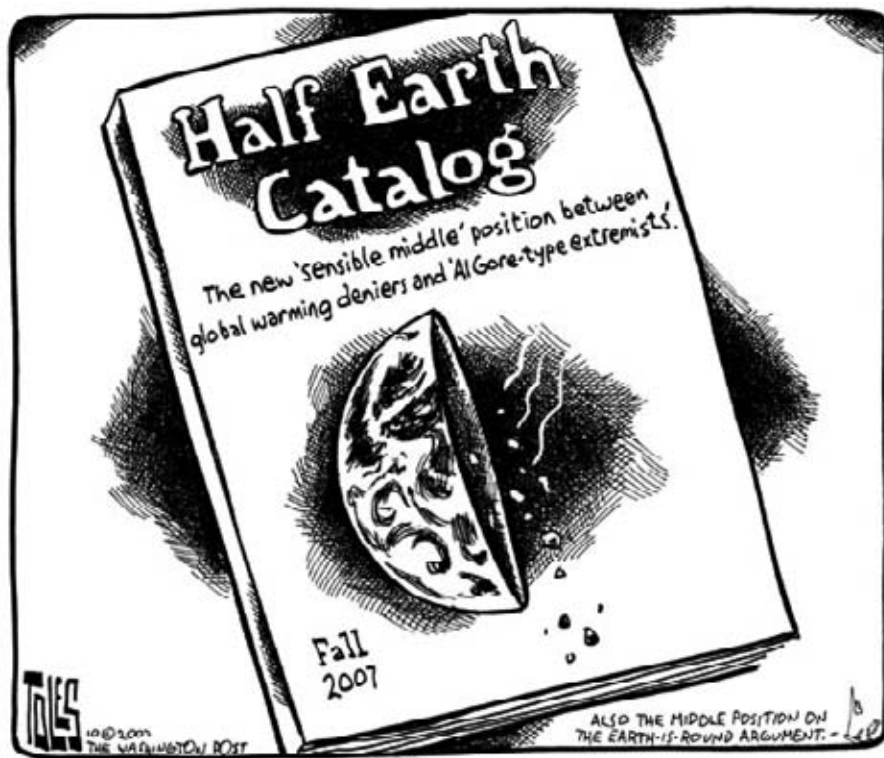
rer UVVU i sin avgjørelse at Lomborgs bok faller inn under begrepet "objektiv videnskabelig uredelighet" og er "i klar strid med normerne for god videnskabelig skik". Etter mye blest i dansk academia og media om UVVU og deres funksjon, klager Lomborg på avgjørelsen til Videnskabsministeriet, som er ankeinstansen. Videnskabsministeriets arbeidsgruppe kommer med en rapport hvor det fremgår at UVVU i Lomborgs sak overskred hjemmelen for eksisterende regler og et halvt år senere kom de med en kraftig kritikk over UVVUs avgjørelse over Lomborgs bok. Så kanskje ikke Lomborg er så ille likevel? La oss nå følge med videre, for han kom med *Cool it* i 2007. *Cool it* fikk mye omtale og Lomborg ble av den engelske avis *The Guardian* omtalt som "en av 50 mennesker, som kan redde jorden" mens *Foreign Policy* rangerte ham som nummer 14 på en liste over "the top 100 public intellectuals." *The Skeptical Environmentalist* har fått mye omtale ikke minst grunnet sine overveldende mange referanser. Howard Friel (som også tidligere har

Lomborg avfeier dette med at han har tatt dem med for å kritisere dem... Jada. *Cool it* åpner med en lang forklaring om at isbjørner ikke er truet, snarere er tallet stigende og at isbjørnene vil være tjent med varmere klima. En av referansene er fra en bloggpost, en annen fra en studie som overhodet ikke nevner isbjørner. En tredje studie han referer til, sier tvertimot at fødselsratene blant isbjørner synker dramatisk ved siden av å omtale andre trusler for isbjørnene.

En annen interessant påstand Lomborg har, er at global oppvarming vil forhindre dødsfall siden færre vil dø av kulde. Riktignok sier tre av hans fire kilder det motsatte.

I motsetning til klimaskeptikere flest, oppgir i det minste Bjørn Lomborg kilder. Det gjør det lettere å se det Friel kaller "a performance artist disguised as an academic."

Biologen Thomas Lovejoy skriver forordet til *The Lomborg Deception*. I forordet sier han at Lomborgs arbei-

fokusert på mediakritikk) har tatt for seg samtlige referanser og kommentert hver eneste én, i en bok kalt *The Lomborg Deception* som publiseres av Yale University Press i disse dager. Hans konklusjon er nådeløs. Ved siden av ikke-eksisterende fotnoter, støttet i mange av tilfellene kildene overhodet ikke Lomborgs forklaringer, men

de fremstår som ren ønsketenkning. Argumenter fra *Cool it* går igjen hos klimaskeptikere som ofte utelater kildehenvisninger.

OLJEINDUSTRIENS TROVERDIGHET

Når man ellers også bruker forskere

med politisk tilhørighet på den ytterste høyrefløy som samtidig har nær tilknytning til og sponsorer fra oljeindustrien, får det faktisk noen av oss til å lure på *Hvorfor?* Spesielt når dette gjentar seg. Man skulle tro at ingen husker hvordan tobakksindustrien hadde "seriøse" forskere som støttet dem. For de som tviler, er det bare å google litt på disse forskerne. Informasjon er heldigvis lett tilgjengelig i våre dager. Verdt å merke seg er at det finnes en rekke grupper med tilforlatelige navn som Greening Earth Society, som misvisende indikerer at de er miljøorienterte grasrotbevegelser mens de faktisk er lobbyister for industrien.

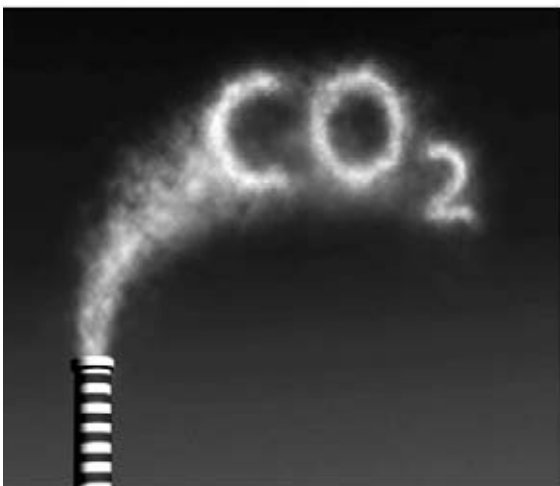
Professor **Robert M. Carter** ble mye brukt med sin ismodell som går 800.000 år tilbake i tid, bl.a. forklart i en 36 minutter lang film. At denne var full av hull, ikke minst beskrevet i nyere ismodeller som går 20 millioner år i tid tilbake (Tripathi, UCLA newsroom, oktober 2009**), var vanskelig å svelge for klimaskeptikerne. Carter latterliggjorde og gikk hardt ut mot forskere som brukte datamodeller. Å bruke alle mulige modeller for å forstå problematikken, skulle visstnok være feil og et problem. Ikke bare har Bob Carter lang historie innen oljesektoren, men også solide fundings fra industrien, såvel olje- som tobakksindustrien. Google litt på hvor ExxonMobile sender store summer for "Climate Change Support", Tech Central Science Foundation (journallobbying) samt Bob Carter, og man er på sporet av oljeindustriens lakeier som skal forklare klimaforandringer. Kritikerne har etterlyst peer review-resultater fra Carter og hans like, som Cris deFreitas, John McLean m.fl.

En annen kilde som klimaskeptikere ofte benytter er **H. Leighton Steward** (født 1935)***. H. Leighton Steward (født 1935) er direktør av EOG Resources Incorporated (tidligere Enron Oil and Gas Company) innenfor sektoren BASIC MATERIALS / Independent Oil & Gas. Der tjente han \$ 617.151 i 2008. Han gikk av med pensjon i 2000 fra Burlington Resources Inc., et olje- og gasselskap, hvor han hadde vært viseformann siden 1997. Han var

tidligere styreleder for U.S. Oil and Gas Association og The Natural Gas Supply Association og er fortsatt æresdirektør av the American Petroleum Institute.

Frederick Seitz (1911 - 2008), startet i 1979 som betalt konsulent for the R. J. Reynolds Tobacco Company etter å ha vært president for The Rockefeller University fra 1968 til 1978. Til støtte for sine arbeidsgivere kom han bl.a. med følgende utsagn: "There is no good scientific evidence that passive inhalation is truly dangerous under normal circumstances." Han disponerte hele 45 millioner \$ fra tobakksindustrien for "helsestudier". Senere grunnla han George C. Marshall Institute og var styreleder. Instituttet ga i 1994 ut en publikasjon av Seitz: "Global warming and ozone hole controversies: A challenge to scientific judgment." Her stilte han spørsmåltegn ved KFK-gassers (CFC) innvirkning på ozonlaget...

Bare til glede...

...eller ubehag?

Siden har han brukt "usikkerhetsmomentet" som han så effektivt brukte for tobakksindustrien, for å betvile menneskapt global oppvarming. Seitz mottok årlig et seksifret bløp i dollar fra Exxon Mobile og ble av dem omtalt som en vennligsinnet forsker som kunne "reposisjonere global oppvarming som en teori mer enn et faktum". Seitz signerte også the Leipzig Declaration i 1995 som i sin nyversjon i 2005 erklærte at mange klimaspesialister nå er enige om at aktuelle observasjoner fra værsatellitter overhodet ikke viste noen global oppvarming, i sterk kontrast til dengangens 17.000 signaturer fra forskere som mente det motsatte.**** Seitz er nærmest å anse som klimaskeptikernes far...

Patrick J. Michaels fra den libertarianske tenketanken Cato Institute, var redaktør for World Climate Report som ble utgitt av den ikke-kommersielle organisasjonen Greening Earth Society som ble dannet av, tro det eller ei, Western Fuel Association, ofte omtalt som en front for industrien... mens de utgir seg for å være talerør for grasrota. Søker man på fundings på

denne mannen (sourcewatch.org), er det forbausende å se hvor godt man kan tjene på å ha sammenfallende tanker og idéer med olje- og kulindustrien...

Professor (i geografi) Robert C. Balling, Jr., tidligere leder av Office of Climatology og medlem av den lille gruppen "List of scientists opposing global warming consensus" har i senere tid faktisk innrømmet (Baling and Sen Roy, 2005) at det er mulig at forandringer utenom solen kan gi resultater som global oppvarming. Også han har vært "heldig" med fundings fra bl.a. ExxonMobile.

Den danske fysiker Henrik Svensmark med sin hypotese om at intensiteten av den kosmiske stråling styrer jordens klima og derved er helt eller delvis ansvarlig for den globale oppvarming, har fått massiv motstand i flere av verdens mest kjente, vitenskapelige tidsskrifter og av andre forskere. Svensmark har ikke ønsket å forsvare sine idéer overfor disse. Også her savnes peer reviews.

Nick Griffin, tidligere formann i the British National Party og nå også medlem i EU-parlamentet, blir utrolig nok også sitert. Mange av hans argumenter er hentet fra Lomborg.

HØYRESIDEN ELSKER DEM

Flere andre forskere som hevder at menneskapt klimaendringer ikke er tilfelle som det stadig blir referert til i diskusjoner jeg har deltatt i, var i København på den alternative miljøkonferansen, Copenhagen Climate Challenge, organisert av blant andre det høyrepopulistiske og sterkt nasjonalistiske Dansk Folkeparti og Committee for a Constructive Tomorrow, en lobbygruppe sponset av ExxonMobile, Chevron, DaimlerChrysler Co. Fund med fler. Blant talere på denne konferansen, nevner jeg fort og kort:

Professor S. Fred Singer (født 1924) har jobbet for de aller fleste store amerikanske kull- og oljeselskaper og hatt nær tilknytting til tobakksindustrien. Hans meritter er ellers svært omfattende. Google videre.

Lord Christopher Monckton: Tidligere politisk rådgiver for Margaret Thatcher. Aktiv debattant i engelsk presse. Ønsker fler atomkraftverk som miljøtiltak. Under sin misjonsrunde i USA høsten 2009, fremholdt han at Obamas hensikt under COP15 var "å påtvinge en kommunistisk verdensregjering for verden". Han er ellers å betrakte som langt, langt ute på høyresiden politisk og hadde vel sannsynligvis verdens drøyeste påstander og holdninger hva gjelder bekjempelse av AIDS, hvor han har foreslått måned-

lige blodprøver av samtlige borgere og livstidskarantene (internering) for HIV-smittede... Han har senere revurdert sitt ståsted angående AIDS da det ikke lenger er praktisk mulig på grunn av antall smittede å isolere disse. Mye interessant lesning om mannens standpunkter og uttalelser, for de som søker god underholdning.

Professor **Ian Plimer**, australsk geolog og direktør for tre gruveselskaper. Utgitt en rekke akademiske publikasjoner og seks bøker. Fått mye kritikk for sleivete og feilslåtte logiske slutninger. Støtter Lord Moncktons tanker om menneskapt global oppvarming som en ren propaganda fra venstresiden.

Professor **Niklas Nils-Axel Mörner**, mest kjent for sine påstander om at havnivået visstnok skal ha sunket i det sør-indiske hav de siste 30 år. Dette har ikke blitt dokumentert videre, men hans tanker har likevel godt fotfeste hos miljøskeptikere og ikke minst i konspirasjonsmiljøer.

Professor **Cliff Ollier**, geolog og geomorfolog. Møtte sterk motstand på sine påstander om at en "kollaps" av Grønlandsisen og den antarktiske is ikke kan skje. Hadde en video på Youtube etter møtet i København som nå er fjernet "due to terms of use and violation". Kan de muligens ha feilsitert kilder?

David Gress, tidligere nestformann i styret for den partipolitiske uavhengige, (markeds-)liberalistiske og borgerlige tenketanken CEPOS (ikke ulikt Cato Institute), nå tilknyttet som forsker. Tilhenger av dødsstraff (foretrekker hending). Forsøkte å avvise menneskapt global oppvarming i flere avisinnlegg med naturvitenskapelige argumenter, men har alltid møtt motstand hos andre naturvitenskapelige forskere.

Martin Ågerup, dansk økonom og økonomisk historiker, direktør i tidligere nevnte tenketank CEPOS.

Stuart Wheeler, ukjent, engelsk forretningsmann inntil hans £ 5 millioners støtte til the Conservative Party i 2001, hvor han ble ansett å tilhøre høyrefløyen. Ble sparket ut av partiet etter intern kritikk fulgt av en donasjon på £ 100.000 til The United Kingdom Independence Party. Anslått personlig formue i 2008: £ 40 millioner Han er ellers mest kjent som storgambler og pokerspiller og for sitt "spread betting"-firma

IG Index. Kanskje han ser på global oppvarming som nok et spill? Tidligere omtalte Leighton Steward deltok også på dette møtet.

Copenhagen Climate Challenge foregikk samtidig med FNs klimakonferanse COP15. På COP15 deltok 33.200 delegater og rundt 100.000 demonstranter, mens skeptikerkonferansen tiltrakk seg 60 mennesker totalt: 15 journalister, 18 talere og 27 publikummere. Likevel avsluttet hovedtaler Ian Plimmer med å si "They've got us outnumbered, but we've got them outgunned, and that's with the truth." Snakk om å leve i sin egen, lille boble! At denne merkelige gjengen nå har fått så stor innpass i media gjennom enkelte feil i IPCCs 3000 lange klimarapport er kort sagt totalt ute av proposjoner.

Heldigvis skjer det også positive ting på klimafronten, selv om COP15s resultater nærmest var tragiske. G20-møtet nylig med Merkel og Sarkozy i spissen, tok opp Attacs gamle forslag om å beskatte internasjonale finanstransaksjoner og sette 1/3 av dette til klimatilskott. Selve skatten er en gammel idé fra 1972 fremsatt av James Tobin, såkalt Tobin-skatt eller populært kalt Robin Hood-skatt. G20s neste møte er planlagt i juni i år i Canada. Mer interessant, men mindre diskutert, er modellen fremsatt av kornsernsjef i Statnett, Auke Lont, hvor alle land skal ta ti prosent av forsvarsbudsjettene og rette de mot tiltak mot global oppvarming. Dette er ikke bare snakk om penger eller hvor disse skal komme fra, men også en helt ny innstilling til forsvar og forsvarernes funksjon i vår tid. Dette kan selvfølgelig også sees i sammenheng med Ban Ki-Moons seriøse forsøk på å redusere verdens beholdning av atomvåpen. Det er antydning at det vil koste rundt 100 milliarder euro årlig å finansiere utslippskutt. Forsvarsutgifter på verdensbasis er på over 1000 milliarder euro årlig.

Ole A. Seifert

* en.wikipedia.org/wiki/Björn_Lomborg
** newsroom.ucla.edu/portal/ucla/last-time-carbon-dioxide-levels-111074.aspx
*** people.forbes.com/profile/h-leighton-steward/30522
**** www.logicalsociety.com/skeptics/frederick-seitz.html

Ateisme og avholdsmentalitet

Er moderne ateisme en pietistisk åndsretning? Står vi til knes i protestantisk tankegods? Må vi alltid svare ja eller nei uten forbehold? Gjorde Jesus vann til vin, og ble disiplene fulle? Hør, hør, om du har ører å høre med!

Ateisme, troen på at det *ikke* finnes en Gud, er i stor grad et moderne fenomen med røtter i den nord-europeiske protestantismen. Med det mener jeg selvsagt ikke at ateisme var totalt fraværende i førmoderne tid, gudsfornektelse har nok alltid eksistert, og heller ikke at denne (van)troen overhodet ikke kan gjøre seg gjeldende innenfor andre kulturkretser. Det er imidlertid et historisk faktum at ateismen ble en kraft å regne med, en populær doktrine, først i kjølvannet av protestantismen. Filosofen Charles Taylor har (i verket *Sources of the Self*) gitt en interessant idéhistorisk forklaring som går omtrent slik:

Alt-eller-ingenting

Protestantismen la sterk vekt på individets personlige tro, den enkelte står alene overfor Gud på dommens dag. Der katolisismen er å likne med et skip hvor alle menneskene om bord oppfyller hver sine roller (paven er kaptein, munkenes jobb er å be for alle, bøndene står for matproduksjonen osv.), må hvert individ ro sin egen balje i protestantismen. Man går fra katolisismens "adjektiviske" Gudsforhold (det viktige er *hva* du gjør for Gud, at du oppfyller den rolle Gud har tiltenkt deg) til protestantismens "adverbiale" (det viktige er *hvordan* du lever, dvs. at du lever *i troen*, uavhengig av hvilken sosiale rolle du innehar). Det er det vestlige fokuset på Gud som (den objektive) Sannheten som her har fått sitt ekstreme uttrykk. Du skal leve i sannheten, i troen på Gud. Det ironiske var, at nettopp dette sterke sannhetskravet, dette voldsomme alt-eller-ingenting, gjorde Gudsforholdet sårbart. Spørsmålet er stilt: Sier du ja til Gud av hele din vilje? Her er ingen rom for tvil. Om sannheten slik du *opplever* den på noe som helst punkt skulle komme i konflikt med troens Gud (altså den bokstavtro Bibelens Gud), hvilket selvsagt skjer gang på gang ettersom vitenskapen skrider fremover, blir man dermed forpliktet av sin egen samvittighet til å svare: Nei, jeg tror ikke på Gud.

Stiller vi opp en kontrast til østkirken, hvor fokuset på Gud ikke er så mye som en garantist for objektiv sannhet, som det er på Gud som *skjønnhet*, blir Taylors poeng klart. Hvis Gud er skjønnheten i verden, fordrer ikke troen på Ham den samme overgivelsen av fornuften. Det er nok å *se* skjønnheten, så ser man Gud. Hvilken trussel skulle vitenskapen utgjøre mot et slikt Guds-bilde?

Det er påtagelig hvor mange av opplysningstidens ivrigste ateister som var strenge protestanter innen de konverterte (visste du f. eks. at anarkismens gudfar William Godwin var gammel innbitt calvinist?). Den

dag i dag er ateismen mest utbredt i (gamle) protestantiske områder, til og med katolikker har stort sett et mer ubesværet forhold til troen (til tross for alle gnisingene kirkens mange overgrep har etterlatt seg). Man trenger ikke være "personlig kristen" i opposisjon til alle ikke-kristne idéer for å få utbytte av den katolske messen, hvis

ekstreme situasjoner, hvor misbruket har tatt slik overhånd at bekjempelsen blir overhengende viktig. Men som generell doktrine representerer denne logikken bare død og kulde. Vel er det trist at familiefedre spiller gård og grunn fra seg, men skal vi dermed forby vriåtter og ludo? Skal ikke jeg kunne nyte et glass vin til tonene av

verdi i stor grad ligger i selve det at det utspilles et åndelig ritual som sådan. Og utenfor vesten ser folk knapt noen grunn til å betvile Gud overhodet. Gud er en annen idé for dem, rett og slett.

Pietisme i praksis

Det protestantiske alt-eller-ingenting, ja eller nei, forplantet seg inn i hine hårde dagers livsførsel. Protestantiske pietister holdt seg unna alkohol, dans og kortspill. Logikken bak avholdsmentaliteten er at for å unngå alt det fæslige som følger med misbruket (av for eksempel alkohol), må vi bannlyse all bruk på generell basis. Et rungende og bastant nei!

De fleste av oss ser at dette er en livsfiendtlig logikk som, om den skulle følges på alle områder av livet, til slutt ville ta all lyst og opplevelse fra oss. I høyden kan kanskje avholdsmentaliteten (omtrentlig) forsvares i

Debussy på cd-spillere, eller slenge meg løs på en grise-fest, fordi en 14-åring et helt annet sted overdoser på 96%?

Den gudløse varianten

Doktrinær ateisme er en variant av pietistisk avholdsmentalitet, de moderne ateistene overtok det evige ja-eller-nei fra protestantismen. Den misjonerende ateisten finner således min hang til mystikk og magi suspect, fordi den assosieres med ymse maktthaveres overgrep i religionens navn. Men jeg spør på samme vis som før: Skal ikke jeg kunne la meg begeistre av Rumis, Cusanus og Novalis Gud, pga. inkvisisjonen og tredveårskrigen? Skal ikke jeg kunne følge Kierkegaards subjektive hengivelse til Forholdet som har satt hele forholdet, til det som eksisterer meg, pga. mullah Omar og Khomeini?

Tilsier kreasjonistenes urimelighet at jeg må brenne Augustins *Bekjennelser* og brette Princes *Lovesexy* i to? Er Martin Luther King et dårlig forbilde fordi han "deler tro" med korsfarerne?

Nå er det min tur til å svare et rungende nei! **Jeg nekter å la avholdsmentaliteten tømme livet mitt for det innhold jeg har fylt det med gjennom år av motstridende tanker, betraktninger av skjønnheten og levd liv.** Jeg drikker min vin, danser, kopulerer, og synger lovsanger til Gud på hver hei og hver mo. Livet er for dyrebart til å ødsles bort i (selektiv) symbolsk solidaritet. Til syvende og sist er ingen tjent med en slik livsfornektelse.

Så får du gjerne forbanne Gud om du må, kanskje trenger du å avreagere fra fem påtvungne bønner om dagen og imamens frådende vrede, hva vet jeg? Bevares, jeg har selv vært (en slags) ateist, og det er mange der ute jeg ville anbefale det til for et år eller to. Men la nå ikke ateismen holde deg fra å finne felles språk med Dalai Lama eller Mester Eckhardt. Lukk for all del ikke tilværelsens sistespørsmål inne bak avholdets strenge prinsipper - det er å stenge livets farger ute!

Et tragisk-ironisk eksempel på homo politicus åndsavholdenhet fra den senere tid: Alle de gamle ml-erne og venstristene som (før min tid) kjetterforfulgte deg om du så mye som ymtet frem på at du leste Bernanos eller Krishnamurti, konverterer nå i fleng til politisert islam, og hiver seg med i heiagjengen til Hamas og Hizbollah. Her gjelder det gamle alt-eller-ingenting, ingen plass for tvil eller motstridende tanker: Virkeligheten er en og den samme i simpleste forstand, du skal lytte til koranens objektive Sannhet og ingenting annet (liksom man tidligere i anti-religionens navn skulle følge Maos villeste innfall gjennom tykt og tynt). Ateistene har tatt spranget tilbake, uten å lære noenting som helst!

Da er den konservative kristen-opprøreren Børre Knudsens uventede spark til avholdsfolket mer fornøyd. Skjeggemannen ble tilbudt en pre-stestilling i en vestlandsk pietistisk menighet, men takket nei. Vin til natt-verden måtte det være. Å tukle med Jesu ord for kirkeritualet ville han ha seg frabedt!

Bjarne Benjaminsen

Alkoholisert? Se også neste side!

Av Anders Langholm

Lysten på alkohol er sannsynligvis en etterlevning etter den gang våre forfedre for millioner av år siden var rene fruktspisere. Det viser seg at alle fruktspisende dyr har et forhold til alkohol og at de rett som det er observeres drita fulle!

Urtørsten

Våre forfedres sans for alkohol oppsto sannsynligvis den gang de spiste gjæret frukt, mener den amerikanske professoren i evolusjonsbiologi Robert Dudley.

For det er jevnt over antatt at menneskets forfedre for millioner av år siden tilbrakte mye tid i skogen på leting etter moden frukt med et høyt sukkerinnhold, på samme måte som aper og andre fruktspisende dyr finner føde idag. Fruktsukker tiltrekker seg også lokale varianter av gjær-sopper, noe som igjen gjør det uunngåelig at det med moden frukt følger med etanol som en del av måltidet.

Professoren fra Department of Integrative Biology, University of California, i Berkeley, påpeker at alkohol imidlertid var og er mer enn et rusmiddel. Det er også en viktig energikilde. I et gram alkohol er det nesten dobbelt så mye energi som i et gram sukker – 4 kcal mot 7 kcal for alkohol.

Dudley hevder at evolusjonen har premiert utviklingen av en kropp som utnyttet gjæret frukt og minimaliserte problemer med et slikt alkoholinntak.

Nese med næringsveit

Nå har det seg slik at moden frukt er en relativt sjelden ressurs i en regnskog. Å spore opp frukt blant masse blader kan være krevende, men den vil oftest røpe sin tilstedeværelse gjennom lukten av alkohol. De av våre forfedre som hadde en nese eller «antenne» som var følsom nok til å lukte seg frem til kilden fikk ernæringsmessige fordeler. Dette mener Dudley kan ha bidratt til å styrke vårt genetiske bånd til alkohol.

Vi vet at lukten av alkohol tiltrekker seg både bananfluer og sommerfugler. Dudley mener tilsvarende at våre forgjengeres sanseapparat ble formet til å verdsette lukten av alkohol gjennom evolusjonsprosessen. En medfødt «nese» for alkoholdamp førte dyr direkte til den modne frukten og alkoholen var en viktig del av den energimessige belønningen.

Dersom Dudleys hypotese stemmer har menneskets sans for alkohol sitt direkte opphav i våre fjerne forfedres fruktspising. Og, ja – man kan faktisk bli beruset eller full av å spise overmoden frukt.

Fuller piloter

Det er ingen tvil om at mange dyrearter har den fysiologiske evnen til å bli fulle. Professoren, som selv har forsket mye på veps og humlers flyvemotorikk, trekker frem at det er vanlig å se veps som koser seg med gjæret frukt på sensommeren. Etter frukthinntaket er det ikke uvanlig at flyvingen blir vel-

helt naturlig

dig vinglete og at insektene kolliderer med trær.

På samme måte er det få fugler som ikke griper sjansen til å ta seg en flytur i fylla. Observasjoner av en rekke fuglearter som har spist overmodne bær eller fermentert nektar, viser tydelig at koordinasjonen mellom vinger og øyne er dårlig. Fulle fugler flyr ofte inn i vegger og vinduer eller detter ned fra sine vaglesteder. En ornitolog forteller om en spesiell hakkespett som ble så forvirret etter å ha fått i seg litt sterk sevje at den tok feil av hans bukselegg og en trestamme...

I Afrika vet masaiene å passe seg når voksne hannelefanter spiser frukten fra et spesielt tre. Når elefantmagen er full av frukt og veske blir den til en sydende gjæringsdunk. Dette gjør det ellers rolige dyret til et vandende og humørsykt bryggeri som lager pøbelstreker på savannen. Også giraffer kan slite med å holde kontroll på sine lange bein, mens apene sjangler avsted for å sove av seg ettermiddagens rus.

Gammel vane

– Ta deg en tur til en bar en kveld og se hva folk faktisk drikker. Folk har en tendens til å drikke fortynnede konsentrasjoner av alkohol som øl og vin. Selv når man koser seg med sterkere saker som brennevin,

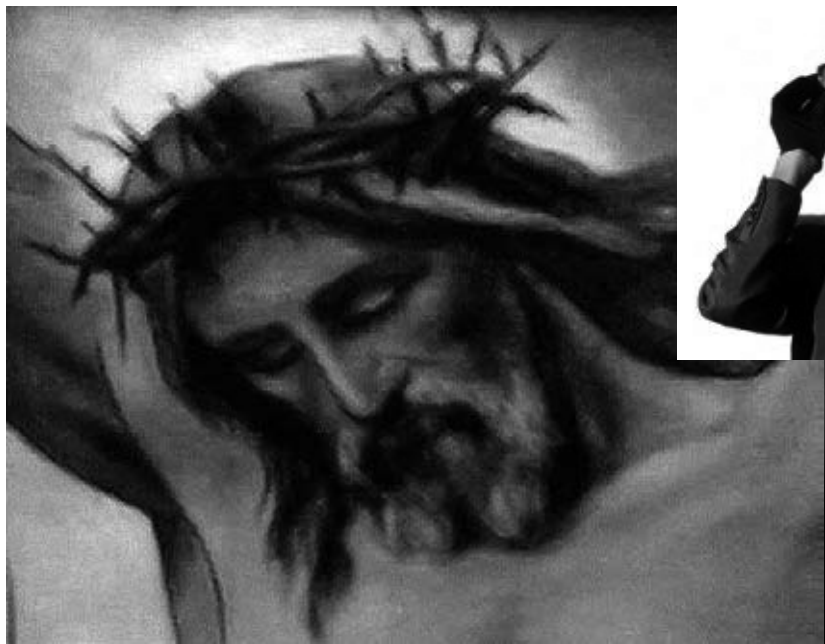
er den oftest fortynnet, sier Dudley i det britiske fagtidsskriftet *Addiction*.

Dudley peker på at alkoholproduserende gjær-sopper kan omdanne stivelse og fruktsukker opp til nivåer på mellom 10 og 15 prosent alkohol før de slutter å være effektive. Spørsmålet blir også om det er helt tilfeldig at de alkoholstyrkene dagens mennesker foretrekker er lik den som våre hårete forfedre vennet seg til under urskogenes treskygger.

Carlsberg visste neppe at elefanter faktisk kan være regelrette, levende bryggerier og fyllepøbler da de bygget Elefantporten i København i 1901 som et symbol på trofasthet og styrke.

Urinstinkt: Å kunne lukte seg frem til alkohol viser seg å være et nyttig urinstinkt som deles av mange dyrearter.

Arild Holta vil redde norske barn fra et destruktivt barnevern

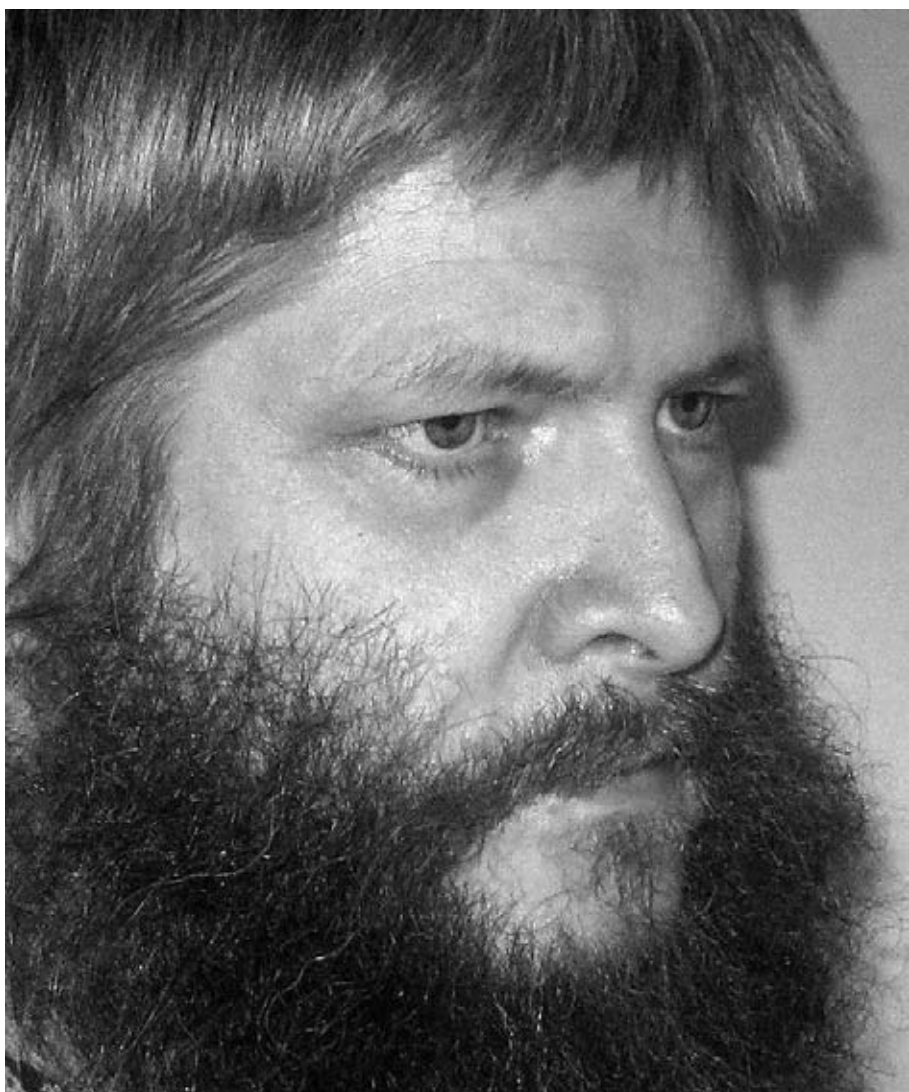

Foto: Turid Holta

Hvem er du, og hva gjør gruppen du representerer?

Fremst av alt er jeg en familiemann gift med min kjære Turid og pappa til våre barn.

Allerede som barn fikk jeg se underlige holdninger i barnevernet, overfor en nabofamilie, hvor man dårlig fundert skyldte unødvendig mange problem på en far, og tvang moren til å skille seg, for å beholde barna. Dette for at resterende barn ikke skulle bli som eldste barn. Senere ble det kjent at eldste barn hadde en hjerne-skade man kunne knytte adferden opp mot.

I voksen alder møtte jeg dette selv, hvor barnevernet skyldte hva som helst på oss, basert på rykter, baktalelse, originalitet, tro og ideologi. Ikke mindre enn alt dette. Det forunderlige var at de aldri kunne finne ut om vi var bra nok, og fortsatte å blande seg inn i privatlivet i 20 år. Også etter at deres egne utredere godkjente oss. Dette gjorde meg til aktivist *mot* barnevernsovergrep, *for* ytringsfrihet, og *for* menneskets rett til seg selv og privatliv.

Mye av kampen handler om ytringsfrihet. Før jeg begynte med forumet **Redd Våre Barn (RVB, forum.r-b-v.net)**, så ble et annet forum, drevet av andre, regelrett lukket av webhotellets ledelse. Siden flere fikk slike trusler i Norge, bestemte jeg meg for å lage et forum, og legge det i utlandet. Mest mulig utenfor norske holdninger til manglende ytringsfrihet, og myndighetenes kontroll. Norge er

jo gjentatt dømt for brudd på ytringsfriheten, i Strasbourg.

Gjennom forumet og Facebook når jeg titusenvise av mennesker. Forumet varierer i daglige besøk fra ca 800 til sjeldne topper opptil 8000 besøkende. På Facebook når jeg ca 30000 mennesker opp til 3 ganger i uken. Fremst gjennom «causen» «Fjern overgrepet, ikke barnet!» (causes.com/ikkebarnet)

RVB er et sted for grupper som vil fjerne dagens barnevernssystem, og som vil diskutere dette, informere og dele sin historie. Innenfor *den rammen* forsøker vi å ha full ytringsfrihet. Hvilket har hisset på oss barnevernskontor som forsøker å bruke norsk og dansk datatilsyn. Det norske Datatilsynet tvang oss ved et tilfelle til å fjerne bl.a navn på sønnen til en dame som døde, med begrunnelsen at de nye med foreldreansvar ikke opprettholdt tillatelsen til å ha informasjonen på nett. Altså en nytolkning av lovverk, og ytringsfrihet, som begrenser foreldres rett til å ytre seg om maktens overgrep mot dem og deres barn.

Når tvangsadopsjoner øker på, med ny lovgivning, vil dette slå til for fullt. Barna fjernes, og adopteres bort. De nye «foreldrene» bestemmer hva som får

«Dette gjorde meg til aktivist mot barnevernsovergrep, for ytringsfrihet, og for menneskets rett til seg selv og privatliv.»

opplyses av overgrepet.

I meninger ligger RVB i praksis tett opptil Gruppen for Familiens Selvstendige Rett (GFSR), BarnasRett.no, Human Right Alert Norway (hra-n.no) og Nordiska Kommittén för Mänskliga Rättigheter (NKMR.org). I stilart er vi imidlertid adskillig mer storkjefta. Vi er ikke en koseklubb for snobbete akademikere, men for alle som tør si fra mot overgripere. Kompetanse er velkomment, men vi legger oss ikke under norsk snillistisk ytringskultur overfor offentlig ansatte overgripere mot individ og familie. Være seg om det er politi eller påståtte barnevernere. Eller private hjelpere som advokater.

Nylig skrev jeg en bok om barnevernsovergrepene: «Barnevern: sosialdiktatorisk mishandling og historisk ille familiefølgelse». Den kan kjøpes på nett fra utlandet, men vi håper å få trykt den opp for salg også fra Norge.

Hva mener du er galt med dagens Barnevern?

Ofte fokuseres det på systemfeil. Det kan være lukkede rettsaker. Inhabile utredere som taper penger om de ikke er barnevernets «ja-siere», er et stort problem. Sammenblanding av aktor og såkalte eksperter (aktor ER dommerens hovedekspert i fylkesnemnda) gir nødvendigvis dom i barnevernets favør. Det samme med inhabile fagdommere med sosiale og økonomiske bindinger til barnevernet. Etter min mening er dette korrupsjon satt i system, og en pågående rettsskandale som gir all makt til adferdsindustrien. Skulle de tape, er det bare å få ny fylkesnemnd på saken. Jeg tror dette gir over 95% seier til barnevernet. Folk tvinges systematisk til nærmest total underkastelse.

Det stopper dessverre ikke med dette. Barnevernet hevder selv at de ikke vet hvordan tiltakene deres virker. (Se f.eks artikkel [Forskning.no](https://forskning.no): Virker barnevernet?) Det er altså ikke et reelt forsknings- og kunnskapsbassett fag. En rapport fra NIBR sier:

«Barnevernet bruker i stor grad tiltak som vi har lite systematisk, forskningsbasert

kunnskap om og som vi ”er usikre på” eller ”tror på” mye ut fra tradisjoner.» (NIBR-rapport 2006:7)

Det er delvis tilfeldige ideologiske idéer og moralisme som prakkes på den såkalte lille mann og kvinne, og våre barn, ved hjelp av statens voldsmonopol. Skal det brukes makt, så er det minste man skal kreve noenlunde sikker dokumentasjon gjennom empiri og reell kunnskap. Bevis i motsetning til overbevisning.

Bør det nedlegges eller forandres?

Barnevernet har sine røtter i forfølgelsen av romfolket, lobotomering og tvangssterilisering. De er direkte knyttet til omfattende mishandling og misbruk av barn på barnehjem. Menneskerettighetsbruddene fortsetter med full styrke. Det kan sjelden dokumenteres at mer enn 1-2 av 10 barn får det bedre etter å bli tatt fra sine foreldre. Alt dette er så mye verre enn dårlig, at det må fjernes. Det er gjennomsyret av ukultur, intoleranse og maktmisbruk.

Hva foreslår du i stedet?

Uten å unnskyldte overgrep og maktmisbruk i politiet, så tror jeg på faktaorientert og logisk etterforskning, rensket for synsing, og med den korleksjon full åpenhet og alle parter ytringsfrihet gir.

Man kan ikke som psykologer og barnevernsansatte mer eller mindre føle seg frem til om noe er for galt med foreldrene. Vil påpeke at klinisk (diagnoserende og sykdomsbehandlende) psykologi ikke akkurat er kjent for stor grad av empirisk og faktaorientert dokumentasjon. Det er relativt tilfeldig hvordan man diagnoserer klienter/pasienter. Da blir konklusjonene i barnevernssaker deretter.

Nå er det jo også slik at mennesker er utstyrt fra naturen av med forståelse for hva barn grunnleggende sett behøver. Man trenger ikke utdanninger for å forstå grunnleggende behov. Om man ser bort fra de mest maktsyke i politiet, så gjelder dette også politiet.

Er det noen barn som trenger hjelp fra myndighetene? I så fall, hva slags hjelp?

Noen barn trenger hjelp som familiene ikke kan tilby. I vårt politiske system, er det dessverre mest realistisk at primært myndighetene organiserer respektive.

I ekstreme tilfeller er foreldrene så syke at de ikke kan ta seg av barna. Da må man være klar over at adskillelse ikke er noe mindre enn tortur for mennesker å oppleve. De som har opplevet dette, eller trusselen, vet hvilke enorme følelser instinktene setter i sving. Alvorlige skadevirkninger av å skille foreldre og barn, var godt dokumenterte allerede for 40 år siden. Ut fra dette perspektivet må man arbeide. Det gjør imidlertid ikke norske myndigheter, men utsetter mennesker for regelrett tortur.

Normalt vil slekt, familie, venner og nærmiljø kunne stille opp. Det er slik antropologisk forskning viser at det foregår fra naturens side, der hvor såkalte velferdsstater ikke har tatt over. Problemet er at makten tar over, i stedet for å stimulere og styrke det naturlige vern av utsatte barn. Naturen utstyrte altså mennesket med barnevern. Pr. i dag motarbeider gjerne barnevernet det naturlige barnevernet, i stedet for å utfylle det, ut fra en bakstreversk idé som mest minner om miljødeterminisme. De agerer som om moderne forskning om arv, gener og hjerne ikke finnes, og som om barna blir født med en tom hjerne som kun foreldre fyller på. «Dårlige» foreldre betyr da automatisk skadde barn. Slik er ikke virkeligheten.

I ekstreme tilfeller er barn så syke at de må voktes 24 timer i døgnet. Om man skal ha en velferdsstat, så må denne hjelpe foreldrene med institusjonsavlasting eller hjelp i hjemmet. Ikke maktfullkomment overta barna ved hjelp av institusjoner og penger man tar fra folket.

Hvilke negative konsekvenser har fosterhjem og andre ordninger man bruker i dag?

Det er godt dokumentert at adskillelse av foreldre og barn er svært skadelig. Det var f.eks derfor det ble bestemt, på 70-tallet, at foreldre skulle få være med barna på sykehus. Viktig kvalitetsforskning om dette finner man samlet på norsk i Sverre Kvilhaugs bok *Atskillelse barn og foreldre*.

Daly & Wilsons arbeider med evolusjonspsykologi presenterer forskning av svært høy kvalitet. Disse har påvist at det er forbløffende mye farligere i ikke-biologiske konstellasjoner enn i biologiske familier. Prof Marianne H. Skånland (*mhskanland.net*) har skrevet en omfattende artikkel om denne forskningen. Artikkelen er tilgjengelig på hennes nettsider.

Kort sagt er det både farligere og mer skadelig for barn hos fosterpersoner, enn hos påstått for dårlige foreldre. Det skyldes at omsorgsinstinkter fremst er knyttet til overlevelsen av *egne* gener.

Hvordan behandles hasjrøykere av barnevernet?

Her råder moralismen. Enten det er hasjrøykere eller folk som bruker andre rusmidler eller «partydop» nå og då, så stemples de systematisk som misbrukere og mer eller mindre som hjelpeløse ødelagte narkovrak. Her har barnevernet ubegrenset med fastlåste myter og fordommer å spille på, og går ofte for omsorgsovertakelse. Man er gjerne sjanseløs selv om man kan vise til f.eks «rene» urintester.

Barnevernet tar gjerne barn basert på deres idéer om framtidsprognoser for barna. I motsetning til beviste overgrep, vold eller svikt. Da er tanken gjerne at om man har vert narkoman – som man stemples som – så faller man lett tilbake.

Man blir altså stemplet som ubrukelig som forelder, basert på de forestillinger makten gjerne har «plantet» i befolkningen – forestillinger som er alt annet enn forskningsbaserte.

Tiltak som mødre hjem brukes gjerne for å dokumentere mors uegnethet. Alle påtvungne «behandlingstilbud» blir brukt som dokumentasjon mot at man kan ha barn. Nekter man «behandling» så brukes gjerne også det.

Det minner litt om behandlingen av hekser. Fløt de så var de heks og skulle drepes. Fløt de ikke, så var de ikke heks, men døde likevel. Frihet er ikke et alternativ.

Hvordan behandles foreldre med ADHD av barnevernet?

Enten det er ADHD eller andre mer eller mindre spekulative diagnoser, så brukes det som maktmiddel av barnevernet. Man må finne seg i tiltak som gjerne oppleves, og er, totalt meningsløse. Trusselen om at man kan miste barnet, gir barnevernet all makt. I frykt for å miste sine kjære barn, finner man seg i at artikkel 8 i Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) pulveriseres, og privatlivet invaderes. «Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.»

Artikkel 5 sier: Enhver har rett til personlig frihet (...). Vel, det gjelder ikke barna dine, om du har ADHD eller av andre årsaker mistenkeliggjøres av barnevernet.

Truer du dem med rettssak, så vet barnevernet inderlig vel, at art. 6 om rettferdige rettsaker, er noe foreldre kan se langt etter når barnevernet er innblandet.

Brukes skolen som et instrument for sosial kontroll mot foreldre gjennom barna? I så fall, hvordan?

Skolen er også adferdsindustriens tumleplass. Barn læres opp med at familien er en utrygg plass og at barnevernet er kun positivt. Normal krangling mellom ektefelle/samboere mistenkeliggjøres. Grensesetting mistenkeliggjøres. Manglende grensesetting mistenkeliggjøres. Synlig bruk av alkohol lærer de at er omsorgssvikt. For ikke å snakke om annen bruk av rusmidler. Fremmedkulturelle forsøker man å kontrollere, gjennom opplæring av barna, i stedet for å la tiden i den nye kulturen gjøre en naturlig seleksjon bort fra dokumentert negativ adferd.

Skolene knytter barna til makten og lærer dem opp med at angiveri kun er til barnas beste.

«Barnevernet har sine røtter i forfølgelsen av romfolket, lobotomering og tvangssterilisering. De er direkte knyttet til omfattende mishandling og misbruk av barn på barnehjem.»

Det har vært en del kontrovers rundt listene over barnevernsansatte som benyttes på enkelte nettsider. Er listene nyttige? Finnes det gode mennesker i Barnevernet?

Listene har tvunget barnevernskontorene til å innse at det finnes noe som heter ytringsfrihet. Før listen så slo de hardere ned på offentliggjøring. Etter listene så er

en del juss blitt belyst av justisdepartementet, statsadvokater og politiet, og det er nå lettere å ha informasjon *mot* barnevernsovergrep på nett.

Dette er imidlertid ikke bedre enn at tidligere statssekretær i Barne- og familiedepartementet, Kjell Erik Øie, gikk offentlig ut og

ba kommunene presse de som brukte sin lovlige ytringsfrihet (<http://www.frifagbevegelse.no/aktuell/article2551736.ece>) Det er også nødvendig å advare mest mot verstingene. Både utredere og advokater som fungerer som parasitter som tjener penger på kommunenes knusing av familier, må man advare mot. Ikke minst barnevernsarbeidere som tar flest barn basert på minst dokumentasjon og løgn.

Når det gjelder gode og onde mennesker, så er det vel slik at de som bomber barn og familier i filler i krigen, gjerne drar hjem og gir kona og barna en klem. Så hva er et godt menneske? I barnevernet læres man opp til å drive med menneskerettighetsbrudd. Både i utdannelsen og i kraft av sin korruperende makt i et lukket system. Det blir hevdet at man lett kan få 70% av mennesker til å begå menneskerettighetsbrudd.

Hvordan ble barnevernet slik det er i dag?

Barnevernet har alltid vært en lukket institusjon. Når man kobler dette til makt og penger (f.eks legemiddelindustrien), så får man nødvendigvis ukultur.

Den vestlige kultur har hatt en merkelig idé om at man har rett til å ta barn fra folk som er annerledes, og forsøke gjøre disse barna til «gode» borgere i overensstemmelse med rådende tro og ideologi. Dermed var det bare å fjerne hundre tusen av barna til den australske urbefolkningen, til indianere, tater, sigøynere, etc, og nå fremmedkulturelle, originale og annerledestenkende. Mulig at dette delvis har sitt opphav i Luthersk tro. Luther argumenterte jo for å ta barna fra jødene, som et virkemiddel for kristen tro. Jeg er selv kristen-libertarianist uten tro på at institusjoner som myndigheter eller stater har rettigheter. Kun mennesker har rettigheter, til seg, sitt og sine avtaler.

Kort oppsummert, hva gikk dommen

mot Barnevernet i Strasbourg ut på?

At forelders tilhørighet eller rettighet til sitt barn var brutt, og at tilgangen til barnet var brutt. At noen grep inn og hjalp om man trengte det, var naturligvis greit for domstolen. Det var den ekstreme splittelse av naturlige familieband, man driver i Norge, som dommen slo ned på. Det var brudd på artikkel 8.

Har Norge gjort noe for å rette seg etter dommen?

Ingen ting! I 1992 kom loven som gav oss fylkesnemnden. Den skulle angivelig gi foreldre rettsikkerhet. I stedet eksploderte antall skadelige omsorgsovertakelser. Dette gikk nedover igjen – ukjent hvilken årsak - og var mye lavere når dommen kom i 1996. Deretter har det stort sett bare økt. Senere kom FN's kritikk av samme forhold:

Barn fratatt sine familiemiljøer

23. Komiteen er bekymret over antallet barn som har blitt flyttet fra familien og lever i fosterhjem eller institusjoner. Komiteen tar til etterretning at staten (Norge) er villig til å gå gjennom praksisen med å flytte barn ut av sine familier.

24. Komiteen anbefaler at staten undersøker hvorfor antallet barn som fjernes øker så kraftig, og sørge for at det ytes hjelp til biologisk familie. Komiteen oppfordrer staten til å beskytte biologisk familie, og sørge for at barn bare fjernes som siste utvei når det er til barnets beste.

Også dette har Norge totalt ignorert. Pr. i dag endres lovgivningen for ytterligere brudd på barn og foreldres rett til frihet.

Hva gikk Jon Alvheims kritikk av barnevernet ut på?

At barnevernet var bakstreversk, kynisk og maktsgent. Angående bakstreversk. Barnevernet hevder ofte at de har nye metoder og har endret seg. Imidlertid er det bare innpakning, presentasjon og tiltaksnavn som endres. Ikke reelt innhold. Jeg vil også i denne sammenhengen vise til NIBR-rapport 2006:7: Hjelpetiltak i barnevernet - virker de?

«Det synes som norsk barnevern sliter med et paradoks: Barnevernet bruker i stor grad tiltak som vi har lite systematisk, forskningsbasert kunnskap om og som vi ”er usikre på” eller ”tror på” mye ut fra tradisjoner. Disse tiltakene har vært brukt i årtier, og man har verken klart å finne ut nøyaktig hvordan de virker eller klart å sette noe annet i stedet (”nye tiltaksformer”).» Også slikt preller av på myndighetene.

Hva er myndighetenes motiv for å ha et barnevern som er dokumentert å ikke virke?

13 milliarder til barnevern gir jo veldig mye likestillingspolitikk. Man finansierer tusenvis av offentlige kvinnearbeidsplasser. Man får barn å dele ut til barnløse og homoseksuelle. For meg må folk ha hvor mye likestilling de ønsker, men ikke ved hjelp av politistatmetoder hvor man stjeler barn. Det andre er muligheten til å kontrollere befolkningen. Både vår adferd og også hvordan barn skal tenke. Makten får innflytelse, som en parallell til det gamle fascistiske Italia sin kamp om makten over barna. Det gir assosiasjoner til nazi-Tyskland hvor man fødte barn til staten.

Fortsettelse på side 22

**Vi
ankom-
mer Delhi tid-
lig om morgenen
19. januar 2010 .**

Utenfor den enkle flyplassterminalen forsvinner vi inn i den tjukkeste tåke vi noen gang har opplevd. Vi skimter bare skygger av folk som beveger seg rundt på jakt etter letturturister. En mann kommer ut av tåken og kaprer oss.

- Taxi? Do you want taxi? De har alle intense blikk og bruker all energi for å komme gjennom. Vi lar oss friste og sier ja.

- Come, come, no problem, sier han og går foran oss og forsvinner inn i tåka, vi må holde farten og følger lydig etter. Ut blant noen tørre busker og over ulendt terreng, endelig kommer vi frem til taxien som det viser seg at det er en annen som skal kjøre.

- No problem, no problem,

sier sjåføren og åpner dørene, inn i bilen med oss. Verken taxiskilt eller taksameter. Who cares?

Vi er i India. Sikten er dårlig, virkelig dårlig.

Det er som å sitte i et fly midt i en sky, den humpete veien minner oss om at vi har landet. Maks fem meter skimter vi inn i den tykke blandingen av tåke, smog, dufter av røkelse og chicken curry. Luften i India bærer med seg alle dufter. Min medreisende, liker seg ikke. Det er den verste kjøreturen han har vært med på. Han var forberedt på at man alltid får ett eller annet sjokk når man møter India for første gang, men dette er helt utenfor hans fatteevne. Tjukkeste tåke utenfor og tettteste dugg på innsiden av ruta. Trafikken begynner å bli mer intens. Folk kjører med nødblindene på, sjåføren pusser innsiden av ruta med en skitten klut. Det hjelper ikke. Han setter på vindusviskerne, de langsomste i universet. Ingen effekt. Jeg ber ham stoppe og fikse opp sikten. Han finner frem en flaske med vann og rengjør ruta på utsiden. Vi skimter litt mer. Inn i bilen igjen og videre i sneglefart. Sjåføren har røde øyne, men kjører bra. Sidespeilene er follet inn som på de fleste andre bilene, slike greier er det ikke plass til i den megatette trafikken. Hva som skjer bak deg er ikke ditt problem, kun det som skjer foran og på sidene. Det øker på med mer trafikk mens vi beveger oss inn i vepsebolet Delhi. Det var mange trafikkulykker denne dagen, men vi klarer oss. Egentlig var det meningen at vi skulle til Metropolis Hotell i sentrum, men det er umulig sier sjåføren. Dette hender ofte når man kjører fra flyplassen, de forskjellige sjåførene har avtaler med ulike hoteller. Vi ender opp på Karat Hotell uten egentlig å vite hvor vi er i Delhi. Rommene ser OK ut og de ansatte er hyggelige.

Det er fantastisk at engelsk funker

i dette merkverdige landet med millioner av guder og et kastesystem så intrikat at de færreste skjønner seg på det. Til tross for fattigdommen og desperasjonen føler man seg trygg som rik turist i India. Ran av turister skjer svært sjeldent.

De melker deg på andre måter. Tiggerne er over alt. De viser frem forkrøplete kroppsdeler og sender såre og bedende blikk. Bakshis, bakshis... Gir man noe til alle ender man snart opp som tigger selv, så man går videre og møter nye tiggere. En endeløs kø.

Tigging er en profesjon i India.

I Pushkar gikk de enslige mødrene med sine spedbarn på hoften og spurte etter chapati som koster maks 10 rupi. (en indisk rupi er 0,13 øre) En kom mot meg med en liten sønn. Chapati, sir?... Chapati please? Begge ser på meg såre mørke øyne. Hun forteller meg om sin blinde mor og faren til barnet som har forsvunnet fordi han ikke ville hjelpe familien. Vi bor i gammelt og utett telt.

Hun leder meg mot et sted med chapati tror jeg, men nei det er en boks med chapatimel hun skal ha, den koster 230 rupi, rundt 30 spenn. Jeg gir meg og gir henne penger til melet. Siden får jeg høre at tiggerne selger melet tilbake til butikken for 150 rupi, butikkinnhaveren tjener, tiggeren tjener og turisten går naivt videre.

Tuktukene svirrer rundt oss som hissige veps i Delhi,
over halvparten av dem er illegale, men det er ingen enkel

oppgave for myndighetene. Mange sjåførere som har førerkort er opptreffe. Trafikken i byene i India vil ta pusterot. Mønster og like organisk som blodlegemer. Med lange stiger eller høye lass, overfylte ruter med fire passasjerer og kuer som vandrer. Det er vel bedre her, de slipper å tilbringe i sentrasjonsleire. Bare vissheten om at man må være befriende. Med sine meditative bl

I India frykter man politiet mer enn

Vi så det selv, i en trang gate i New Dehli. Stokk og falt så lang han var med åpent sår. Opp igjen for straks å bli dyttet så han falt. Det er tatt da snutedjevelen står over sitt offer. Men det var sikker bare en bagatell. Sammen med en familiemann som hadde blitt beskyldt for bedyret sin uskyld, ba politiet om å ta finger

India: No

De ble med ham hjem hvor de skamslo den. Å ha endevendt huset uten å ha funnet tyve. Der hang de ham opp ned med lodd festet til. Måtte amputere ni fingre. Senere viste det seg at ofrenes rettssikkerhet er ikkeeksisterende, men det ulmer.

Vi er India for å treffe romfolket som over tusen år siden. Det finnes omtrent 14 folkeslag. Sen sigøynere da de ankom Europa. Vi treffer de er musikere og dansere. Vi treffer dem i India og den eneste hvor det finnes et Brahman – det store verdensaltet, den guddommelige

Også i India er romfolket i en spesiell byer og byer. Mange er fremdeles nomader. Landsby møter landsbyboerne opp og hindrer. Slår seg ned i sine telt et stykke fra landsby.

Etter hvert som det begynner å bli liv i kommer landsbyboerne tusslende og vil snart vil de ha sigøynerne til å opptre i land. Større rom for alt i India, på godt og på on. Kontinentet hvor Gud er i alt. Det er plass til og de hellige menn.

Ja, de hellige menn som det finnes millioner. Vi møtte noen av dem i Pushkar en hellig by ved et eldgammelt tre like ved broen som visstnok oppstått fordi Braman mistet et lot. Menn og skal ikke oppholde seg mer enn hadde nok vært der lenger. Vi besøkte ham og røker med ham, streite indere eller back. Er gode folk å røyke sammen med. Alltid med en mengde andre symboler. Jeg fikk kjeft for (en våt klut som filtrerer og kjøler ned røyk).

I de trange smugene i Pushkar kryr det med og i full aktivitet tilbyr handelsmennene sine og gamle, klær og sarier, det går ikke an å re importere varer fra India og selge dem her.

Jeg går inn i en overfylt butikk for å se farger og nydeligste materialer, for det meste alltid flere av dem, kommer smilende til meg sjal i den fineste silke. Jeg lar meg selvfølgelig sjal for et par hundre spenn. I det jeg skal be velfylte lommebok. Jeg bøyer meg ned, men jeg, det er bare tretten spenn, sikkert kjært. Går ut har innehaveren klar en liten kopp ch som jeg er så drikker jeg selvfølgelig sammen om jeg har familie osv. Jeg forteller at det for 38 år siden. Dette liker han å høre, og sl den magiske ekspeditøren med 100 rupisede et kritthvitt smil og ser på meg med dype og jeg er forundret over dette landet med vår kjære ekspeditør. Hinduene regner visse guder til en hver tid. Jeg går ut, men glem det selvfølgelig ikke og vandrer tilbake til som lokker meg inn i sine bode

ene å få oversikt. Hvor
også uvisst, førerkort er en nymotens
en fra de fleste nordmenn. Merkelig kjøre-
i en blodåre. Det er plass til alle, kjerrer
ckshawer, stappfulle busser, tuktuker, scoo-
rer fritt omkring midt i trafikken. Ja, kuene
livet i industrielle fjøs som minner om kon-
som ku ikke blir sett på som burgerråvare
ikk og rolige gange demper de stresset.

de kriminelle.

en kasteløs ble slått ned med tykk bambus-
i tinningen. Han klarte så vidt å karre seg
bakover og slo bakhodet i asfalten. Bildet
Hva den kasteløse hadde gjort vet vi ikke,
ne dag leste jeg en liten notis i en avis om
or å ha stjålet smykker fra en rik kar. Han
ravtrykk av ham og ransake hjemmet hans.

o Problem

gravide konen hans så hun aborterte. Etter
ods tok de med stakkaren til politistasjonen.
il fingrene. Han hang så lenge at han siden
eg at han var uskyldig. Sikkert ikke uvanlig
e. Kastesystemet holder situasjonen i sjakk,

om utvandret fra Rajasthan mot Europa for
rskjellige stammer som fikk fellesbetegnel-
fer på en av stammene som kalles Banjare,
utkanten av Pushkar, en av de eldste byene
hman tempel. Brahman er «verdenssjelen»
e virkeligheten.

situasjon og bor ofte i utkanten av lands-
og når det kommer et sigøynerfølge til en
er dem fra å bo for nær. Så blir det til at de
en.

leieren, med bål, musikk, sang og dans så
ære med. Kommunikasjonen begynner og
dsbyen i bryllup og på landsbyfest. Det er
dt og mangfoldet lever og syder i på dette
il sigøynere og et hav av forskjellige kaster

onere av er godt synlig i Indisk virkelighet.
by ca 400 km syd vest for Delhi.. En bodde
går over den berømte innsjøen i Pushkar,
usblad der. Egentlig er sadhuene vandrings-
tre dager på ett sted, vår mann ved broen
på vei til og fra hotellet. Stadig satt det folk
packers, gode vibrasjoner. De hellige menn
ed åpen ild og røkelse. Og Shivas trefork og
rdi jeg ikke brukte safi da jeg røkte chillum
(ken).

med salgsboder og små butikker. Vegg i vegg
ne varer. Tekstiler, skulpturer, smykker, nye
emse opp alt som tilbys. Og hvilke priser, å
til lands må være en meget god business.

meg om. De selger tekstiler i de vakreste
sjal til kvinner. En av ekspeditørene, det er
eg. Som en magiker viser han frem fjærlette
gelig hypnotisere og slår til og kjøper noen
etale faller det ned to 100 rupisedler fra min
en finner bare en av dem. Shit la gå tenker
komment for den som feier gulvet. Da jeg
hai, de vil alltid kommunisere. Tørrmunnet
nen med ham. Han vil vite hvor jeg er fra,
er min andre gang i India, forrige gang var
kjenker opp litt mer chai. Plutselig kommer
delen jeg ikke fant, han gir den til meg med
mørke øyne. En forkrøplet tigger går forbi
å mye fattigdom og samtidig ærligheten til
st med at de blir betraktet av millioner av
mer sjalene jeg hadde kjøpt. Jeg oppdager
hotellet forbi hellige kuer og handelsmenn
er. Jeg møter tiggere og hellige

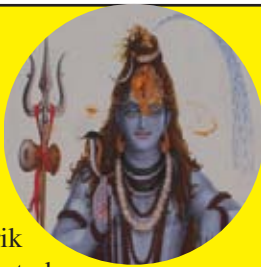
menn
ogenka-
mel som utstø-
ter sitt merkelige skrik
med hodet rettet mot den
stjernefylte himmelen.

En times tid senere tar jeg en
rickshaw fra hotellet, jeg ville inn til
smugene i Pushkar igjen. I det vi runder
et hjørne står innehaveren av butikken
og vifter med sjalene jeg hadde glemt. I
have been looking all over for you, you
forgot the items you bought. No problem,
no problem, here they are. Atter en gang
forundres jeg over det merkelige India.

Pushkar huser
vanligvis ikke mer
enn 15 – 20 000
mennesker, men
hvert år i november
arrangeres det store
kamemarkedet og
da gjester over 200

000 mennesker og 25 000 kameler denne
hellige byen. Byen er så hellig at det ver-
ken serveres lam, kylling eller alkohol,
til og med egg er forbudt. Men ta det
med ro, "spesial lassi" med marihuana
og enkel tilgang til gode rever er det over
alt i denne perlen av et sted i India. Jeg
må innrømme at jeg også fikk servert
omelett med en god og kald Kingfisher i
en av de mange restaurantene i Pushkar.
Brahmans by anbefales på det sterkeste.

Tekst / foto: Harald Medbøe

Levende musikk

Fri utfoldelse på Vågen Fetevarer i Bergen

Gateavisas utsendte var i Bergen for å spre anarkistisk propaganda og drikke seg full. Begge oppgaver ble vel utført, og han fikk i tillegg med seg en god dose levende musikk. For på Vågen Fetevarer i Kong Oscars gate jammer The Bossa Family hver torsdag. Initiativet bak affæren kom med David Pavels som synger og spiller gitar. Men det er tydelig at så mye liv ikke skapes av en person. Bak dette står flere med driv og kjærlighet for kunst og musikk. Kvelden jeg ramlet inn ble åpnet av at familien jammet og Action Man (kveldens første gjest) preket for oss. David Pavels og Bossa Family smiler og spiller. De gir seg hen. Publikum gynger med og Action Man rapper: «eg e i støte, som kaffe å fløte» og påsto til min begeistring senere at «vi blir lurt til å tro ting». Bergangsta! Independent attitude og god rytme i linjene. Den gode stemningen ble plutselig avbrutt av et utbrudd av "Horer og brennevin", men det blåste over.

Jammen utviklet seg videre, flere kommer til på perkusjon, bass og gitar groover videre. Jeg må vekk fra bordet, jeg kan ikke sitte å drikke øl - får ikke beveget meg. En stund ønsket jeg alle stolene og bordene vekk. Kvelden ble full av rytmer og groove, etterhvert også en del improvisert sang full av energi. Det var så klart litt usikkerhet hos noen, men tryggheten blant de fleste fikk musikken til å flyte, og meg til å danse hjem.

Så da er det bare å hilse fra Simon Alejandro som sier: «Kanskje vi treffes en dag? Enten du tar turen over fjellet for å høre oss, eller vi reiser til deg, er det ikke utelukket at vi møtes til en jam med sjelfull musikk. Inntil da: Ta vare på deg og dine, og krydre den grå hverdagen med fargerik musikk. Fred!»

bossafamily.wordpress.com

Intersex: operere eller ikke?

Tenk deg at noen har bestemt feil kjønn for deg, og at det ikke er mulig å gjøre noe med det som voksen. Tidligere var det en selvfølge at barn som ble født med begge kjønnsorganer eller uklare kjønnskarakteristika skulle opereres, for å bli «normale». I USA har foreningen Intersex Society of North America reagert mot dette, og ønsker at barna selv skal være med å bestemme. I Norge hevder legene at de ved å undersøke barnet kan finne kjønnnet, og operere og medisinerer deretter. Hvem har rett? Skal makta eller den det gjelder få bestemme? I noen tilfeller er det medisinske årsaker til at en operasjon er nødvendig, men utover det er dette et komplisert spørsmål. Temaet er tabubelagt, og vi hører sjelden om det.

I Norge har de fleste barn med uklare kjønnskarakteristika blitt operert til jenter, siden denne operasjonen er enklest. I dag mener i midlertid legene i Norge at de kan kikke på kromosomer og finne kjønnnet slik. De avgjør altså barnets kjønn, og opererer og gir hormoner ut i fra dette. Men kan norske leger virkelig fortsette å konkludere så bastant? Trond H. Diseth er blant legene som har uttalt seg om praksisen (i Dagens Medisin): «med dagens prosedyre skal vi i utgangspunktet nå ikke ta feil. Vi bruker tid og tverrfaglig spisskompetanse. Ved hjelp av kliniske undersøkelser, blodprøver og røntgenundersøkelser finner vi ut hva slags kjønn barnet har. Vi har også fulgt barna inn i tenårene og i ung voksen alder, og de ønsker ikke å skifte kjønn».

I USA, derimot, er trenden mer og mer mot å involvere barnet selv i avgjørelsene. Doktor William Reiner fra Oklahoma University Health Science Center mener det ikke er riktig å skjære med skalpell i noens kjønnsorgan før barnet selv kan bestemme - og siden det ikke går med nyfødte, må man vente til de blir eldre.

Organisasjonen ISNA ønsker å få slutt på skam og hemmelighold, og uønskede kjønnsoperasjoner. De ønsker også en slutt på at andre skal avgjøre at den interseksuelles anatomi ikke er normal.

I følge ISNA: 1. interseksualitet er først og fremst en utfordring mht. stigmatisering og traumer, ikke kjønn. 2. foreldrenes bekymringer må ikke behandles med operasjoner på barnet. 3. Profesjonell psykologhjelp er en forutsetning. 4. Ærlighet og fullstendig åpenhet er god medisin. 5. Alle barn skal gis et formelt kjønn, men uten tidlige operasjoner.

Filmen XXY aktualiserte intersex i 2007. Marit Vaula Rasmussen er blant de som nylig har forsket på problemstillingene knyttet til de «usynlige barna» i Norge. Les mer på:

dagensmedisin.no/nyheter/2008/09/14/finner-barnets-egentlige-kilden.forskningsradet.no/c16881/artikkel/vis.html?tid=52611, imdb.com/title/tt0995829/ og isna.org

Autonomt Akademi

Opplysningstanken er drømmen om fri utbredelse av alle slags evner, men særlig språkevner, i form av dannelse. Slik får vi alle frambrakt vårt syn på lik linje i et folkestyre. Drømmen har brutt sammen! Når dette skjedde (1920-68) er ikke vårt anliggende. Her skal vi besynge noen forbilder mot den dagen da vi får satt igang en (ny)danningsrevolusjon.

Simone Weil

«To fanger i tilstøtende celler kommuniserer med hverandre ved å banke på veggen. Veggen skiller dem, men er også deres kommunikasjonsmedium. Det er på samme måte mellom oss og Gud. Hvert skille er et bånd.»

For Weil er både selvet og verden konstituert kun via informert handling i verden. Dette er fortellingen om en nerd som hele sitt liv led av alvorlige hodepiner, dårlig kroppskoordinasjon og så videre, og hun sparte ikke disse fra sine filosofiske undersøkelser. Hvem snakker vi om? Jo, en som er Marxist-Anarkist, eksistensialistisk filosof og kristen mystiker på én gang. Følg med, men først en anbefaling fra en annen dau anarkist:

"the deceased did kill and slay herself by refusing to eat whilst the balance of her mind was disturbed." [...] She was born a *déracinée* [rootless] and she insisted on remaining one. [...] Simone Weil assaulted the Garden of Gethsemane, and as is so often the case, was broken on the gate.[...] At least she speaks, again and again, of her absolutely sure sense of the suddenly descending, all-suffusing presence of God. So we know that somewhere, somehow, in all her agony, she did find some center of peace, a peace which, unless we happen to believe in God, we may find hard to explain. -KENNETH REXROTH (1957)

Introvert, med asketisk livsstil og overveldende intellekt av den misunnelsesvekkende typen som kan gammelgresk når de er 12 og er med i arbeiderbevegelsen i slutten av tenårene. Vi kan trøste oss med at fremragende intellekter her, som så ofte ellers, lykkes dårlig med sosial mestring. Slik får vi store filosofer. Hun var marxistisk pasifist og fagforeningsforkjemper, men hadde en pessimistisk kritikk av datidens marxistiske tankegang.

Tross sin pasifisme, dro hun til Spania (1936) og ble med i «Sébastien Faures århundre», som var en fransk/spansk kontingent til Durruti-kolonnen, og drømte nok om krigsmartyrium. Men så lett slapp hun ikke, hennes klossethet sikret henne krigsudytting-stempel, og hun dro til Assissi for å komme seg litt.

Der, våren '37 ble hun tatt av en mystisk ekstase, som ledet henne lukt ut i sitt livs første bønn. Det var tydelig merket at kirken hun befant seg i hadde vært godt brukt av St. Francis av Assissi. En helgen som i sin tid var notorisk til å hellige bakken han gikk på, så faren for opplysning var overhengende. Først infisert fikk Weil ny og kraftigere gude-smekk, og hennes skrifter ble mer belyste og mystiske selv om de holdt på sitt sosiopolitiske fokus.

Som religiøs tenker var påvirkningen fra greske og egyptiske mysterier (geometri!), hun lærte seg sanskrit for bedre å lese Bhagavad Gita, og løste opp individualismens tøvete eksistensialisme med mahayanabuddhisme. Tross sin interesse for hele spekteret av tradisjoner, var Weil mot religionsblanding. Som hun sa: "Hver religion er alene sann, med det menes det at det øyeblikket vi tenker på den, må vi illegge den en oppmerksomhet som der ikke var noe annet ... En syntese av religioner innebærer en lavere oppmerksomhet."

I 1943 dro hun til England og ble diagnostisert med tuberkulose, som hun døde av.

«Skapelsen er en kjærlighetshandling, konstant pågående. Ethvert av våre øyeblikk som eksisterende er Guds kjærlighet for oss. Men Gud kan bare elske seg selv. Hans kjærlighet for oss er selvkjærlighet gjennom oss. Han som gir oss vår væren elsker oss i vår godtakelse av ikke-væren. Vår tilværelse består kun i hans venting på vår godtakelse av å ikke være. Han ber kontinuerlig av oss den eksistensen han gir. Han gir det for å be det av oss.

[...] Gud kan elske i oss kun denne tilslutning til å trekke oss tilbake for å gi rom til ham, akkurat som han trakk seg tilbake for å lage rom for vår væren. Denne dobbeltbevegelsen har ingen annen mening enn kjærlighet, det er som en far som gir sitt barn noe som vil gjøre det mulig for barnet å gi ham en gave på hans bursdag. Gud som bare kjærlighet har ikke skapt annet enn kjærlighet[shandlinger].»

Studiestart:

For den som er glad i politikk: **The Need for Roots**

For religiøse aforismer: **Gravity and Grace**

– Krake

Interaktive bøker, en egen kunstart

Husker du skrivespillene? Databøkene der du kunne delta i handlingen som hadde sine glansdager for tjue år siden..med problemene som fikk deg til å rive deg i håret, som du måtte sove på for å løse...?

Vel, de er tilbake. Eller rettere sagt, de forsvant aldri.

Selv om skrivespillene ikke har vært lønnsomme som salgbart produkt siden man begynte med klikk-og-pek-eventyr, har det hele tiden vært idealistisk interesse for dem. Det lages mange gratis nedlastbare spill, og hvert år arrangeres det konkurranser der man kårer de beste.

Litt historie

Det første skrivespillet, «Adventure», senere kalt «Collosal Cave», ble laget av Will Crowther i 1975 og videreutviklet av Don Woods ved Stanford University. Spillet var en grottelabyrint med innslag av magi, dverger o.l. Crowther var en drevnen grotteutforsker også i virkeligheten, så valget av scenario var ikke tilfeldig. Spillet spredde seg på nettet, og har overlevd i flere varianter frem til i dag.

Det godt kjente spillet Zork, som også foregår i en grotte, ble skrevet av en rekke studenter ved MIT sitt datalaboratorium i 1977. Disse startet samme år Infocom, som skulle bli det største kommersielle foretaket innen sjangeren. Blant Infocoms klassikere kan vi nevne Planetfall, The Hitchhiker's guide to the Galaxy og A Mind Forever Voyaging. Infocom laget et eget tolkeprogram, Z-machine, som gjorde at spillene raskt kunne benyttes på flere ulike datamaskiner. Dermed la de grunnstenen for dagens system for forfatterskap av interaktive bøker uten å vite det.

The Hitchhiker's guide to the Galaxy ble spesielt godt tatt i mot, og var et resultat av et samarbeid mellom forfatteren Douglas Adams og Steve Meretzky ved Infocom.

Det ble etterhvert flere firmaer som ga ut skrivespill. Magnetic Scrolls og Level 9 var blant de mest kjente i Europa.

«Feelies», ting du kan føle på

I boksen til skrivespillene fulgte det gjerne med ting du kan ta og føle på, såkalte «feelies». Dette kunne være kassetter med innspillinger relevant for handlingen, et par solbriller, eller (ofte) brev eller sertifikater relatert til handlingen i spillet. Disse har ikke forsvunnet helt med moderne skrivespill, på feelies.org kan du bestille «feelies» for enkelte gratis verker.

Tilbakekomsten

Rundt 1990 ble imidlertid grafikken såpass mye bedre at det ikke lenger var penger i skrivespill. Det kunne en stund se ut som de var forsvunnet helt. Men interessen fortsatte på Usenet, der en gruppe hackere satte i gang å dekonstruere Z-machine. I første omgang gjorde dette det mulig å spille Infocom sine klassikere på moderne maskiner. Etterhvert kom det også verktøy som lot forfattere lage egne interaktive bøker, og i 1995 ble den første «Interactive Fiction Competition» avholdt. Siden den

gang har det blitt avholdt konkurranser hvert år, og det har dannet seg et miljø med forfattere fra hele verden som gir ut interaktive verk.

De viktigste forfatterne

De viktigste moderne forfatterne er blant annet Adam Cadre, Emily Short og Andrew Plotkin. Og det finnes utallige flere - nye navn dukker opp i konkurransene hvert år. Emily Short er blant de som bruker pseudonym. Forfatterne tilbyr som regel bøkene sine på egne hjemmesider, bl.a.

adamcadre.ac, emshort.wordpress.com og eblong.com/zarf.

Du kan bli forfatter

Et moderne og intuitivt verktøy som heter Inform gjør at hvem som helst kan lage egne interaktive bøker. Systemet ble opprinnelig laget av Graham Nelson i 1993, og har siden gjennomgått kontinuerlig utvikling. Spesielt stort har spranget vært mellom versjon 6 og 7, som i følge utvikleren hevdes å være basert på «naturlig språk», og være «en radikal nydefinering

Interactive Fiction Archive og Database

Her finner du alle bøkene som er gratis samt verktøy for å spille dem og kommersielle bøker. Databasen har beskrivelser av bøkene. ifarchive.org, ifdb.tads.org

Interactive Fiction Competition

En grei måte å få oversikt over og laste ned de beste moderne verkene. ifcomp.org

Forfattersystemet Inform

Prøv det intuitive utviklersystemet der du selv kan forfatte interaktive bøker. Har også en god guide til programmer som brukes for å spille bøkene.

inform7.com, inform7.com/lf/interpreters

Magnetic Scrolls memorial

Her kan du laste ned spill og innskannede feelies fra Magnetic Scrolls, den populære britiske aktøren innen interaktiv fiksjon. msmemorial.if-legends.org

Andre ressurser: feelies for nyere bøker finner du på feelies.org. En del kommersielle klassikere kan lastes ned på hotud.org. Infocom-klassikerne kan du laste ned med BitTorrent ved et enkelt søk på isohunt.com.

Nye interaktive bøker

Gateavisa presenterer her et knippe moderne spill som kan være verdt å spille. Flere av dem er vinnere av de senere års årlige konkurranser.

Varicella av Adam Cadre

Skrudd, dystert, og fylt med mørk humor: Varicella er kanskje det mest urovekkende verket noensinne skrevet - men det er også et av de beste. Du er statsråd ved et italiensk hoff, og kongen har nettopp dødd. Prinsen er ennå ikke klar til å ta posisjonen, og du må sementere ditt grep om makten ved å ta livet av de andre aspirantene til tronen.

Rover's Day Out av Jack Welch og Ben Collins-Sussman

For tre hundre år siden oppdaget den brasilianske romorganisasjonen en steinete exoplanet bare 38 lysår fra Jorden. Med en overflatetemperatur på 1200 Celsius og ni ganger jordens tyngdekraft, er det ikke et sted du vil ta med hunden på tur. Vanligvis.

Violet av Jeremy Freese

Ro deg ned. Alt du trenger å gjøre er å skrive tusen ord, og alt vil gå bra. Og du har hele dagen (bortsett fra at klokken allerede er tolv).

Floatpoint av Emily Short

Det er natt på denne siden av planeten. Bosatte områder er opplyst: en taggete halvmåne i tropene følger sjøen. Det lyse langs toppen av kurven er Tanhua, like lys fra rommet som fra New York. Det nordlige kontinentet er mørkere, sprinklet fint med små lys, hvor det sviktende klimaet gjør det vanskelig å overleve en vinter. Og det nordligste punktet, nesten usynlig på skråningen av Mt. Cordia, er den originale Aleheart-kolonien, hvor de første nybyggerne fra Jorden landet. Det er også ditt reisemål.

Vespers av Jason Devlin

I et kloster fra det 15. århundre plaget av pest, følger Vesper en abbed som blir stadig mer sinnssyk da han ser sine munkers omkomme én etter én. Det er et kvalmen- de, dypt skremmende spill, som overlevelse/horror, men uten overlevelsedelen, og det klynger seg til meg som et dårlig mareritt jeg ikke kan riste av meg. Jeg ble satt ut av det, både fysisk, følelsesmessig og moralsk.

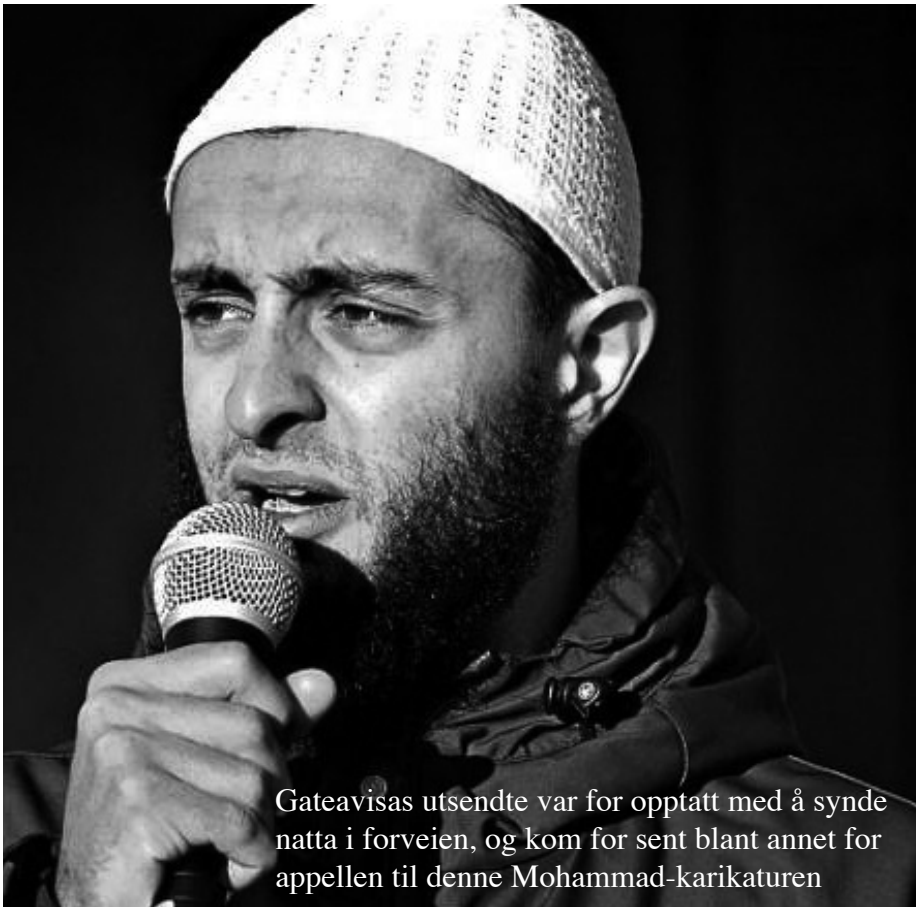
Se grisen står og hyl

Fredag 12. februar. Mens resten av Gateavisa-staben trekker mot demo ved Hauskvartalet, der okkupantene fra H42 er blitt kastet ut dagen før, er undertegnede utsendt for å overvære muslimdemoen i sentrum. Nå har Dagbladet trykket en skikkelig svinekarikatur av den elskede Muhammed fra Mekka, det faller i dårlig jord hos så godt som hver eneste muslim. Nå er de triste, leie, sinte, oppgitte, frustrerte. Og ikke minst krenkede.

Jeg deler ikke premisset for denne demoen, og har på ingen måte tenkt å delta, men jeg er oppriktig nysgjerrig på å lodde stemningen, lytte til stemmene, se menneskene. Mange har fryktet bråk og opptøyer, men det har jeg liten tro på. Skjønt man kan jo aldri vite, best å være der det skjer. I den store, stygge islam-debatten stoler jeg ikke på andre øyne enn mine egne.

Dog akk, kjære leser, som vanlig har deres betrodde prioritert dans og drikkevarer natta gjennom. Jeg ankommer selvfølgelig for sent, og går glipp av appellene. Det gjør ikke noe, jeg får øye på et tog av fredfulle demonstranter, og nikker respektfullt tilbake. Dermed har jeg gjort den innsats for fred og lykke jeg kom for å gjøre.

For en merkelig posisjon jeg står i. For de fleste muslimer er dette liksom lakmustesten: Synes du dette fascistiske svineriet på forsida av en landsdekkende tabloid er greit, må du være islamofob. Men jeg digger utadvendt religion. Pøs på med bønnetårn og bønnerop, det er steinbra. Her er det ikke noe å skamme seg over, gi den hykler-

Gateavisas utsendte var for opptatt med å synde natta i forveien, og kom for sent blant annet for appellen til denne Mohammad-karikaturen

ske vestlige ateismen en styver rett i fleisen. Ingen kan kalle meg from (jf. over), men fromhet i ektefølt utgave verdsetter jeg. Kjepphøy scientistisk overbærenhet/forakt for inderlighet har jeg langt mindre til overs for.

Likevel insisterer jeg på at samtlige av disse krenkede muslimene er på bærtur med sine rop om respekt for profeten. Jeg godtar ikke at fromheten skal ha fortrinnsrett i den offentlige debatten. Og jeg forarges over insinu-

eringen at min innstilling til fri debatt er vestlig blasert og uten moralsk dybde. Den respekt du møter dine gjester og naboer med, kan du ikke forvente å gjenfinne til enhver tid i publikasjoner og på debattfora. Hvis det er slik at islam er en sterk idé, hvorfor skal man ikke forvente sterke reaksjoner? Når ble religion en kosestue? Og dette med å be myndighetene tre inn som en barneskolelærer for å stoppe mobbingen av muslimer - hvor barnslig smålig! Jeg vil

ikke ha myndigheter som behandler oss som barn. Vi må i Guds navn se å vokse opp selv!

Men det er greit, jeg skjønner at dette problemkomplekset begynner å bli finspikket til fliser. Vi er alle møkk lei. Jeg kan ikke forvente at verdens muslimer skal forlese seg på science fiction liksom meg selv (jf. artikkel om LIM-demo på side 3). Nå gidder jeg ikke prøve å sjarmere med flere liksomkarikaturer av proff eller hvermann. Det er ikke annet å gjøre enn å la dette ligge en stund. Lukk profeten inne i moskéen, la ham komme frem igjen når han har forstått latterens avvæpnende kraft.

Såpass lei var jeg av alt dette, at jeg ganske fort vinket vennlig farvel til muslimene og heller slo meg sammen med de tre demonstrantene fra galebevegelsen utenfor Stortinget. Frihet fra psykiatriens klamme menneskesyn og scientistisk selvgodhet! Her ble jeg tatt på en stjernetur langs en femtagget stjerne, og fikk se verden fra mange kanter. Å anlegge mer enn ett perspektiv på tilværelsen gjør deg mer reflektert, mer robust, mer levende. Ikke minst mer myndig.

Jeg drømmer om en fremtid der dans og fromhet, galskap og latter, kan eksistere side om side. Hvor våre skjebner avles i frihet. Og bare når offentligheten er virkelig åpen og fryktløs får vi oppleve dens fulle velsignelse. Bare i frihet kan vi lodde dybdene av sann moral og inderlighet.

Bjarne Benjaminsen
(verken snørr eller bart)

Koffertridderens ferd

Sven Kærup Bjørneboe: *Med meg selv i kofferten. Grand Tour. Istanbul og Damaskus*

319 sider, Aschehoug 2010

Sven Kærup Bjørneboe er mann for sin hatt. Når det kommer bok fra hans hånd, kan du stole på at du vil finne ektefølt nerve og innstendig innsikt. Det er derfor bare å drite i om kritikkene er gode eller dårlige, de er sjelden på høyde med boka uansett. (Fy faen, Klassekampens omtale var så bak mål at jeg gremmes måneder senere. Men som sagt: Drit i det!). Jeg bryr meg altså ikke med å anmelde Kærup Bjørneboes siste bok *Med meg selv i kofferten. Grand Tour. Istanbul og Damaskus*, jeg skal bare kort antyde dens tematikk slik at din interesse vekkes og du, liksom meg, leser og lar deg berike.

Vår mann gjør som den gamle europeiske overklasse, og foretar en Grand Tour til Midtøsten (nærmere bestemt Tyrkia (hvori opptatt (en stor del av) Kurdistan) og Syria). Han vasser i ruiner og historie, nær og fjern, men kastes også stadig ut i nåtida. Han lar seg gjerne pille på nesa, og diskuterer og ler med kavalerer levende og døde, syrisk-arabiske, tyrkiske og kurdiske. Han ånder inn kultur og nyter selskapet til sjeiker og hjemløse. Han skrur orientalisme-teorien enda en runde, går voldsjihadens historie etter i sømmene (nøkkelpersoner: Saladin, keiser Wilhelm), samtidig som han leverer et forbilledlig innlegg mot islamofobi.

Ja, om den store, stygge islam-debatten sliter på nervene dine er du ganske enkelt nødt til å gripe denne sjansen: En solid dose menneskeliggjøring av islam og Midtøsten. En levende reiseskildring overstrømmende av reflektert subjektivitet.

Eventuelt kan du foreta din egen Grand Tour. I så fall er Kærup Bjørneboes bok et godt sted å starte dannelsesreisen.

Bjarne Benjaminsen

**Dannelsesreisen fortsetter
på side 18, side 28, side 16**

Journalen under press

Gateavisa vet at mange kvier seg for å innrømme bruk av ulovlige rusmidler og sensitiv informasjon relatert til sexlivet hos legen. Har de grunn til det? Debatten om tilgang til pasientjournaler er aktuell som aldri før, og regjeringen jobber for en sentralisering. Stadig flere ønsker tilgang til pasientjournalene, og vi kan lese i avisene at NAV kan hente inn journaler. Legeforeningen og Datatilsynet ønsker å opprettholde tilliten mellom lege og pasient, og verne om personvernet, men det er mange dilemmaer. Og systemet vi har i dag er fult av mangler. Presidenten i Den norske legeforening, Torunn Janbu, forklarer.

Hva er viktig for Legeforeningen?

Det Legeforeningen er veldig opptatt av, er at du skal være trygg på at opplysningene blir hos legen når du forteller doktoren din noe. Eller hvis det er snakk om å videresende dem, at du har kontroll på hvor de evt. går, enten det er en henvisning til et annet sted, eller om du blir bedt om at noen av opplysningene om deg kan registreres et annet sted. Hvis du skal ha trygghet og tillit til å fortelle doktoren din også om vanskelige ting, så er det helt avgjørende at du kan stole på at doktoren overholder taushetsplikten.

Det har vært mye snakk om muligheten for at andre enn den doktoren du har snakket med har tilgang til den elektroniske pasientjournalen.

Spesielt med tanke på akutsituasjoner?

Diskusjonen har stort sett vært omkring journaler på sykehus. Vi har påpekt at det ikke er god nok tilgangskontroll. Altfor mange kan komme inn på din elektroniske pasientjournal på sykehuset.

Det er alstå ikke sånn at journalen hos fastlegen blir tilgjengelig på sykehusene?

Nei, det er det ikke snakk om i denne sammenhengen. Det som det var snakk om i fjor når de snakket om tilgang på tvers var mellom sykehus. Men tilgang til opplysninger fra fastlegejournaler er i den senere tid også diskutert.

Er det uregelmessigheter i behandling av informasjonen på sykehusene?

Det er en del sykehus som har det slik at psykiatrijournalen ikke er tilgjengelig på samme måte som resten av journalen. Men det er slett ikke alle. Det er jo også sånn at i den vanlige journalen vil det kanskje også stå under tidligere sykdommer: pasienten var innlagt på psykiatrisk i fjor, uten detaljer, men så vil det som står i forbindelse med det kanskje ikke være tilgjengelig for alle. Det er mange problemer knyttet til dette. Det første er at altfor mange har altfor lett tilgjengelighet. Det er ikke god nok tilgangskontroll. På den andre side er det viktig at den doktoren som står i mottaket vet om du f.eks. har sukkersyke særlig når du blir innlagt i en situasjon hvor du selv ikke kan fortelle om det. Det er det de argumenterer med, de som sier at det må være lett for flere å komme inn på journalen.

Er det meningen at det skal bli vanskeligere, med nye systemer?

Nye gode datasystemer er viktig, det andre er at det må lages trygge systemer for f.eks. tilgangskontroll som helsetjenesten må pålegges å bruke. Hvis du f.eks. tar i mot røntgenbestillinger så skal du ikke komme inn på journalen, men bare på gateadresse og navn. Og de doktorene som jobber på en avdeling skal ikke automatisk ha tilgang på pasientjournaler på andre avdelinger.

En utfordring er når flere sykehus slås sammen. At man da får tilgang på alle sykehusenes journaler. Det som er hovedpoenget er hvordan man regulerer tilgangen til journalen og hvordan opplysningene brukes. Det som man har sett på nå er at man ikke har hatt ordentlige systemer for å regulere det, og da tenker jeg på datatekniske systemer, koder o.l. Tilgangskontroll. Man har sagt at man har loggført hvem som har vært inne. Da kan jo skaden allerede være skjedd, hvis den som ikke skulle sett noe, enten det er naboen din eller noen i familien, eller andre, allerede har lest det. Det andre er at loggføringen ofte ikke følges opp.

Vi har sett at arbeidsgivere har gått inn og sett på journalene til ansatte. Vi vet at dette har vært brukt i personalsaker. Det vi jobber for er at det skal bli mye bedre kontroll med hvem som kan gå inn på journalene.

Hva er det Datatilsynet ønsker?

Datatilsynet og Legeforeningen er veldig enige i forhold til dette. Det er ikke godt nok sånn som det er i dag, hverken regelverket eller hvordan dette slår ut i praksis.

Vil fastlegejournalen fortsatt være privat?

Hvordan tilgang på tvers blir vet vi jo ikke enda, for det er fortsatt forskrifter som skal lages. Det har vært snakk om tilgang i fastlegejournaler, men først og fremst på tvers av sykehus. Det ble også diskutert i forbindelse med fastlegejournaler.

De forskjellige elektroniske journalsystemene snakker ikke alltid sammen. Det har også vært snakk om uttrekk av enkelte opplysninger fra hver journal, men der er

man kommet kort.

Har man full kontroll over journalen selv?

Det finnes flere unntak fra taushetsplikten, sikkert 50. Disse finnes i forskjellig lovgivning. Det gjelder f.eks. hvis du har en pasient på kontoret som du får stor grunn til å tro er i ferd med å ta livet av et annet menneske.

Har ikke dette forandret seg fra en

Torunn Janbu, leder for Den norske legeforening

mulighet til å bryte taushetsplikten til en meldeplikt?

Noen ting har du meldeplikt i forhold til. Men Legeforeningen er opptatt av at taushetsplikten blir stadig mer uthulet fordi man får flere unntak som f.eks. har å gjøre med kontroll og tilgang til helseopplysninger. Det kom nettopp et helt uakseptabelt forslag fra FrP der de mener doktoren skal melde fra om papirløse innvandrere. Papirløse innvandrere skal være trygge på at legen har taushetsplikt og ikke er politi.

Vi har hørt om tilfeller der det har blitt meldt fra til politi, førerkortkontor og barnevern - når folk har fått diagnosen ADHD har legen ringt førerkortkontoret. Og i forhold til cannabis hører vi om leger som ikke kan nok om det, som misforstår og overdriver faren og setter i gang uromeldinger på dårlig grunnlag - det er vel viktig at folk tør å innrømme rus for legen så de kan få korrekt hjelp uten å risikere angiveri?

Det er viktig at du får en god prat og et samarbeide med den det gjelder. De beste løsningene får du når du blir enig med legen. Med fastlegeordningen har du en lege som kjenner deg, det er ikke bare en tilfeldig samtale. Det de aller fleste doktorer jobber etter er å bli enige om dette er et problem eller ikke, hvordan fungerer det i forhold til barn osv. Det er ikke slik at det alltid er automatikk i forhold til melding eller ikke i forhold til dette. Men på noen områder er legen forpliktet til å si

fra f.eks. dersom det etter en undersøkelse viser seg at du ikke oppfyller kravene for å ha førerkort. At legen melder i fra da, er også viktig for at andre trafikanter skal være trygge.

Det er vel fortrinnsvis når de ser en veldig alvorlig situasjon at de melder fra?

Legen er forpliktet til å melde fra i alvorlige situasjoner som kan gå ut over f.eks. et barn. Det er nok sånn at de fleste blir enige med pasienten om hvordan de håndterer det. Om du er rusmisbruker eller kriminell så skal du trygt kunne komme til doktoren og få behandling og vite at taushetsplikten gjelder. Mht. barn: da kommer det inn en annen person, så da kommer det inn flere hensyn som er regulert i barnevernlovgivning etc.

Noen leger definerer all bruk av ulovlige rusmidler som misbruk mens andre har et mer nyansert syn på det?

Legen skal gi behandling uavhengig av sitt personlige syn, og er ikke politi. Det er jo forskjell på leger, men jeg tror doktorer i dag kan mye mer i forhold til rusmisbruk. Men jeg tror ikke du skal forvente at doktoren går inn og sier at cannabisbruk er ålreit, for det mener nok ikke doktorer. (Vi på Gateavisa vet om mange leger som mener det er mindre skadelig enn alkohol, og som mener det er god medisin for enkelte lidelser. Red.anm).

«Det finnes flere unntak fra taushetsplikten, sikkert 50. Disse finnes i forskjellig lovgivning.»

«Vi har påpekt at det ikke er god nok tilgangskontroll. Altfor mange kan komme inn på din elektroniske pasientjournal på sykehuset.»

Kan NAV ikke på journaler?

NAV ber noen ganger om å få journaler fra fastleger. Det kan være for å kontrollere opplysningene doktoren har skrevet ned fordi pasienten har fått noen rettigheter NAV mener pasienten ikke skulle hatt, eller for å kontrollere doktoren. Da har NAV mulighet til å be om hele journaler, men det er bare i helt spesielle tilfeller. Rutinen skal være at NAV ber om en attest fra legen, ikke utskrift fra journalen. Vi har påpekt at det må være et sjeldent unntak, og at hvis NAV skal ha opplysninger til kontroll må det være konkrete opplysninger ut i fra hva de har behov for. Pasienten må også få vite om det.

Har de fått det?

Det er varierende. Og der har NAV sagt at de ikke alltid kan fortelle om det, fordi de trenger overaskelsesmomentet.

Må ikke NAV ha tillatelse for å innhente journaler?

De har tillatelse til å få opplysninger. Vi har påpekt mange ganger at NAV har for stor mulighet til å be om hele journaler, men det er nå i ferd med å ryddes opp i.

Burde forsikringsselskaper få tilgang?

De har ikke tilgang, men de ber ofte om helseopplysninger. Og så skriver folk under på at det er greit å få ut journalen. Jeg vil oppfordre folk til å tenke igjen- nom det før de skriver under. Jeg tror ikke man skal skrive under på at de skal ha hele journalen. Det holder nesten alltid med en legeattest. Opplysninger til forsikring må være de det er behov for, og da burde forsikringsselskapet i første omgang be om legeattest. Doktoren ser ofte at det er skrevet under på at det er greit å levere ut

Intervju med Arild Holta i Redd Være Barn, fortsettelse fra side 15.

Staten eier barna og skal indoktrinere dem med sitt tankegods, og gjøre dem til føyelige underdanige brikker i sitt «gode» system. Det stinker fascisme.

Hjelper det å følge Alvheims ti bud? Hvilke råd har du til de som kommer i kontakt med barnevernet?

Unngå kontakt med barnevernet i den grad det er taktisk mulig! Alvheims ti bud går ut på at all kontakt med barnevernet gjerne misbrukes til å konstruere problematiske familieforhold og hjelpebehov hos barn og voksne. Derfor er budene svært nyttige råd.

Det er jo lettere for barnevernet å konstruere et maktforhold overfor en familie når de hevder «vi vet hjemmet ikke fungerer» enn når de hevder «vi vet ikke». Men vær klar over: De bruker også «vi vet ikke». Som om makten hele tiden skal vite hvordan frie mennesker lever. Barnevernet er altså et overvåkingsredskap.

Alvheims tredje bud, om å kontakte psykolog, er imidlertid et sjansespill. Svært ofte spiller klinisk psykologi og barnevernet på samme lag – adferdsindus- trien. Siden Norge også er verdensmestre i

journalen, og da tar man ofte opp det med pasienten: har du egentlig tenkt over at du har skrevet under på at jeg kan levere ut journalen, mener du virkelig det?

Vi har skrevet i vårt policynotat at utlevering av hele eller deler av pasi- entjournal i forbindelse med tegning av forsikring bør forbys.

Kan man be om utskrift av journal og aksesslogg?	Du kan be om det, men det er nok ikke alle sykehus som har så gode sys- temer på dette med tilgangs- logg.
---	--

Hva tror du om å la pasien- ten selv kontrollere innholdet i kjerne- journalen?	Pasienten skal ha kontroll på opplysninge- ne i journalen, men legen er forpliktet til å skrive ned det som har betydning. Dokto- ren har ikke lov å la være å notere det som er av betydning for din helsetilstand.
--	--

Du kan ikke be om å få det slettet?	Der finnes det lover som regulerer hvordan du kan gjøre det.
--	--

Det er kanskje ikke så mange som be- nytter seg av dem?	Det er nok ikke det. Når det er feil så kan du få det slettet, men det kan jo være farlig for deg å slette f.eks. at du har astma eller en alvorlig sykdom. F.eks. hvis du har AIDS og ikke vil at det skal stå i journalen.
--	--

Hvis du har innrømmet et promiskuøst sexliv og så blir du kjendis, og så vil du gjerne ha det slettet slik at Se & Hør ikke får tilgang...

Se og Hør skal jo ikke ha tilgang. Det er der det må begrenses. Det er ikke enkelt, og skal heller ikke være det, å slette jour- nalopplysninger.

tvangsinnleggelser i psykiatrien, så finnes det nok av menneskerettighetsbrudd også der. Ukulturen gjør at man kan ruinere sin familie om ikke psykolog velges med omhu. Alvheim hadde bakgrunn i helse- vesenet, og hadde nok ikke et godt nok skråblikk på psykiatrien.

Svært ofte er påstander om personlighetforstyrrelser med i bildet når barnevernet tar barna. Ofte er dette mer et uttrykk for samfunnets intoleranse enn re- elle sykdommer. Det kan også gjelde f.eks ADHD, Asperger syndrom, såkalt manisk depressiv etc. Mennesker er forskjellige, men adferdsindustrien har en idé om at forskjellige skal diagnoseres, og helst behandles med patenterte medisiner til inntekt for en enorm legemiddelindustri.

Det er også slik at barnevernet har rett til opplysninger fra psykologen. Psykologens forsikringer om at det som kommer frem blir «mellom disse fire veg- ger» er altså en løgn når barnevernet krever innsyn.

Barnevernet kan enda ikke kreve innsyn hos prester, sjelesørgere eller predikanter. Heller ikke hos advokater eller din sam- boer/ektefelle.

Barnevernet kan tvangsavhøre

Er kjernejournal forkastet?

Nei, det er noe det jobbes med, både det og tilgangskontroll. Samtidig ser vi at det åpnes for flere registre som er personiden- tificerbare. Og taushetsplikten har stadig flere unntak. Vi kommer med et varsko nå i forhold til at man må ivareta personvernet. Mange ønsker tilgang på journalopplys- ninger: Barnevernet, NAV, forsikring.. Og mange ønsker å samle opplysninger fra journaler i store helsere- gistre.

Ber Barne- vernet om opplysnin- ger?

Noe skal de jo ha. Men jeg tenker at det er mange som vil ha til- gang på hele og deler av journalen. Journa- len er under press. Mange instanser ønsker tilgang på flere journalopplysninger, det står så mye nyttig informasjon der slik de ser det. Ting de gjerne skulle vite om.

Får Barnevernet tilgang til foreldrenes journal?

Nei, de skal ikke ha tilgang til journalen, men spørre etter legeattester. Det må skje i samråd med pasienten. Ofte er det slik at journalopplysningene er skrevet ned for mange år siden, med en annen bakgrunn, i en annen sammenheng. Og så skal andre ha tilgang til journalen. Da er det ingen der til å fortolke det som ble skrevet ned.

Hvilke områder er typisk sensitivt bort- sett fra rus og sex?

Psykiatri. Det kan være ting som er sensi- tive for deg, som ikke er sensitive for meg og omvendt. Det er umulig å si entydig hvilke opplysninger som er sensitive. Noen er åpne og har ikke problemer med å snakke om tidligere sykdomshistorie, mens andre synes det ville være veldig sensitivt å snakke om.

Det kan være du har snakket om

dine barn. F.eks på skolen uten å avtale tid, slik at foreldrene ikke kan forhindre det.

Siden de ikke kan tvinge din ektefelle/samboer til å vitne MOT deg, så forsøker de å så splid mellom foreldrene, eller gjennom trusler forårsake samlivs- brudd. Splitt og hersk. I panikk for å miste barna går mange på dette. Lykkes de med å få besvikne og sårede foreldre til å kritisere hverandre, så tar de barna på det grunnla- get. Da har de jo hvor mange beskyldnin- ger som helst å fråtse i.

Alvheims 10. bud: Behøver du hjelp, bruk venner og slektninger - eller klar deg selv.

Fordi man gambler ikke med sine barn. Hvert fjerde barnevernstiltak ender jo i såkalt omsorgsovertakelse. Det synes barnevernet er for lite - «bare».

«Bare en fjerdedel av tiltakene i barnevernet ender med omsorgsoverta- kelse, påpeker leder i FO Sør-Trøndelag, Heidi Klockervold.» (http://www.frifag- bevegelse.no/fontene/article4061847. ece) Dette som forsvar mot advokat Venil Katharina Thiis krasse kritikk. Hun gikk av. Barnevernet vinner jo omtrent alltid sakene, som om dommene var fikset på forhånd.

naboen, og så står det i journalen. Det er også en utfordring at andre får tilgang og ser opplysninger om en tredjerperson.

Hvordan ser framdriften ut framover?

Det som jeg tenker er viktig, er at man skjønner at for at folk skal få god behand- ling hos doktoren er tillit mellom lege og pasient avgjørende. For å bygge tillitt mel- lom lege og pasient så må du være sikker på at legen overholder taushetsplik- ten. Hvis legen skal fortelle noe videre, må du oppleve at du har kontroll på hvor opp- lysningene

dine havner. Hvis du f.eks. skal henvises til operasjon - da må legen få fortelle sykehuset hva som feiler deg. Samtykke og reservasjonsrett er viktig. Det grunnleg- gende er å bevare tilliten mellom lege og pasient. Den er helt avgjørende for at du skal tørre å fortelle det du trenger for å få god behandling.

Ville det vært så farlig å gi pasienten kontroll selv? La pasienten redigere journalen selv?

Det er en utfordring i forhold til tryggheten for din helsetilstand. Da kan jo ikke neste doktor som går inn i journalen vite hva du har slettet.

Det vil gi makten over til pasienten

Da må du frata doktoren ansvaret for å behandle deg godt. Hvis du f.eks. skal gifte deg, og ikke vil fortelle kjæresten at du har sukkersyke, og så stryker du det i journa- len, og så kommer du på sykehus, og der vet de ikke det. Pasienten skal ha kontroll på det som står i journalen, men det trengs en diskusjon rundt det om de skal kunne gå og slette ting. Det blir litt skummelt for pasienten, tenker jeg.

Jon Alvheims ti bud

Ti bud til dem som kommer i barnevernets søkelys:

1. Hold kjeft, alt du sier kommer til å brukes mot deg.
2. Ta straks kontakt med en advokat.
3. Skaff deg en psykolog selv om du er frisk - du kan få behov for det.
4. Ta ikke imot hjelp, det blir tolket som at du ikke klarer deg selv.
5. Ta ikke imot tilbud om plass på mødre hjem. Det er ikke en hjelpe- institusjon, men en overvåkings- sentral.
6. Forlang skriftlig motivering til alle beslutninger som du utsettes for.
7. Påklag alle beslutninger.
8. Ta ikke imot tilbud om plassering i fosterhjem. Du får ikke barnet tilbake.
9. Husk at når barnevernet prater om hjelpetiltak så mener de som regel omsorgsovertakelse eller overvåk- ning.
10. Behøver du hjelp, bruk venner og slektninger - eller klar deg selv.

Sensuelle, late, pulserende, slitsomme, fantastiske øy av et drittland !

Motstridende, sier du? Ja, sier jeg. For det er nettopp det denne øya er. Motstridende. Kort avstand til Miami og den kommersielle stormakten USA - men likevel - et parallelt univers. Cuba er en av få gjenlevende kommuniststater i verden, og hun fornekte seg ikke. Før du tar turen til den lille karibiske perlen, burde du være bevisst et par ting: Ikke regn med å kunne fråse i god mat og vegetarkost, og ikke tro at du reiser på en billig tur. Den myteomspunne "Flickan i Havanna" stemmer helt overens med idealbildet vi har av henne: Hun er livsglad, sensuell og vakker. Men billig å omgås er hun ikke.

Jeg oppdaget fort at det jeg kom til å huske best fra Cuba, var menneskene. De ga meg noen av mine beste opplevelser - så vel som noen av de verste. For det er ikke til å fornekte - til tross for bilder av Che Guevara og sitater fra Fidel festet på prangende propagandaplakater over hele landet - revolusjonens idealer er døende. Igjen sitter et folk som snart vil gå en usikker fremtid i møte, men like fullt et folk som har bevart en særegen kultur, beskyttet mot storkapital og kommersiell utvikling. Jeg har fått muligheten til å oppleve det ekte Cuba, det Cuba turistene stort sett aldri ser. Jeg tilbrakte to uker i en leilighet i området Cerro, vekk fra turistinfiserte områder. Leiligheten min hadde ikke varmtvann, og den hadde en rimelig primitiv dusj. Den hadde aircondition som ikke kunne reguleres og et helvetes leven fra høns og musikk hver morgen. Men med et varmt og erketypisk cubansk vertskap, i tillegg til mye kontakt med de fastboende, ble turen min likevel en helt spesiell opplevelse.

Eventyret startet da jeg ble hentet på Hotel Deauville av min norsk-cubanske venninne. Kjøretøyet var en gammel amerikaner som vitnet om en svunnen storhetstid, men som nå var blitt et vrak av en bil. Den var fullstendig ribbet for interiør og det meste annet, men stereoanlegg hadde de klart å montere i den, og Cubas for tidens største hit ble skrudd på for fullt. Jeg ble invadert av inntrykk: Lasteplan presset fulle av folk, heten, lukten av sjø langs Malecon og en enorm Kristusstatue som kastet et majestetisk lys over byen.

La Habana libre

Havanna er byen som aldri sover, men som alltid er søvnig. Som er stillestående og pulserende på samme tid. Som ikke har noe karriérejag, reklameplakater, T-bane eller McDonald's. Her er det ingen som skal noen steder. Folk har god tid, ingenting å rekke og ingenting å jage etter, for på denne øya lever begrepet "Carpe diem" i beste velgående. I Havanna bor menneskene uten fremtidsvisjoner. Eller i hvert fall med begrensede visjoner. For til tross for at Raul Castro har kommet med reformer som skal belønne produktivitet, har de fleste, uavhengig av yrke, fortsatt bare en lønn i underkant av to-tre hundre norske kroner i måneden. Mulighetene er små og det er kanskje ikke så rart at byen føles blodsugende til tider, noe jeg som tilreisende får kjenne på kroppen. Det eneste kommunikasjonsmiddelet tilgjengelig for turister er taxi, og du må regne med å bli behandlet som et mobilt bankhvelv dersom du vil tilbringe tid med de lokale. Det forventes også at du som turist skal spandere på alt og alle, og at

du skal betale i pesos convertible (CUC), som staten tar 10 % i gebyr for å la deg ta ut av minibanken.

Man skulle kanskje tro at man i en slik by skulle kunne observere både fattigdom og nød, men direkte slum er så å si ikke å se. Det ser ut som, i hvertfall fra utsiden, at folk stort sett har det de trenger. De har rene, pene og hele klær, stereoanlegg og tv. Problemet er vel heller at de ikke har noe særlig mer enn det. Det er dårlig med dagligdagse artikler som dopapir, toalettseter, merkeklær, lightere og tamponger. Sistnevnte fikk jeg smertelig erfare selv, da jeg plutselig og overraskende trengte det. Å spørre etter et apotek i Havanna er ikke som å spørre etter et apotek andre steder. Her finnes forskjellige apoteker for forskjellige artikler, for kuponger, CUC og for pesos. Man kan da ikke forvente å finne alt på ett sted? Etter å ha lett rundt i over en time og hørt taxisjåføren si på gebrokkent engelsk

"Cuba - no tampongs," begynte jeg å tro at løpet var kjørt. Jeg bestemte meg for å dra tilbake til stedet som tidligere hadde hatt siesta og fikk til min store fryd tak i luksusvarene. Jeg hadde vært så heldig å finne den ene av to butikker i Havanna som solgte denne type artikkel! Da var det heller lettere å få tak i illegale sigarer. Denne fristelsen stod i kø på hvert eneste gatehjørne. Selv kjøpte jeg mine fra en Adidasskoeske i en overfylt leilighet. Anbefales ikke!

Havanna er mer enn komplisert infrastruktur og mangel på sanitetsvarer. La Habana Vieja er en vakker og ærbødig del av byen. Det samme er den mektige festningen som troner over kystpromenaden Malecon. Men noe av det mest minnerike ved Havanna er likevel stemningen. Det store tidsfordrivet i byen er sjakk og domino, og folk sitter utendørs og spiller til alle døgnets tider. Man kan jo heller ikke utelate å nevne de pulserende salsarytmene. Cuba er salsasens hjemland og Havannas slitte gater føles som en konstant fest, natt som dag. Her kan man daglig sitte langs Malecon etter solnedgang og nyte en Hollywood-sigarett sammen med en Bucanero, mens man kjenner på Havannas flørtende stemning og observerer byens veltrente kropper.

Lokal trakassering

At et kommunistisk land som Cuba er et kontrollsamfunn, er det vel aldri noen som har tvilt på. Det fikk vi erfare da vennene våre ble arrestert og det kun

for å ha gått sammen med oss på gaten. Det skjedde da vi hadde vært og danset salsa på Hotel Deauvilles selverklærte 70-tallsklubb, som for øvrig ikke spilte 70-tallsmusikk i det hele tatt (Dette ser imidlertid ut til å være en klassisk cubansk tendens, enten du tar turen til American Café, går på 70-tallsklubber, eller ser en dampende kald Coca Cola utsilt bak bardisken. Man får ikke alltid det man forventer).

På vei ut fra baren merket vi at våre nye venner begynte å bli en smule nervøse. Forklaringen var at det stod politi utenfor hotellet. Dette var jo bare vår andre kveld på Cuba, så som de godtroende turistene vi var, tok vi dette helt med ro og tok sjansen på å fortsette å oppholde oss med de lokale. Vi hadde så vidt rukket å runde hjørnet da en politibil stoppet oss og systematisk begynte å spørre ut og ransake de to cubanske guttene vi stod sammen med. Dette førte videre til sterke reaksjoner fra jentene og politiet var raske med å sende bud etter forsterkninger. Det hele endte med at alle fire ble tatt med til stasjonen og igjen stod tre forfjamsede n o r d m e n n uten å egentlig

vite hva som hadde skjedd. Klokken fem på morgenen samme natt, banket det på døren og vi fikk se at det hadde gått bra med dem. De hadde sluppet unna med et avhør og en bot. Etter denne erfaringen lærte vi å ta forholdsregler. Skulle man kjøre motorsykkel med noen, var det bare snakk om korte turer. Skulle man på byen, gjaldt det å holde utkikk etter patruljebilene og enten gå noen skritt bak eller foran cubanerne. De på sin side måtte hele tiden gå rundt med ID-kort og de kunne når som helst bli stoppet og kontrollert.

All-Inclusive
Mot slutten av ferien fikk jeg tid til en todagers overnattingstur til Trinidad, Cienfuegos, Santa Clara og Sancti Spiritus. Det var gøy å få mulighet til å se hvordan stemningen var i byene utenfor Havanna. For ikke snakke om å få oppleve litt luksus i løpet av turen. Vi kjørte i egen buss og fikk overnatting på luksushotell med alt inkludert (ja, også Cuba libre, Daiquiri, og Pina colada). Det var en fantastisk deilig følelse å endelig kunne ta en dusj i varmt vann. Det varme vannet dryppet deilig ut fra et ekte dusjhode og ikke fra en kran montert litt ekstra høyt oppe på veggen. Dessverre ligger disse all-inclusive hotellene fjernt fra de fleste cubaneres dagligliv. Reiselederen vår fortalte oss at det er først de siste par årene at rike cubanere i det hele tatt har fått lov til å benytte seg av dem. Byene oppleves også som

fattigere enn Havanna. Her var småbarn i bare trusa ute på gaten og tagg penger, og ga man penger til én, kunne man regne med at det snart ble kø. Tigging er egentlig ulovlig på Cuba, men manglende politikkontroll i småbyene gir rom for slike aktiviteter. Det er også slik at det er mer fattigdom på landsbygda, fordi de som har penger oftest flytter inn til Havanna by, hvor jobbmulighetene ligger (jobbmuligheter = flere turister).

"Havanna er byen som aldri sover, men som alltid er søvnig"

Småbyene er sjarmerende, vakre og idylliske, men fremstår som litt kjedelige. Det virker rett og slett ikke som om det skjer så mye annet der enn guidede turer for turister.

Dag nr. to på rundturen vår, stoppet vi ved Che Guevara Memorial Center i Santa Clara. Han hylles som en helt på Cuba. Man får servert et bilde av idealisten Che, som uselvisk ga av seg selv for å oppnå målet om et kommunistisk samfunn og som reddet Cuba fra å bli en brikke i Amerikas kriminelle underverden. Det er nesten lett å glemme at han også var en brutal morder, med et radikalt syn på revolusjonen. Den skulle skje gjennom væpnet vold og makt.

Folks ubetingede beundring smitter også over på meg som turist, ikke nødvendigvis fordi jeg sympatiserer med deres verdensbilde, men fordi jeg føler for beundringen de har for denne mannen. Che var mannen de trodde kunne gi dem et bedre liv. Han vil for dem alltid være symbolet på det frie Cuba. Sitatene fra Castro pryder også plakater rundt om i landet og dersom man rusler gjennom Havannas bakgater, kan man finne grafitti med skrift som "Viva Fidel". Likevel, det er tydelig at Che har en legendestatus som Castro mangler. Kanskje fordi han døde så ung? Han slapp i hvert fall å se Cuba bli offer for handelsboikott, isolasjon og fattigdom.

Min konklusjon for deg som vurderer å reise til Cuba, er: Bo privat 4-5 dager og opplev den ekte cubanske stemningen, men bortsett fra det, vær turist. Du får uansett ikke glidd inn i mengden og levd helt som en lokal. De forskjellige valutaene, dollartrengende menneskene og språkbarrieren setter kjapt en stopper for det. Samtidig, hadde jeg ikke bodd privat så lenge, hadde jeg ikke kunnet skrive en reportasje som dette. Jeg hadde heller ikke satt like stor pris på en saftig hamburger eller en iskald Frappuccino og jeg hadde ikke kunnet trå på digitalvekta hjemme og blitt overlykkelig over å oppdage to fraværende kilo. Sist, men ikke minst, så hadde jeg ikke fått oppleve cubanernes Cuba. For én ting er helt tydelig: Det finnes et eget Cuba for turister og et for lokalbefolkningen.

Øya er på vei inn i sin siste fase som en kommunistisk utopi og jeg kan ikke la være å tenke: Hvordan blir veien videre?

Yvonne Gadourek

Flere totalitære mareritt på side 24

Totalitært svermeri Datalagring og o

I Norge er notatet om datalagring nå sendt på høring, med høringsfrist 12. april 2010. Notatet, med det byråkratisk diskre navnet direktiv/2006/24/EU, er utarbeidet av Samferdselsdepartementet, Justis- og politidepartementet og Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet i fellesskap*. Datatilsynets Georg Apenes, kalte direktivet for «totalitært svermeri» i allerede for tre år siden. Datatilsynet og mange med dem, er skeptisk til Datalagringsdirektivet og opprop

Hvis Datalagringsdirektivet blir innført, vil alt det man gjør via nett, telefon (inkludert sms og mms), bruk av bankkort etc., bli lagret i to år. Faktisk blir mye av dette allerede lagret ulovlig lenge, da mye av data-trafikken går via utlandet. Samferdselsdepartementet ba nylig norske teleoperatører om ikke å la intern norsk datatrafikk gå via utlandet, men kom ikke med noe pålegg.

- *Datalagringsdirektivet vil føre til Norgeshistoriens mest omfattende overvåkingsregime, men for de kriminelle vil det likevel være muligheter for anonym kommunikasjon. Dermed står vi igjen med et direktivet som først og fremst overvåker de lovlige borgerne, og ikke de kriminelle*, sier leder av Stopp Datalagringsdirektivet, Lars-Henrik Paarup Michelsen.

Motstand nytter

Ja, det nytter å si i fra. Nærmere 35.000 tyskere gikk til sak for å få omgjort loven og høyesterett i Tyskland har erklært innføringen av Datalagringsdirektivet som grunnlovsstridig. Riktignok har de ikke underkjent selve Datalagringsdirektivet, men måten den er innført og hvordan den praktiseres. Derfor teller din stemme og motstand mere nå enn etter en eventuell innføring.

Global overvåking

Et samarbeidsprosjekt kalt Echelon hvor USA samarbeider med England, Canada, Australia og New Zealand, har i følge EU-parlamentet mulighet til global overvåking av tele-, fax- og nettrafikk. Således har allerede andre land stor mulighet til å overvåke også nordmenns bruk. I nær fremtid vil det ikke være noen tekniske problemer med å innføre de kontroll- og registreringssystemer man måtte ønske. Politiske avgjørelser bestemmer om et slikt system skal innføres og eventuelt hvordan det skal utformes.

DU er salgsvare

I USA må man allerede nå avgi alle ti fingeravtrykk for å komme inn i landet. Pluss irisscanning. FBI er i ferd med å bygge en gigantisk biometri-database, verdens overlegent største database over fysiske kjennetegn på enkeltmennesker, kjennetegn som kropps-sprog, gange og talemåte. Én milliard dollar skal brukes på dette. I følge Washington Post vil denne databasen gi amerikanske myndigheter uovertrufne muligheter til å spore individer, både utenlands og hjemme i USA. Selv om formålet er å spore kriminelle, vil FBI også, på forespørsel, tilby biometriske data til arbeidsgivere dersom det er mistanke om kriminelt rulleblad blant ansatte. Med andre ord er vi alle potensielle salgsvare, for FBI gir neppe fra seg opplysninger uten videre. Og hvem definerer hva som anses som mistenkelig? Holder det rett og slett bare å mistenke? FBI har også muligheten til å overvåke norske nettbrukere som benytter seg av amerikanske servere og netjtjenester. I følge Datatilsynet er

dette bare toppen av isberget hva gjelder amerikansk overvåking av norsk tele- og nettrafikk.

Den femte frihet

Kunnskap er den femte frihet, sier Kunnskapsdepartementet i en egen artikkel i et nyhetsbrev****. Var dette bare en dårlig oversettelse? Det europeiske fellesmarkedet har allerede sine fire friheter, varer, tjenester, arbeidskraft og kapital, i fri flyt mellom EØS-landene. Er kunnskap ensbetydende med fri utveksling av informasjon, all informasjon?. Informasjon om både deg og meg? For det er nettopp dette som er følgen av å implementere Datalagringsdirektivet.

Festning Europa

Ikke ulikt USA, forsøker EU noe lignende gjennom prosjektet Automatic Detection of Abnormal Behaviour and Threats in crowded Spaces, (ADABTS**)medenprisla på 4,48 millioner euro. Dette skal sikre innbyggerne mot trusler fra terrorisme, naturkatastrofer (!) og kriminalitet samtidig som det skal ivareta innbyggernes grunnleggende menneskerettigheter og «A secure Europe is the basis for planning our lives, for economic investments, for prosperity and freedom», heter det. Under Clintons besøk i Oslo for noen år siden, fikk Oslo politiet økonomisk støtte og tilgang til utstyr og teknologi fra sine amerikanske kollegaer. Dette skulle selvfølgelig kun brukes under Clintons besøk...

Sammen med innføringen av Datalagringsdirektivet, skal vi altså observeres, registreres og overvåkes samtidig som privatlivet ikke skal innvaderes. Det er i stor

grad de skandinaviske landene som har ført an i kritikken mot Datalagringsdirektivet. Lille Sverige har allerede blitt dømt i EF-domstolen for ikke å ha innført det kontroversielle datalagringsdirektivet.

Rettsstaten smuldrer opp

George Orwell litterære dystopi 1984 ble skrevet i 1948. Hans betraktninger av verden rundt seg og utviklingen med overvåking og totalitære regimer og propaganda var en advarsel om hvor samfunns-utviklingen kunne ende opp under gitte forutsetnin-

Plakat fra London-politiet, mars 2010

ger. Med dagens teknologi og også mulighetene til lokalisering via mobiltelefoner, er vi allerede passert 1984. Å tillate enda mer overvåking, bør vi vurdere nøye om er ønskelig. Personvernet bør komme foran politiets ønske om bekjempelse av kriminalitet. Hvis ikke, sier vi farvel til rettsstatens prinsipper. Å tillate politiet å kartlegge og overvåke alle og enhvers kommunikasjon via tele- og nettbruk, er et klart brudd på disse prinsipper.

Kameraovervåking

Organisasjonen Adbusters mener det finnes så mye som 50.000 overvåkingskameraer i Oslo eller omtrent ett kamera for hver 10. innbygger, mer pr. innbygger enn London som tidligere ble ansett å være verdens mest overvåkede by med 500.000 kameraer, ett for hver femtende London-beboer***. Storbritannia har nå 4.2 millioner CCTV kameraer (close circuit television camera), tilsvarende ett pr. 14. innbygger, én og en halv gang så mye som i Kina!

Georg Apenes i Datatilsynet går hardt ut mot overvåkingskameraene i Oslo. Det alvorlige er at hele 81% av bedriftene Datatilsynet besøkte i oktober 2009,

"Datalagringsdirektivet vil føre til Norgeshistoriens mest omfattende overvåkingsregime, men for de kriminelle vil det likevel være muligheter for anonym kommunikasjon."

Overvåkning

mot dette har versert lenge, mens politiet ivrer for å få dette innført. Datalagringsdirektivet vil koste årlig minst 250 millioner kroner å gjennomføre. Teleoperatørene vil ikke sponse overvåkningsgildet og har sagt klart ifra at denne regningen vil havne hos forbrukerne.

enten hadde unnlatt å varsle om kameraene eller lot være å informere publikum om dette. Her er det ikke bare en og annen glipp, men store overtramp.

Kvaliteten på kameraene blir også stadig bedre. Her er det snakk om høyoppløselige bilder, gange-, ansikts- og kroppsgjenkjenning og 3-D funksjon. Har du noen gang lurt på hvorfor det er doble kameraer der du spaserer, f.eks på hvert hjørne av en bygning? De trengs for å få 3-D-bilder. Mens de mørke kuplene har kameraer med bedre bevegelighet. Én av fordelene med 3-D-ansiktsgjenkjenning, er at det ikke er ømfintlig for lysendringer. En annen trend er hudteksturanalyse som gjør om linjer, merker og mønstre til matematiske formler. Ved å inkludere denne teknikken, kan man øke ansiktsgjenkjenningen med opptil 25 prosent. Med infrarød belysning, altså lys som ikke er synlig for menneskeøyne, kan kameraer få et tilnærmet dagslysbilde selv i mørket.

Orwellisk

«Regulation of Investigatory Powers Act» (RIPA) heter en britisk lov som skal regulere politi og myndigheters bruk av overvåkning mot terrorisme og alvorlig kriminalitet. Høres jo greit ut. Inntil man ser bruken av denne. Den har bl.a. vært brukt til å overvåke en familie i tre uker inkludert deres søvn-mønster. Hvorfor? Jo, pga. mistanke om at familien hadde oppgitt feil adresse for å få en skoleplass. Etterforskerne konkluderte med at familien ikke hadde gjort noe galt. Likevel forsvarer skoleverket sin aktivitet, da de allerede har avslørt to andre barnefamilier i løpet av et år som hadde løyen om bostedsadresse for å få en skoleplass. Alvorlig kriminalitet? Terrorisme?

Storbritanias Barne-, skole- og familieminister (Secretary of State for Children, Schools and Families) Edward Ball, har foreslått innføring av kontinuerlig 24-timers overvåkning av 20.000 problemfamilier i deres eget hjem, for å forsikre seg om at barna går til senga og på skolen i rett tid og at de spiser skikkelig. Til den nette sum av 400 millioner pund.

Drinking Tea Chronicles

Mye skjer nettopp i disse dager. Vesten står ikke tilbake for totalitære stater. Akkurat nå ser det ut som både England og Kina kappes i kampen for å være ledende. Drinking Tea Chronicles er et nytt begrep fra Kina. Det siktes her til politiets måte å takle uønsket, politisk aktivitet, hvorpå slike møter blir formidlet videre på nett/twitter etter en ubehagelig kopp med tea, gjerne på et ukomfortabelt sted. På bare én uke, fra rapporteringen om disse ubehagelige politiske tea-møtene, ble det meldt om 200 tilfeller. Dette er riktignok slettes ingen ny fremgangsmåte for det kinesiske politiet, men nå våger fler og fler å bemerke dette på nett, slik at fenomenet blir bragt for dagen.

Organisert, britisk angiveri

På Metropolitan Police (the Met), det britiske politiets hjemmeside, sies det følgende, i deres nasjoanale antiterrorismekampanje som ble lansert 8. mars i år: 'No call is a waste of time', The public are being encouraged to pick up the phone and report any activity or behaviour which is suspicious or out of the ordinary to the confidential Anti-Terrorist Hotline on

0800 789 321.' De har også hatt en rekke plakater ute med oppfordring til å melde fra om mistenkelig opptreden hos naboen og hvem det måtte være. Ved første øyekast, trodde jeg at dette måtte være en fleip, så drøye er noen av plakatenes, men nei, dette er dagens virkelighet! For sikkerhets skyld kjører de også en riksdekkende radiokampanje. Virkelig interessant blir det når man holder den britiske politiaksjonen opp mot bl.a. Robert Gellatelys resonnement om hvordan Hitler kunne få et helt folk til å følge hva svært mange til å begynne med opplevde som både fascistisk og brutalt, da de etterhvert så "nytteverdien" av tryggere gater og en styrket økonomi. Skal vi da aldri lære?

Velsmurt Gestapo

Kanadiske Robert Gellately, professor og ledende historiker på Europa, 2. verdenskrig og den kalde krigen, snublet over 19.000 Gestapo-rapporter og studerte disse. "Det var slettes ikke pga. et stort antall Gestapister men pga. et virkelig velfungerende angiverapparat at Gestapo kunne fungere.

Det var ikke det hemmelige [om Gestapo] som utførte hemmelige overvåkning i stor skala og gjemte seg bak hvert hushjørne. Det var vanlige tyskere som informerte om sine naboer."

—Robert Gellately

— Those who would give up
Essential Liberty
to purchase a little Temporary Safety
deserve neither Liberty nor Safety.
— Benjamin Franklin

(Den der gir opp grunnleggende friheter for å oppnå en midlertidig sikkerhet, fortjener hverken frihet eller sikkerhet.)

Ole A. Seifert

Uten et spor?

Det finnes mange måter for å forhindre elektroniske spor. Å bruke cash er én. Man kan også laste ned programmer som hindrer dataovervåkning, bl.a. fra polifix.org, laget av den danske it-organisasjonen Prosa som en protest mot Datalagringsdirektivet. Prosa lover at man skal kunne surfe helt anonymt om man installerer dette. Et annet nedlastbart program er Tor, www.torproject.org/easy-download.html.en som fungerer for Mac (OS X), Windows og Linux. Men viktigere enn noe av dette, er å protestere mot innføring av nye overvåkningssystemer og -direktiver. Dette kan du gjøre ved å signere Nei til EUs datalagringsdirektiv på: www.opprop.no/opprop.php?id=neitileudir og hos Stopp Datalagringsdirektivet på www.stoppdld.no/om-initiativet/ressurser/. Stopp Datalagringsdirektivet har også en velfungerende hjemmeside, www.stoppdld.no/blogg/, med mye info.

* www.regjeringen.no/nb/dep/sd/dok/hoeringer/hoeringsdok/2010/horing---data-lagring.html?id=590001
** www.cordis.europa.eu/fetch?CALLER=FP7_SECURITY_PROJ_EN&ACTION=D&DOC=37&CAT=PROJ&QUERY=0123e36de3ce:4312:22d3b7d9&RCN=91158
*** ifølge studie fra UrbanEye
**** www.regjeringen.no/nb/dep/kd/dok/tidsskrift_nyhetsbrev/forsiden-kd-aktuelt2/kd-aktuelt-nr-3-2007/forskning/-kunnskap-er-den-femte-frihet.html?id=465728
***** www.met.police.uk/so/at_hotline.htm
Anbefalt blogg: Den femte frihet, http://www.geirmund.com/zine/den_femte_friheten.html

HANDYMAN? PEST CONTROLLER? BOMB MAKER?
They're making bombs, so naturally terrorists will try to conceal their activities. But sometimes they can leave tell-tale signs. Signs we need your help in spotting. They may load up their vehicles with large amounts of chemicals, fertilisers or gas cylinders, all of which can be used to make bombs. These may be bought with cash. They'll also have to be stored somewhere like a house, a lock-up or a garage. You might even see discarded material. If you notice anything suspicious or out of the ordinary
CALL THE CONFIDENTIAL ANTI-TERRORIST HOTLINE ON 0800 789 321.
We don't believe any call is a waste of time. If you suspect it report it.

METROPOLITAN POLICE
CITY OF LONDON POLICE
SOUTH LONDON POLICE

Rødblinkende alarm

Kunstopplevelse i dunkelt steinbygg

Den smale, sorte porten åpner seg og jeg trer inn i steinbygget med sorte søyler og vifteformede trapper. Samtidskunstmuseet. Et dunkelt steinbygg for samtidens forstenelse i fortiden?

En munter vakt titter opp fra bladet han leser og nikker til at det er fri entré. Bortsett fra andre unge menn i samme lysegrå uniform, er det kun eldre mennesker å se i hallene og gangene.

To eldre menn, den ene mer kulemaget enn den andre, blir mitt selskap til en intim video som suser gjennom indre organer, faktisk. "Indre organer, ja..." sier gubbene.

En mindre lysvideo viser parallelt, på samme vegg, en kvinne i sterkt fargede klær gå med stødige skritt gjennom en by. Musikken er pirrende og drivende.

Hovedfilmen går over til å sveve over et fjellandskap. "Natur..." sier gubbene. Parallelt blir kvinnen stanset av tre menn som kneler for henne og tilber henne. "Tilbedelse..." sier gubbene. Jeg blir grepet av kunstverket og proklamerer: "Dette er de kroppslige drifters og nytelsesapparaters fjellandskapsstorhet!!" Gubbene forblir mistenkelig uberørte. Kvinnen i lysvideoen markerer mennene i pannen på indisk vis med rødt. Jeg mistenker det for å være hennes eget menstruasjonsblod, som også har trengt igjennom kjolen hennes på baksiden og skapt en like perfekt rød sirkel-flekk. "Litt sånn indisk," sier gubbene. Dustetheten deres aggresjonsdriver meg videre og jeg halvproper: "Den røde flekken på rumpa hennes og de røde flekkene på mennenes panne signaliserer som en rødblinkende alarm at sexualiteten og åndeligheten er forbudet!!" De gamle mennene ber meg ta vare på meg selv og etterlater meg gomlende på sjokoladeplaten de ikke ville smake på.

Senere, i rommet vis á vis blir jeg stående og studere fem bilder som har hengt i barmørket langt oppe på veggene på Soria Moria bar i mange år. Vanessa Bairds religiøse satire og malekunst er utømmelig facinerende. Men på nært hold må jeg bremse ved at det er noe monotomt og sjelløst over ansiktene i maleriene hennes.

Jeg blir avbrutt av en rødfarget skikkelse som nærmer seg. Det er en eldre dame i rød kåpe som tydeligvis har noe å si meg. "Du må se den filmen!" sier hun og peker mot en én ganger én meter stor lysfilm. "Den er helt fantastisk!" Jeg sier, ja, okei, og følger hennes oppfordring.

Lysfilmen viser en usminket, lyshudet og lyskledd kvinne som snakker. Jeg tar på meg hodetelefonene og lytter til hennes monolog på gebrokkent engelsk med markant norsk "r". Hun forteller at hun er blitt fortalt hva hun skal si og gjøre. Hun vil slå, men stemmene sier at hun ikke kan, og det gir henne blod på tann. "I want to hit, and hit, and hit!!" sier hun. Hun skriker til stemmene: "Fuck you! You can not tell me what to

do and say any-more!" Hun sier hun føler seg fri, men plutselig bryter hun ut i et nevrotisk latterbrøl, før hun med pisto-limiterende hånd setter et lekeskudd i pannen, idet fil-

men slutter. Jeg blir sittende og undre om skuddet var en markering for et hamskifte eller om det bare var en simpel, klassisk utfeiging.

Jeg vil gjerne høre den rødkledde damens mening, men hun er på vei opp trappen til den aktuelle hovedattraksjonen, et retoperspektiv på Ludvig Eikaas kunstneriske virke. Det eneste jeg vet om ham er at han har prestert å lage det grusomme verket som er blitt trykket på millioner av postkort, det med ordet "jeg" skrevet i løkkeskrift over noen slappe, vannrette linjer.

Jeg tenker at siden damen ble så grepet av filmen med lekeskuddet er hun og filmen forbundet. Det vil si at dersom jeg kommer til bunns i henne, vil jeg også komme til bunns i filmen. Jeg legger dommen over på hvilket uttrykk som vil prege damens ansikt der oppe i Ludvigs landskaper. Blir hun like frelst av det, er filmen ikke rent frihetsdyrkende, lekeskuddet kun en flukt og tittelen burde vært: "Jeg, svake menneske" eller noe. (Orginaltittelen er forøvrig "The Total Cycle of Psychoanalysis in Seven Minutes". (Hva som psykoanalyseres er det jeg finner ut.))

Før jeg løper etter henne tar jeg en rask titt på de tre små rommene ved trappen. Det i midten er bekmørkt, bare en liten skjerm med psykedelisk mønster lyser svakt. Jeg går mot skjermen og vel inne i rommet hører jeg installasjonens lydbidrag, sterkest bestående av en gjennomtrengende tone som jeg opplever at blander seg med konsentrasjonsfrekvensen i tankene mine! Tonen var eksakt den samme som jeg hadde sunget kvelden før for min gode venn og sagt at det var den musikalske beskrivelsen av den kontinuerlige livsnerven i meg. Og her var altså den samme tonen i en setting med et psykedelisk alter med en buddhafigur, forøvrig. (Buddhaer går meg som regel hus forbi. Det kryr jo av dem.)

Jeg setter meg ned for å nyte det hele, men tonen er ikke konstant nok, skjermmønsteret snarere forvirrende enn hypnotiserende, og buddhafiguren standardiserer installasjonen med alle sine politiske og sosiale assosiasjoner og forstyrrer en eventuell indre konsentrasjon. Derfor slo det meg at muligens vil denne installasjonen med vilje ikke inspirere publikum til meditasjon, men heller at vi skal få meditasjon langt opp i halsen og aldri oppsøke det igjen. Gratulerer, Josefine Lyche, du lyktes!

Jeg løper opp til overetasjen og feier blikket over Ludvigs "fantasi"manifestasjoner på fem minutter. Kunsten er åpenbart det man kaller oppfinnsom og kreativ, men hva hjelper vel det når jeg knapt merker at det er kunst jeg ser på. Jeg kunne like så godt spankulert gjennom Bagorama, Miss Lola eller Stormbergs sortementer!

Damen i rødt står stødig på hælene og betrakter veggbildene med et frelst smil klint over leppene, akkurat slik Ludvig ser ut til å kline bilder på lerret og ansikter i leire. Til gjengjeld går huleboerkunsten godt sammen med steinalderbygget og gråsteingamlingene. Jeg kjenner meg ubekvem i Jotunheimen og tripper ned trappene, forbi de fnisete vakte-poikene og ut, ut i det fri, der jeg kan hymne mine frekvensbeskrivelser og skrive bjeffende ord i fred og ro.

Lillit Sinand Keogh

UHØRTE ANMELDELSER. HØR UHØRT!?

Alan Davey - "Eclectic Devils"

(Earthquake Records 2009, EQRCD0002)

Nå med eget label som han gir ut fartsglade spacerock-plater på, er denne bassisten fra verdens kuleste gruppe endelig "fri" fra moderskipet og uten sine tentakler i verdensrommet (Gunslinger, Ace Of Spades, The Meads Of Asphodel, Pre-Med, Hawklords og Bedouin). Her altså, helt på egenhånd. Vel, bare nesten! For sagnomsuste Hauke-kollega, fiolinist Simon House, bidrar med masse koselig gnudding som er langt mer enn noen "Fairytale". Den 8 minutter lange "Angel Down" er høydepunktet på denne jevne utgivelsen fra en jevnt dyktig mann, som Davey. Skiva er en skikkelig symfo-pønka sak som får hårene til å reise seg i nakken mellom taktene.

Litmus "Aurora"

(Rise Above/Plastichead 2009, RISECD125)

Dette rocker noe skikkelig, som forventet etter deres 2 allerede utgitte langspillere på det etablerte Rise Above- labellet. Feiende flott og fet 90-talls "trio" Hawkwind-klonet spacerock på moderne vis, der bassisten høres ut som Alan Davey på en prikk. Definitivt en klone. Litmus er kjent for sitt "Perverst Kabbalistiske Lys-show" på konserter rundt omkring i hjemlandet, skal vi tro PR folka fra England. Undertegnede likte "Planetfall" (skiva fra

2007) et hakk bedre, men det er alltid rom for mer verdensrom – å invadere. Knakende hyggelige saker som klinger akk så velkjent for gamle rom-rockere, selv med bare Cola.

Motorpsycho - "Heavy Metal Fruit"

(Rune Grammofon 2010, RCD2093)

Med en tittel visstnok fått fra Blue Øyster Cult er altså atter en Motorpsycho skive i havn etter 20 års svært så produktive aktivitet. Her går det i et absolutt spise-lig Grateful Dead-tempo og klimpring så det gjaller like stemningsfullt som "Ripple" eller "Friend of The Devil", altså slett så værst. Men er det heavy metal? Nei, Motorpsycho bare later som det, eller så er det noen som koddet med meg. Anbefalt og ellers en skikkelig koselig dose space-psykedelia fra disse Norgesmestere i platebransje. De har tydeligvis fortjent all den frukten de bare ønsker seg.

FRUKT!

Velfrisert kosmos

med mange nyanser

Pluto & the Planets' første album, *360 Degrees of Wonder*, er velfrisert og iørefallende kosmisk rock med assosiasjoner til 70-tallets høytskuede utskielser i samme gate. Tross det umiddelbart iørefallende lydbildet, er albumet likevel intrikat og så rikt på nyanser at det vokser over tid.

Mitt første møte med *Pluto & the Planets*, var en glissent befolkert konsert på *Elm Street* i Oslo i februar i år. Jeg hadde lave forventninger. Opptredener på tradisjonelle utesteder hemmes gjerne av dunkelt grøtete lyd, i tillegg til at nye, ukjente band ofte har for lite spennvidde i arrangementene, men ikke greier å veie opp for dette med noen merkbar nerve i fremførelsen. Overraskelsen, og gleden, var derfor stor da *Pluto & the Planets* viste seg å lykkes på alle måter. Dette i forstand at de spilte på et allsidig oppsett av instrumenter med møysommelige innøvde fingerferdigheter, slik at de ytte enhver nyanse rettferdighet i de forskjellige låtene, og at de hadde trukket inn en tekniker som sørget for krystallklar lyd. Komposisjonene var dessuten følsomme og medrivende tross den tekniske kompleksiteten, på samme måte som 70-tallets såkalt kosmiske rock eller nyere band som *Porcupine Tree*.

360 Degrees of Wonder

Med *360 Degrees of Wonder* er *Pluto & The Planets* blitt tilgjengelig på CD, tilsynelatende for egen regning ettersom det er vanskelig å researche seg frem til noe distribusjonsapparat for albumet, men med profesjonell standard på både produksjon og coverdesign. De i alt fjorten låtene ligger på mellom tre og sju minutter, cirka, og representerer en type stemningsfull, drømmende og umiddelbar, men

samtidig teknisk intrikat poprock. Trommene og basslinjene som ligger til grunn er veldig detaljrike, liksom progrock, men holder rytmen der prog ofte spiller på uanmeldte taktskift. Over de fleste av disse grunnrytmene følger svalt bølgende synthlandskap som skaper en dus stemning i lytterens bryst, omtrent som når en setter seg foran vinduet etter at det er blitt mørkt, med en kopp te, og gemyttene senker seg. Det hovedsakelige drivet skapes av Plutos sologitar, som slanger seg veldig pent og velklingende gjennom hele låtmaterialet, men heldigvis med en så erkepsykedelisk urkraft at det ikke blir tamt eller voksent i negativ forstand. Undertegnede vil snarere trekke assosiasjoner til David Gilmours spillestil eller gitarpartiene hos Tangerine Dream. Som hos dem er sologitaren veldig fengende og uproblematisk for den gjengse lytter å henge med på, men kunstnerisk berikende i den dypt assosiative måten den utfolder seg på.

Vokalen på låtene besørgeres av en Sandra som synger veldig kjølig, men samtidig bløtt, innsmygende og skimrende vakkert, mens enkelte innslag av programmerte rytmer og kulinariske instrumenter, som didgeridoo og fløyte, bidrar til et nødvendig mangfold i lydbildet. Med *Pluto & the Planets* later det til å ha kommet et band som lyder skjønt og iørefallende nok til å kunne gå hjem i de tusen hjem, eller på P4, men som beskrevet med nerven og autoriteten til det beste av det man på 70-tallet kalte kosmisk rock, et begrep som var mye knyttet til Berlins krautscene, der artister som nevnte Tangerine Dream hadde latt seg inspirere av eksempelvis Pink

Floyd. Mitt eneste ankepunkt er at hele albumet, med unntak av siste låt, holder seg til det velfrisert pene og intimt hyggelige, der konserten innimellom skeiet ut i dype, suggererende psykedeliapartier. Albumet er altså skreddersydd for mørke høstkvalder hvor en sitter lunt innendørs med en kopp te og dagdrømmer om gjevere ting enn hverdagens banaliteter, som for eksempel å få være mo med ei man har følelser for, men kosmos består jo ikke bare av slik kos. Det handler også om å miste bakkekontakten og alle referansepunkter i turbulente mellomfaser og om ekskursjoner inn i uoppdagede avkrokar, for eksempel i form av et overgangsritual så kroppslig pinefullt at eneste utvei er å overskride smerten mentalt, eller en kollektiv sirkeldans hele natten igjennom der bare fellesskapet holder en i tømme ettersom hjernebanene frårer over. Det kunne vært spennende om *Pluto & the Planets* etter hvert trakk noen av de tyngre psykedeliapartiene som satte en spiss på konsertopptredenen inn

i studioproduksjonene sine, uten at det gikk utover den kjærlige og positivt oppbyggelige tonen, men jeg ønsker ikke å fremheve dette som en veldig relevant bøyg mot albumet de har laget. Det er svært gjennomarbeidet og stilfullt. Med sine distingverte spillferdigheter som balsamerer både kropp og sinn uten å ende opp som tafatte eller pregløse,

representerer dessuten musikerne et alternativ til eventuelle uuttalte konvensjoner om å måtte skrike ut sitt eget sjeloliv for å lyde autentisk. *Pluto & the Planets* er et band som jeg mer enn gjerne hører mer fra.

Pål Flakk

Se www.plutoandtheplanets.com for mer info.

ØR UHØRT PÅ RADIORAKEL (FM 99,3) KL. 10 PÅ LØRDAGER

Osiris The Rebirth - "Remnants Of Life" (Rare Steak Records 2009, RSR50052)

Denne britiske gruppa, skal en tro ryktene, ga ut noen obskure kassett-utgivelser på slutten av 80-tallet og forduftet så i 20 år. Nå har altså denne hittil ganske kule space/prog besetningen slått seg sammen med selveste Nik Turner på saxofon og Cyndee Lee Rule på fiolin, og gitt ut "Remnants of Life" på Rare Steak Records. Det går i Pink Floyd-stilisert spacerock med tangenter som får minnene satt i sving rundt Marillion på begynnelsen av 80-tallet. Men det er ikke på langt nær så kommærsj, og langt mer minimalistisk og smakfullt ala Dave Gilmour og Roger Waters produksjoner. Flott og velspilt, og en jevnt over koselig tur innom spacerock floraen, en miasma av eksotiske inntrykk og spennende lyder, og nok av interessante referanser krydrer ellers smaksøkene.

Voivod - "Infini"

(Nuclear Blast/Irond 2009, IROND CD 09-1613)

Dette er en gruppe som har gjort mange svært så underlige krumspring innen -og utenfor- sjangeren

thrash-metall de siste 25 årene, Spilt inn rundt demo-opptakene til avdøde gitarist Piggy, og med Jason "Jasonic" Newsted fra Metallica på bass og Snake tilbake på vokal, har trommis og leder Away og resten av Voivod laget en spennende videreføring av deres forrige ganske så kjedelige "post-mortem Piggy" CD, "Katorz". Altså, dette er blitt politisk engasjerte gutter ser det ut som, med visjoner av metal-heads som invaderer en variert farge-pallete som spenner miljøvern og informasjonsalderen til rom-invasjon og det spaltede atom. "God Phoned" er kanskje den beste låta her, den trekker minner i retning tiden da Voivod skrudde på sjarmen på sitt mest kreative på 80- og 90-tallet, ett sted mellom deres "Killing Technology" og "Angel Rat" LP'er som referansepunkter. Verdt en lytt hvis en liker art-school Science-Fiction orientert metall, og ellers reker gatelangs uten mål og mening eller hva.

Charlie XYZ

anacondaconan@gmail.com

Jesus og fariseerne

Bokomtale:
Markusevangeliet,
Matteusevangeliet,
Lukasevangeliet,
Johannesevangeliet

Har du som jeg vokst opp med f.eks. kristendomsundervisning i skolen, konfirmasjon, en religiøs bestemor osv. kjenner du allerede de fleste episodene fra nytestamentets evangelier. Jesus helbreder den blinde, Jesus gjør vann til vin, Jesus metter fem tusen, Jesus lar de små barn komme til seg, Jesus vekker Lasarus fra døden, Jesus fødes i en stall, Jesus dømmes og korsfestes, m.m. Men har du forsøkt å lese evangeliene rett gjennom, *som om det var første gang*, uten en prest til å preke og tolke for deg? Å lese de fire eldste evangeliene med åpne øyne gir en ganske annen opplevelse enn den du får presentert i små moralske småstykker i kirka.

Hovedpersonen, Jesus fra Nasaret, er i årenes løp blitt gjenstand for så meget fortolkning og allusjon, at han kan trekkes frem som representant for et hvilket som helst ideal. Det fins en Jesus for alle, for munk og kriger, eksistensialist og pietist. Men her sitter jeg og lar ham møte meg direkte *i kildene*. Jeg tar ham imot som en karakter fra en bok, jeg leser Bibelen som jeg leser en hvilken som helst tekst for første gang. Uten fordommer, ikke sant?

Jesus er denne pussige fyren som sier han er Menneskesønnen, og som ber folk legge alt til side, forlate sin far og sin mor, og komme med ham. Overhodet ingen representant for familieverdier, det kan slås fast med det samme. Disiplene legger ned sitt arbeid og følger Jesus i tykt og tynt - men må gang på gang irretesettes fordi de ikke fatter poenget. Disse gjentatte scenene hvor Jesus overhøvler disiplene blir etter hvert ustyrtelig komiske, til tider sitter jeg og brøler av latter. Det slår meg at sammenlikningen mellom Jesus og Sokrates, Jesus som viderefører av den dialogiske tradisjon, slett ikke stemmer overens med figuren i nytestamentet. Her handler det om tro, om at personen Jesus Kristus er helt unik og at ingen gamle regler gjelder, ingen andre hensyn teller, når Jesus K. først har entret scenen. Disiplene feiler gang på gang i å la denne overbevisningen overta dømmekraften deres, de glemmer stadig vekk at svaret er enkelt: Jesus Kristus. Og kjeftes huden full for det.

Og så har vi fariseerne, de jødiske skriftlærde som stiller seg skeptiske til at den nye messias er her. De fritter Jesus ut, og ber om bevis

”Ve dere fariseere! Dere er jo så glad i å sitte på æresplassene i synagogene og bli hilst med respekt når dere går over torget. Ja, det venter en alvorlig dom på dere. Dere er akkurat som graver som ikke er synlige lenger. Mennesker går forbi dere uten å være klar over den elendighet de passerer. (...) For dere knuser mennesker under umulige religiøse krav – krav som dere aldri ville tenke på å etterkomme. Ve dere! Dere er nøyaktig lik forfedrene deres. De drepte profetene. Mordere! (...) Dere skjuler sannheten for folk. Dere vil ikke akseptere den for dere selv, og dere hindrer andre, så de ikke får en sjanse til å tro.”

Fariseerne og lovekspertene var rasende, og fra nå av kom de stadig med en mengde spørsmål til Jesus. De forsøkte å lure ham til å si noe som de kunne arrestere ham for. (Luk. 43-54)

for at han er Guds utvalgte. Men Jesus nekter plent, han vil ikke engang snakke med slikt folk. Selv om han nettopp har utført mirakler, og dette vitterlig er grunnen til at folkemengden hyller ham, vil han på ingen måte gjenta bragdene i fariseernes påsyn. Fariseerne er ikke verdige, de er for kritiske og selvsikre. Jesus - dialogens mann? Her er lite som peker frem til den hypotetisk-deduktive metode, det er iallfall sikkert.

Etter en moderne målestokk kommer fariseerne klart bedre ut enn Jesus, er du ikke enig? Fariseerne etterprøver kjensgjerningene med sin fornuft, og for dette møtes de av Jesus med forakt og forskjellsbehandling.

Men hva er dette for slags lesning? Skal man ikke la hovedpersonen nærmere innpå seg enn dette; skal man bare dømme ham med sin snusfornuft uten å ta innover seg hans indre motiver? Og hans livaktighet? Dette er tross alt mannen som har fått meg til å brøle av latter. Han både utfører mirakler og

s k a p e r
begeist-
ring hvor
enn han
k o m -
m e r ,
s å

**“Gjør vann til vin, gjør
vin til blod, gjør blod
til god tro! Ha Ha!”**

usympatisk er han da ikke?

Evangeliene har en trumf: Jesus er seg selv, han følger sin indre gnist, og blir en likandes kar til slutt. For hva er det fariseerne krever? At Jesus skal bevise hvem han er, hvorfor han gjør som han gjør? Jesus er den han er, det er hans poeng. Trenger man å rettferdiggjøre sitt liv på forhånd, i henhold til regler og forskrifter? De grunnleggende valg i livet, må de være ”fornuftige”? Dersom jeg *er nødt til* å legge ut på en reise, for eksempel, for å komme meg bort, for å finne ut av livet, for å ..., for å..., hvorfor? Jeg vet da ikke, jeg vet bare at det er dette jeg må gjøre. Livet kommer først. Ingen fornuft, ingen rettferdiggjørelse, ingen gyldige regler, om man ikke *først* lever. Skal man rettferdiggjøre en forelskelse, en lengsel, en opplevelse av livsgåten? Om jeg elsker

skjønnheten i dette treet utenfor vinduet mitt, trenger jeg å redegjøre for *hvorfor*? Er ikke alle slike krav å vrenge tilværelsen? Står ikke en slik forventning til den hypotetisk-deduktive metode i motsetning til livet selv?

Fariseerne er ikke ute etter dialog, men i å kvele en livsimpuls allerede ved fødselen. Det er et misbruk av den kritiske sans. Slik er iallfall Jesu bedømmelse av dem.

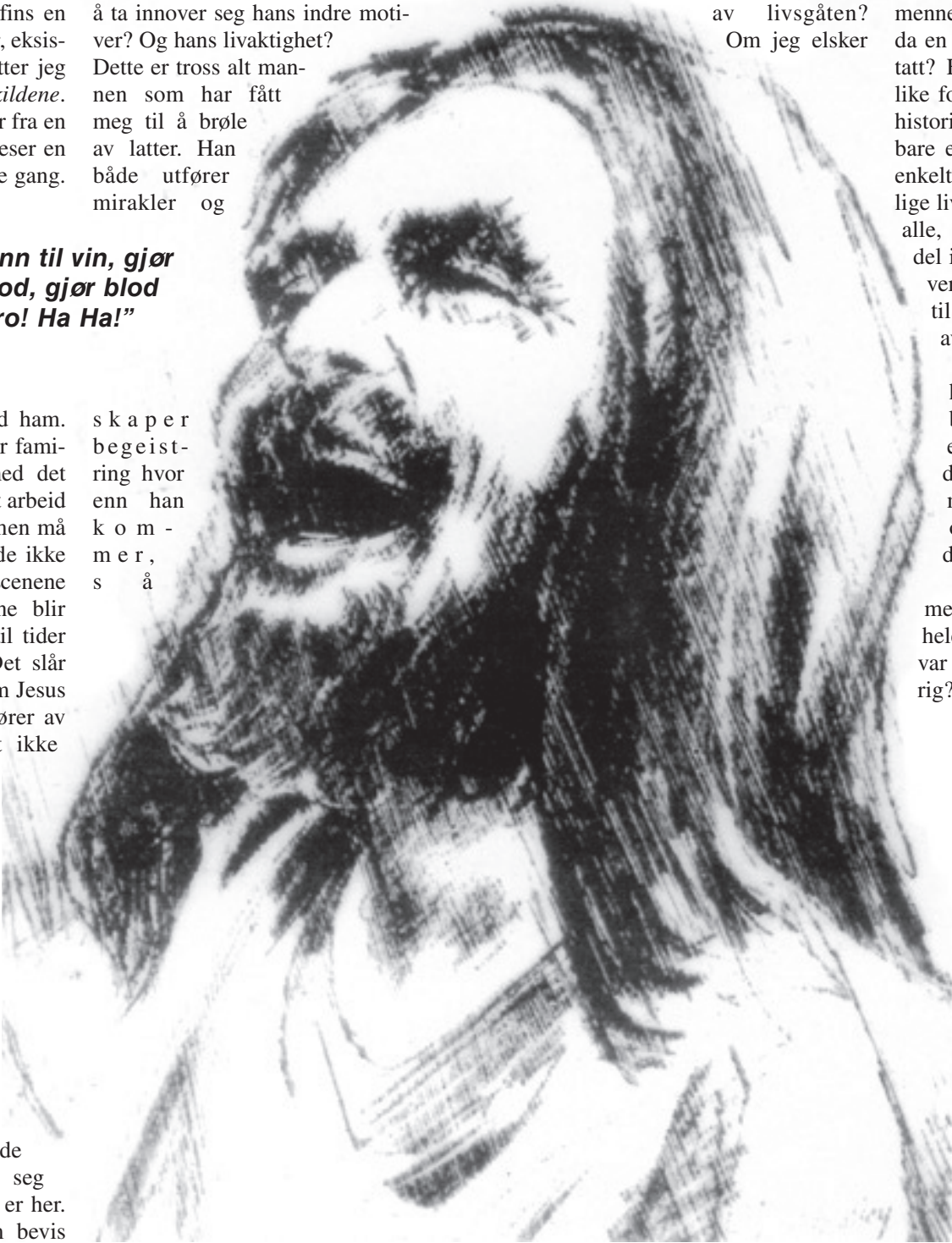
Så spør vi en gang til: Er Jesus dialogens mann? Han krever at fornuft og dømmekraft legges til side, derfor er det på ett plan lett å svare definitivt nei. Og dermed den negative del av virkningshistorien: Vi kapper hodet av alle vantro! På et annet plan: Tja, hvorfor ikke? Jesus appellerer til noe i oss som går forut for dialogen. Til å følge sitt indre kall, til å være et menneske til stede i verden. Dette er da en forutsetning for dialog i det hele tatt? For å møte andre mennesker på like fot? Derav den positive virkningshistorien, hvor Menneskesønnen ikke bare er Jesus Kristus, men hvor hvert enkelt menneske deler denne uvurderlige livsimpuls. Gnisten av Gud er i oss alle, fordi vi *er*. Og fordi vi alle tar del i Gud, i sannheten og livet, er det verdt å lytte til hverandre. Ingen vei til sannheten går ved å kappe hodet av sine meningsmotstandere.

Disiplene får kjeft, ja, men historien var ikke like god (og brølende morsom) uten dem. De er hvem de er (selv Judas, forræderens, indre overbevisning teller med). De følger mesteren, de gir opp sine tidligere liv, men følger dermed samtidig sine egne kall.

Så Jesus kan glitre til. Ikke dermed sagt at jeg behøver å like ham hele tiden. Vel? En og annen fariseer var (og er) kanskje oppriktig nysgjerrig?

**Bjarne
Benjaminsen
Billigbokleser**

**Jesus lever
videre på
side 12 og
side 32**

Kultur i blomst

Kunstnere er i dag den gruppen som har flest under fattigdoms-grensen. I en hektisk kapitalistisk verden, hvor alt har sin pris, synliggjøres den delen av kulturen som har prislapp. Ofte er det jo høyere pris, dess bedre. Problemet er ikke kunsten og kulturen i seg selv, men samfunnet som sådan.

Nå skal jeg holde meg unna media generelt, der jeg mener at forfallet er stort. Og pengeorientert. Seere, lesere, kjøpere, annonsører er det som teller mest på de fleste arenaene.

Kultur

Jeg innskrenker meg til å omtale billedkunst, scenekunst, film, multimedia og musikk (og tekst, i mindre grad). Som blomstrer under trange kår. Så trange at man må være oppriktig interessert og oppsøkende for å få med seg det nyskapende og genuine. For det har ikke nødvendigvis mediatekke. Eller rettere, media er så forflatet at de ikke dykker ned til arenaene hvor kunsten blomstrer som best. Med mindre det er champagne og kjendiser til stede.

Kunstnerne sitter på sine tuer og snekrer sammen verk. Det er det de driver med. Så skal de presentere det, men hvor? Hvor er arenaene som tar i mot nyskapende kunst? Hvis ikke navnet og kontaktene er riktige? Selv små “åpne” kunstforeninger, gjerne støttet av f.eks. kommunen, utøver ofte kunstsnoberier for å tekkes markedet.

Døde rotter

Må man virkelig ta til ekstreme metoder for å markere seg i et pengeorientert “kunstmarked”? Mange er de kunstnere som jobber jevnt og trutt hele livet, uten å oppleve gjennombrudd. Er de heldige, får de stipender og støtte er lang, lang fartstid. Merkelig nok, er noen av kriteriene slik at man må ha et etablert navn med dertilhørende salg, for å få f.eks. garantilønn, som gis 1-5 år. Er det feil? Både Ja og Nei. De fleste som mottar dette, har sannsynligvis levet på fattigdomsgrensen i mange, mange år, før resultatet i form av salg og anerkjennelse kom. I et vanlig bedriftsøkonomisk perspektiv, ville de fleste vært begjært konkurs for lengst, eller i det minste lagt ned virksomheten sin pga. ulønnsomhet.

Et relativt nytt fenomen har oppstått pga. dette presset. Utagerende statements som knapt egentlig har noe med kunst å gjøre. Døde rotter på olivenglass på Kiwi med dertilhørende presseoppslag. Kanskje en liten straff eller bot, men hva gjør vel det, når man endelig har fått innpass i medias lys, noe som teller mye hos galleristene som er like opptatt av å selge som å presentere god kunst. Det er deres levebrød, og de vil gjerne tjene mest mulig. En ukjent kunstner er ikke noe sikkert eller godt kort. Men en som har media-dekning er.

Så hvorfor går ikke kunstnerne ut og selger? For de fleste er det så enkelt som at det kan de rett og slett for dårlig. De kan gå på sin bijobb, som de fleste av dagens kunstnere overlever på, men de kan ikke selge sin egen kunst. De prøver gjerne, men de fleste er ikke “der”. Det er som å be IT-konsulenten om å legge tak, eller bakern om å sette opp websider. Kunstnere er i hovedsak elendige selgere. De er, slik jeg ser det, de mest alternative som finnes, men ikke selgere. De vet ikke hva ting koster utenom det daglige brød og gitarstrenger eller penslene sine, for å

sette det litt på spissen. De går ikke på konserter til 400kr med mindre de får billettene (noe heldigvis mange kunstnere får, pga. sin kontakter i kunstverdenen).

Hvorfor ikke tilpasse seg markedet?

Hvorfor maler ikke alle billedkunstnere landskap, portretter og blomster? Dessverre er det de som gir opp kunsten helt eller delvis og prostituerer seg for pengene. Trykker opp blomster- og hjertekort som de selger på markeder o.l. Lager popmusikk som 12.497 har gjort før dem. Og lager noe annet enn genuin kunst. Kunst er noe man mest av alt lever for, ikke nødvendigvis av.

Kunstnere holder den siste skanse. Som ung og nyetablert kunstner, møtte jeg en eldre, erfaren kunstner med noe kommersiell suksess, sett ut ifra et kunstnerperspektiv. Han oppfordret meg til heller å stjele brød og melk, enn å prostituere meg som kunstner. Han oppfordret meg til å tviholde på min integritet og se det over et langt perspektiv. 10 år var et minimum, mente han. 10 år minst, hvor jeg sannsynligvis ville gå sulten oftere og mer enn de fleste andre. Ikke fordi det er ønskelig eller nødvendig, men fordi samfunnet ikke prioriterer kunst. De vil gjerne ha det, men ikke betale for det.

Lucy Swann med Willy i Frank Znort Quartet på Blå

I det såkalte alternativmiljøet er nesten alle enige i at de skal ha betalt for sine tjenester. På lik linje med resten av verden. Bortsett fra kunstnerne. De ender ofte opp med å betale for å fremføre eller vise sin kunst og er glad når det går i null. Jeg tror ingen annen yrkesgruppe blir spurt så ofte om å bidra for så lite som det kunstnere gjør. Det er virkeligheten folk flest ikke får med seg. De ser Nerdrum og Damien Hirst og Christina Aguilera og Madonna og tenker ikke over at disse tilhører minoriteten av den kommersielle eliten på den utvannede, kommersielle arena. (Forøvrig noe av samme “virkeligheten” som gjenspeiler seg i idrettsverdenen, men det lar jeg ligge for nå).

Joda, kunst og kultur blomstrer, enten det er her på berget eller i Kina. Og folk vil gjerne ha denne kunsten når de kan laste den ned gratis eller kjøpe en offsetplakat av “stor” kunst på Ikea til et par hundrelapper.

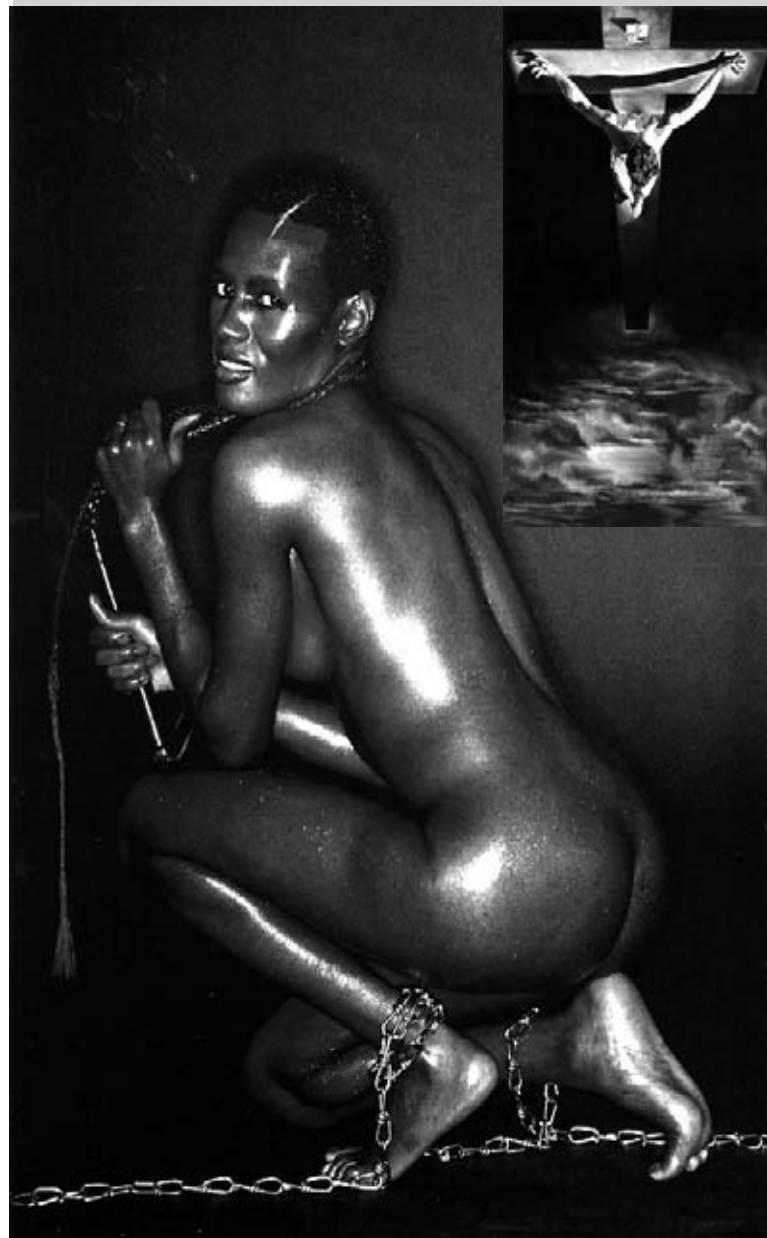
Kanskje på tide å gå ut i den virkelige verdenen? Alle kjenner Pushwagner nå, men hvor var dere hen når han trengte det som mest? Da snudde de fleste ryggen til ham, han så jo ut som en fattig, forsoffen boms.

Skulle noen trenge hjelp i denne undergrunnsjungelen, er det bare å ta kontakt. Enten det er jazz, electronica, rock, samtidsmusikk, scene-kunst, film, multimedia, billedkunst eller annet. Jeg tar selvfølgelig skyhøye konsulentonorarer.

Ole A. Seifert

2040 del 4

I dag fant jeg en gammel falmet konvolutt full av avisutklipp. Stort sett dreide artiklene seg om fadderbevegelsen som oppsto i vårt landområde rundt 2015. De eldste artiklene var allerede skrevet i 2012, det var da bevegelsen så sin spede begynnelse. Sakte reiste den seg, denne folkereisningen mot myndighetenes asylpolitikk. Etter en mengde eksempler på hjerteløs internering av våre nye landsmenn i nedlagte militærforlegninger ol. tok folket grepet selv og opprettet et nettverk av fadderboliger hvor man kunne huse en eller to nyankomne. Myndighetene, som selv så at de hadde feilet ønsket denne bølgen av hjertelig engasjement velkommen. Det skjedde visst et stemningsskifte rundt 2012, mange av de nyreligiøse ventet på Mayakalenderens spådommer om verdens endepunkt og fryktet jordens undergang. De kristne med sin dommedagsfilosofi hadde allerede prediket at enden var nær i årevis. Men nei, det var den gamle mentaliteten som begynte å miste sin kraft, noe nytt tok over. Det skjedde gradvis, sakte sakte, fortalte den gamle til meg da jeg begynte å ta meg av ham i 2015. Inni hver av oss, en ny og mer våken tilstand vokste. Selvfølgelig hadde vi allerede blitt mer globale eller skal man si planetære av de store globale innsamlingsaksjonene for landområder som var blitt utsatt for naturkatastrofer. Vi begynte sakte og sikkert å bli Jordboere. Mediedekningen av katastrofene og om hvordan vi sammen trådte til, flettet oss sammen. Vi sto rustet til å mestre det som ventet oss, naturens vrede og oppdragelse. (forts. følger)

Bestill sett for å renhetsteste knarkotikaen din

Hvorfor hører vi så sjelden om kokainoverdoser i Norge? Fordi mesteparten av kokainen er så utblandet innen den når konsumenten at den neppe kan sies å være særlig mye sterkere enn en god kopp kaffe. Kokain som selges i Norge kan ikke sammenliknes med det folk får kjøpt i USA eller Latinamerika. Ofte er det blandet ut mange ganger med druesukker og annet, noen ganger skumle saker og amfetamin for å få det til å gi mer virkning. Det samme gjelder ecstasypiller, som inneholder mye rart i disse dager. Hvis du vil vite hvor mange prosent colaen din inneholder, eller om det virkelig er MD. MA du har kjøpt, kan du bestille testsett fra Nederland fra EZ-Test. Disse er lovlige i Norge og slipper såvidt vi vet gjennom tollens uten problemer. Du kan også sjekke pillene dine på Pillreports. Just say know! www.eztest.com, pillreports.com

Fra en fattig jævels kjøkken

Middag for to personer for 20 kr (med vill sopp 15 kr)

Bønneburgere

med tomatsalsa, soppstuing og potetstappe

1 boks bønner i tomat (eller andre bønner)
1-2 fedd hvitløk
2 ss mel
1 boks hakkede tomater
150 g sjampinjonger
(eller helst selvplukkede kantareller eller annen vill sopp)
1 ss mel
2 løk
600 g poteter

Burgere

Skyll bønnene, knus dem med en gaffel og bland i mel.
Form 2 kaker. Hvis deigen er for tørr, ha forsiktig
litt vann til den har passe konsistens.
Smak til med salt og pepper.
Stek dem gyldne på middels varme

Saus

Ha tomater i en kjele med to ss vann.
Ha i 1 ts sukker, 1/4 ts chillipulver, mer eller mindre etter smak,
Ett/to fedd hvitløk, og salt
Kok opp
Har du noe basilikum eller koriander er det bare å ha i det også

Sopp

Del soppen i skiver og finkutt løken og stek gyldne.
Bland inn 1 ss mel og ha deretter i 2 ss vann.
Smak til med salt og pepper.

Potetstappe

Kok poteter myke i usaltet vann
Mos dem med en gaffel eller potetmoser.
Ha i salt, pepper og 2 ss olje.
Har du persille eller gressløk kan du finhakke disse og ha i !

Fra Spisestedets kokebøker

Veganmat for fest og hverdag, til 4 personer

Forrett: Avocadomousse

2 avocadoer
3 ss soyarømme
2 fedd hvitløk, finhakket
2 ss appelsinsaft
4 appelsinbiter, til pynt
4 dusker koriander, til pynt
Salt og pepper
4 skiver ristet brød
Del avocadoene, mos dem og bland i hvitløk, rømme, appelsinsaft, salt og pepper, og server dem på de ristede brødskivene, og pynt med appelsin og koriander

Viltsaus

1 purre, kuttet
1 gulrot
1 pastinakk
2 ss olje (helst kaldpresset raps)
4 ss mel
1 bokkøl
5 dl vann
1 dl soyarømme
1 ss tyttebær, rørte
2 einerbær, knuste
2 ts pepper, knuste hele pepper
1 ss fersk timian, finkuttet

Kok opp vannet og øllet med purre, gulrot og pastinakk. La småkoke i 20 minutter. Spe på med vann så du fortsatt har 8 dl når du er ferdig. Det er kraften vi er interessert i her. Sil den over i en beholder. Grønnsakene kan moses fint og blandes i potetstappen. Bruk da 100 g mindre potet i stappen. Varm opp olje, og bland i mel. Ha i grønnsakskraften, einerbær og småkok under omrøring i 10 minutter. Bland inn rømme, tyttebær, salt og nykvernet pepper!

Gulrøtter og erter

3 gulrøtter, kuttet
200 g grønne erter
1 ts sukker
1 dl appelsinjuice
2 dl vann
Salt og pepper
Kok opp gulrøtter med vann, juice og krydder. Småkok i 3 minutter, slå av plate, ha i erter og trekk til ertene er oppvarmede.

Potetstappe

800 g poteter
3 dl soyafløte
Salt og hvit pepper
1 stor dusk persille, finkuttet
Kok potetene myke i usaltet vann.
Mos dem, og bland inn fløte, persille, salt og masse nykvernet hvit pepper

Kantarellkaker med tilbehør

Kantarellkaker

600 g kantareller (annen sopp kan brukes)
1 rød løk
1 potet
2 ss mel (helst havremel)
2 ss polenta
Kok poteten myk i usaltet vann og mos den.
Stek kantarellene og løken gyldne og deilige, men ikke sprø, i litt olje.
Mos dem med en stavmikser eller i en matmaskin. Har du ikke dette må du kutte dem superfint.
Bland alle ingrediensene sammen, smak til med salt og nykvernet sort pepper, og form 4 kaker. Stek dem så gyldne på middels varme, ca. 6 minutter på hver side

JUBILEUM!

GATEAVISA har 40-årsjubileum i år og skal ha flere arrangementer i løpet av høsten.

Kunst- og kulturarbeidere som har lyst til å bidra og delta, bes ta kontakt med GATEAVISA på e-post: gateavisa@gateavisa.no

HAPPYHIPPIE HURRA

Besøk oss gjerne på vår nyoppussede web med nye og gamle artikler samt snutter fra

GA-TV/mediaverksted, www.gateavisa.no

Hvor *kan* jeg få tak i Gateavisa?

Gateavisa selges i Narvesen/Mix-kiosker og på Ark Bokhandel over hele landet. Dessverre er det ikke alltid det lokale utsalget er framsynt nok til å ha avvikernes organ på hylla. Dersom du henger deg på betjeningen bestiller de nok likevel blekka for deg. Gi aldri opp!

Spør gjerne etter Gateavisa hver gang du er inne på Narvesen, Ark eller et lokalt bibliotek hvor som helst i landet. Slik er du med på å spre vårt glade budskap til nye krinker og kroker av tilværelsen, og blir med det en fødselshjelper for anarkiet i Noreg.

Gateavisa selges også fast følgende steder i Oslo:

Tronsmo
Scorpius
Shangri-La
Akademika (Blindern)
Comix (St. Hanshaugen)
Humla (Hausmania)
Hjeltmsgate 3

Samt på Ivar Matlaus Bokkafé i Trondheim.

God fordøyelse!

TA BLYANTEN FATT!
Gateavisa inviterer til **PSYKOSE**, tegneserienummer.
Går du med en psykotisk tegner i magen,
send dine sinnssvake påfunn til:

Gateavisa
Hjeltmsgate 3
0355 OSLO

Eventuelt til: gateavisa@gateavisa.no
Kanskje kommer **DINE** makkverk på trykk!

Alle som er tvangssendt til kost og losji på statens regning, får tilsendt **G a t e a v i s a** gratis. Godt å få litt bevissthets-

utvidelse i en trang celle...

Send oss et brev eller en epost med soningsadresse og hvor lenge du må sitte der.

Abonnement!

Med et abonnement går du ikke glipp av et eneste nummer, og får dem levert rett hjem i postkassa av en kjekk, uniformert utsending fra Staten.

6 nr.: kr. 150,-
10 nr.: kr. 250,-
20 nr.: kr. 400,-

Gatepakka!

50 tidligere Gateavisa, unike samlerobjekter som fremdeles er like aktuelle, for bare **kr. 500!** Hundrevis av sider, fra snart 40 år med undergravende ideer og avvikende underholdning.

Vi lover deg, du vil aldri bli den samme igjen etter disse!

Er du ikke tøffpustet nok for alle 50 numrene, kan du bestille et utvalg på **10 aviser for lusne 150 spenn.**

Bestilling!

Du kan bestille abonnement, Gatepakka, bøker mm. via vår nettside **www.gateavisa.no**

Du kan også bestille ved å betale direkte inn på vår konto **0540.08.85615.**

Husk å skrive på giroen hva du betaler for, og tydelig *avsender*.

Vi betaler hele den svinedyre portoen for deg!

Kom deg ut blant folk!

Hvis du blir **Gateavisa-misjonær**, har du nå tredobbel sjanse til å vinne en reise for to til Amsterdam. Vi utlyser nemlig konkurranse i tre grener! Vinnerne får dra nytte av vårt unike kontaktnett i byen og kan overnatte bekymringsløst og gratis under oppholdet. Du velger selv hvilke grener du vil delta i, nærmere bestemt hvorvidt du vil selge aviser, verve abonnenter eller tegne abonnement og være med i trekningen.

Ønsker du å selge aviser? Kom oppom kontoret vårt og be om ønsket antall. Du betaler 15 kroner per avis og selger dem videre for 30 per stykk - altså med en fortjeneste på 100 prosent! Vi holder styr på hvor mange aviser du selger. Bor du langt unna, sender vi en prøvepakke på 40 stk. kostnadsfritt. Er du skeptisk til å låne din kropp og sjel som salgsobjekt for Gateavisa? Prøv! Det er gøy. Som gateselger har du en legitim grunn til å gå på byen hver kveld og treffe kule folk. Avisen er selve limet som binder deg til dem og får samtalen i gang. Det er slett ikke vanskelig å selge flere aviser enn du klarer å drikke opp i øl mens du er ute på byen. Vinner du konkurransen, skal vi dessuten gi deg kule kontaktpersoner i Amsterdam.

Verver du abonnenter, får du dem til å referere navnet og telefonnummeret ditt på bestillingskupongen. Du finner den på www.gateavisa.no. Tegner du selv abonnement, er du med i trekning av billetter. Til sammen tre vinnere, én i hver gren, én selger, én verver og en tilfeldig abonnent, vinner en tur for to til Amsterdam i juli/august.

Bli salig i Amsterdam!

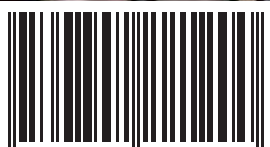
Stor vervekonkurranse!

Gateavisa ikoniserer tre heldige vinnere som får hver sin saliggjørende dannelsesreise for to med bosted inkludert til Amsterdam i juli/august, i tillegg til at de havner i redaksjonslokalets helgengalleri over de frommeste og mest uselviske kanaler for Gateavisas ånd gjennom tidene.

SPRE BUDSKAPET!

0 1